

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 31 / Temmuz 1984 / 2.-DM

PKK-Avrupa Temsilciliği tarafından gazetemize ulaştırılan bildiriyi yayınlıyoruz.

DEVİRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA

**Türkiye ve Kürdistan Devrimlerine Yönelik
Tasfiyeci ve Provakatif Faaliyetleri Boşa Çıkaralım!**

«Devrimle karşı-devrimin boğaz boğaza savaştığı bir dönemde, provakasyon çetesine karşı alınacak tavır, güçlerin devrim karşıısındaki konumunu belirler. Fakat görülen odur ki, birçok güç provakasyon çetesine karşı ya hayırhah bir tutum takınmakta, veya bilerek ya da bilmeyerek destek olmaktadır. Provakasyon çetesine bilerek destek olan, ona kan ve ruh veren güçlerin bu tutumlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yürütülen düşmanca bir faaliyet, PKK'yi tasfiye hareketi olarak değerlendiren ve faşist cuntanın bu provakatörlerine destek verenleri nefretle kınıyoruz. Bu konuda bu güçlere karşı her düzeyde verilecek olan mücadeleyi meşru ve haklı görüyor, provakasyonun ezilmesindeki kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.»
(YAZISI 4. SAYFADA)

**M. Hayri, Kemal ve Akif
yoldaşların şehit oluşlarının
2. yıldönümünde**

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım!

(YAZISI 8. SAYFADA)

YAŞASIN ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİ!

**Halkımıza karşı
işlenen hiçbir suç
cezasız kalmayacaktır!**

● Şırnak, İdil ve
Silvan'da
sömürgecilerin
subay ve ajanları
peşpeşe
cezalandırıldı.

YAZISI 2. SAYFADA

PKK - Mardin Grubu Davasında, 95 İdam Cezası İsteniyor!

PKK - Mardin Grubu davasında, askeri savcı 95 tutuklu için idam cezası talebinde bulundu. 135 kişi hakkında beraat talebinde bulunulan davada, diğer tutuklular için ise 3-24 yıl arasında değişen çeşitli hapis cezaları isteniyor. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde 1981'den beri görülmekte olan davada 916 kişi "yargılanmaktadır".

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Hilvan-Siverek grubu davasında ise 10 kişi tahliye edildi. Mahkemece tahliye edilen tutukluların isimleri şöyle: Mehmet Emin Aksoy, Esat Aytun, Ahmet Barlas, Ahmet Bencik, Cuma Çap, Mehmet Kander, Eyüp Karataş, Hasan Karaver, Ömer Ufak ve Ali Yayan.

Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde görülmekte olan PKK davaları halen devam etmektedir. Sömürgeci faşist cuntanın, bir işkencehane ve bağımsızlıkçı ideolojinin mahkum edildiği bir alan haline getirmek istediği, ancak daha ilk anda silahların

geri tepmesiyle sömürgeciliğin mahkumiyet kararının çıktığı mahkemelerde, PKK'lı devrimci tutuklular, bağımsızlığın gür sesini giderek daha da yükseltiyorlar. Halen peş peşe verilmekte olan idam ve müebbet cezalarına ve cuntanın teslimiyeti teşvik için geliştirdiği ağır baskı ve kanun önergelerine rağmen, inançlarından taviz vermeyen devrimciler, mahkeme salonunu her defasında sömürgeciliğin ve ihanetin lanetlendiği bir savaş alanına dönüştürüyorlar. Gazetemize ulaşan haberlerde, özellikle son aylar içerisinde tutukluların üzerindeki baskıların daha da yoğunlaştırıldığı ve devrimci tutukluların ise bu baskılara ve geliştirilmek istenen ihanete karşı sürekli bir direniş içerisinde oldukları belirtiliyor. Şahin-Yıldırım hain çetesinin eliyle cezaevinde, bazı aileler ve salıverilen bazı tutuklular eliyle de dışarda bir ihanet şebekesi oluşturmaya çalışan sömürgecilerin, PKK'ye karşı "Genç Kemalistler" adı altında yaratmaya çalıştığı provakasyon örgütü, daha önce PKK'lı devrimci tutukluların

Devamı 23. Sayfada

Kürdistan'da ve Parti Yaşamında Otorite ve Uyum

«PKK otoritesi ışıkları yeni yeni ülke topraklarına saçılan, çeşitli sınıf ve tabakaları yeni yeni kendine getiren geliştirici, yeni bir otoritedir. Geleceğin muazzam yaratılması, bunun yetkin bir tarzda algılanılmasından ve uygulanmasından geçer...»

«... PKK otoritesi bugün, fazla örgütlenmemiş de olsa, tüm geleceği kuşatması, herkesi emir ve komutası altında toplaması, örgüt yaşamında militanlarını yönetmesi gereken en güçlü otoritedir. O halde, alt-üst ilişkilerinde muazzam bir uyumla bağlı tutulan ve nereye gidilse 'bunlar PKK'lidir' sözüne uygun davranabilen militanlar topluluğu olduğumuzu unutmuyoruz...»

«... Ve yine en kesin kararlılıkla belirtiyoruz ki; bu görevlerimizi başarmada ne kendi yetersizliklerimiz ve ne de düşmanın çok çeşitli yönlerden gelen saldırı ve komploları engel oluşturabilir. Halkımızın çıkarlarını tavizsiz ve örgütlü bir direnişte görüyor, değil ihanet en küçük bir teslimiyet eğilimine bile varlık hakkı tanımayacağımızı belirtmeyi, halkımızın köleliğinden duyduğumuz korkunç utanç ve öfkenin ve onun bağımsız yaşamına duyduğumuz önu alınmaz özlemin zorunlu bir ifadesi olarak görüyoruz. Evet, açıkça belirtelim; teslimiyet ve ihanetin yolunu seçerek, halkımızı kan, vahşet, sömürü ve ağır baskılar altındaki mevcut yaşamına ebedi olarak makum etmek isteyenler, Partimiz karşısında yaşam hakkı bulamayacaklardır. İster sömürgecilerin kargahalarına, ister Avrupa emperyalizminin kanatları altına ve isterse Amerika'ya sığınsınlar; bir kez ihanetin batağına saplananlar için, kendi yaşamlarını halkımızın bağımsızlık umutlarının karartılmasında görenler için yaşam yolu kalmamıştır. Açık ki, biz, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçlu cezasız bırakmama kararlılığıyla gerekirse kıtalar ötesine ulaşır, Amerika'ya gitmesini de biliriz.

(YAZISI 12. SAYFADA)

İstanbul Cezaevlerinde 10 Hafta Süren Direnişte 5 DEVİRİMCİ ŞEHİT DÜŞTÜ

İstanbul-Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinde 10 hafta süren açık grevi ve ölüm orucu sonuçlandı. Beş devrimcinin şehit düştüğü, onlarcasının koma halinde hastahaneye kaldırıldığı Metris ve Sağmalcılar direnişinin yansıması, Türkiye ve Kürdistan'daki bir çok cezaevinde de aynı sürece denk gelen açık grevi ve protesto eylemleri geliştirildi.

İstanbul cezaevlerindeki son direnişte, ölüm orucuna giren 18 kişiden öldükleri bildirilen devrimcilerin isimleri şöyledir: TİKB üyesi Mehmet Fatih Öktülmüş, Dev-Sol üyeleri Abdullah Maral, Haydar Başbağ, Hasan Balci ve Sermet Parkın.

11 Nisan günü başlatılan süresiz açık grevine 300'ü aşkın tutuklunun katıldığı belirtilmektedir. TİKB ve Dev-Sol davaları tutuklularınca 300 kişi ile başlatılan ve 30. gününden itibaren 90 devrimci tarafından devam ettirilen açık grevi, 45. gününde 18 devrimcinin eylemlerini ölüm orucuna çevirmeleriyle daha da boyutlandı. Direniş kesintisiz bir biçimde ve 45. gününden itibaren ölüm orucuna dönüştürerek sürdüren devrimcilerin, koma halinde hastahaneye kaldırılmalarına rağmen, her türlü tıbbi müdahaleyi reddettikleri ve kararlı mücadelelerini ölüm pahasına sürdürdükleri alınan haberler arasındadır.

Direnişin 45. gününden itibaren ölüm orucuna giren ve koma halinde hastahaneye kaldırılan devrimci tutukluların isimleri şöyledir: TİKB üyeleri: Mehmet Fatih Öktülmüş, Bektaş Karakaya, Aysel Zehir, Dev -Sol üyeleri: Dursun Karataş,

Abdullah Maral, Haydar Başbağ, İbrahim Erdoğan, Halil Çaylı, Mürsel Göleli, Arslan Şenel Yıldırım, Zeynel Polat, Şaban Şen, N.Gülşat Aygen, Avni Turan, Arslan Tayfun Özkök, Hasan Balci, Sermet Parkın, Özden Bilgin.

Bu ilk ölüm orucu grubuna, 6 Haziran günü 12 kişilik bir grubun daha katılımıyla, ölüm orucundaki tutukluların sayısı 30'a yükseldi. Daha önceki açık grevi eylemini 45. gününe kadar sürdüren ve 6 Haziran'dan itibaren ölüm orucuna katılan 12 kişinin isimleri şöyledir:

Sadettin Güven, Baki Altın, A.Fazıl Ercümentözmek, Harun Kartal, Güneş Arduç, Nürvet Çakırcı, Bedirhan Yağan, Mustafa Yükseler, Bülent Pak, Süavi Ürkmez, Hasan Akdoğan, Kazım Yıldırım.

Faşist cuntanın her türlü baskı ve çarptımlarına rağmen, zindanlardaki bu son direniş de gizenemedi. Geliştirilmek istenen teslimiyet ve ihanete karşı hayatlarını ortaya koyan devrimciler, seslerinin dış kamuoyunda da yankısını bulmasını bizzat sağladılar. Ancak, 10 hafta süren boylesine anlam ve güçlü bir direniş, ne örgütler tarafından ve ne de dünya demokratik güçleri ve insan hakları savunucuları tarafından gerekli biçimde desteklenmedi. İşkence ve baskıya karşı bir eylem düzeyine indirgenmek istenen ve fakat bu düzeyde bir karşılık bile bulamayan 11 Nisan açık grevi, faşizme karşı mücadelenin ne denli derin sorunları bünyesinde taşıdığı bir kez daha görülmesinde de dayatıcı oldu.

İÇİNDEKİLER

Haber-Yorum	2-3
Devrimci Demokratik Kamuoyuna	4-5
Kürdistan Halkının Dilinden Yaşam ve Mücadele	6
Hiçbir İftira Devrimci Direniş Mücadelemizi Gölgeleyemez!	7
14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım	8-9
Metris ve Sağmalcılar'da Yükseltilen Direnişin Anlamı Doğru Kavranmalı	10-11
İnceleme - Araştırma - Yorum	12-13-14-15-16
Ortadoğu ve Dünya	19-20
Kürtçe Yazılar	21-22
Siverek Direnişi ve Salih Yoldaşın Anısı Üzerine	24

Aşağıdaki haberler Kürdistan'da yayınlanan ve bugüne kadar 5 sayı çıkmış olan Dİ TEKOŞİNA SERXWEBÜN Ü AZADİYA KURDISTAN DA PÊŞMERGE adlı dergiden alınmıştır.

Baştarafı 1. Sayfada

Halkımıza karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır!

Sömürgeci Ordunun Bir Yüzbaşı Cezalandırıldı!

Alınan haberlere göre, Mayıs ayı sonlarında Şırnak kırsalında "Karabela" adıyla bilinen, faşist yüzbaşı boyundan vurularak cezalandırılmıştır. Faşist mesleğini tamamen Kürdistan'da icra eden ve "Karabela" lakabını Kürdistan halkına uyguladığı vahşet ve talandan alan bu yüzbaşının cezalandırılması, başta Şırnak olmak üzere geniş alanlarda halkta büyük sevinç yaratmıştır. Olaydan sonra sömürgeci büyük bir telaş içinde kalarak, bu telaşa barbarca sağa-sola saldırmış, çok sayıda insanı rastgele tutuklayıp, işkenceden geçirmişlerdir. Ancak, bu uygulamalar, halkın tepkisini arttırmaktan başka sonuç vermemiştir. Nitekim olaydan sonra, halk "ajan ve muhbirlerden sonra sıra nihayet karakol komutanlarına geldi" diyerek sevincini gizleyememiştir.

Bilindiği gibi sömürgeci, Kürdistan'ın kırsal alanları üzerindeki denetimlerini bölük, karakol düzeyindeki güçleriyle sağlamaktadırlar. TC'nin kırsal alanındaki "siyasi, ekonomik ve sosyal vb." bütün fonksiyonları, sayılan sömürgeci ordu güçlerinde merkezileşmektedir. Devrimci mücadelelerin boyutlandığı alanlarda, özellikle de 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesinden sonra, kırsaldaki TC karakollarının bu işlevi daha da artmıştır. Karakol komutanlıkları da bizzat Genel Kurmaylık'tan MİT mensupları atanmaktadır. Dolayısıyla bunların halk üzerindeki oyunları çok daha sinsi ve katmerli olmaktadır. Karakollar, kırsal alanda zorla ve bir sürü çelişkinden yararlanarak halkı birbirine düşürmekte, çeşitli bahanelerle halkın ekonomik varlığını talan ederek, sudan nedenlerle halktan insanları tutuklayıp

işkence altına almaktadırlar. Karakol komutanlarının bu uygulamalarında yararlandıkları araçlar da muhbirlerdir.

1983'le beraber örgütsel faaliyetlerimizin ülkede yoğunlaşması, TC karakollarının faaliyetlerini çeşitlendirmelerine ve daha baskıcı, bir o kadar da sinsi yöntemlere başvurmalarına yolaçmıştır. Kürdistan'da karakollar adeta bir adiyeye, birer cezaevi, birer işkence yeri olmuşlardır.

Bu nedenlerden dolayı, karakol ve karakol komutanlıklarına karşı halkımızın ne kadar nefret ve kinle doluğu tahmin edilebilir. Sadece köylülük açısından değil, henüz örgütsel inşayı pekiştirme sürecinde olan faaliyetlerimiz önündeki en ciddi engellerdendir karakollar ve karakol komutanlıkları. Halkın bu denli acil talebi haline gelen karakol komutanlarının cezalandırılması, örgütsel faaliyetlerimizin hedefidir.

Sayılan karakol (Bölük) komutanlarından "Karabela" adıyla bilinen faşist yüzbaşı, daha önce Adıyaman'da görev yaptığında, köylülüğe yaptığı işkence ile tanınmaktadır. Bu sadist yüzbaşı, Kürdistan halkına nefretini ve konumunu defalarca şöyle izah etmiştir: "Anam belirsizdir, babamı da Kürtler öldürdü, benim de ölüm çıkmayana kadar size çektiğim, zaten bunun için görevlendirildim..." İstisnasız TC ordusunun Kürdistan'daki bütün komutanlarının konumu budur. Ve devrimci gelişmemizin devrimci şiddetle aşması gereken engellerdir.

Kürdistan halkının PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş eylemi, her türlü engeli aşarak, mutlaka zafere ulaşacaktır.

İdil Halkı Ulusal Direniş Günü "Newroz"u Coşkuyla Kutladı!

"AJAN FEYZO" 21 Mart gecesi 21 kurşunla cezalandırıldı...

Cuntadan bu yana özellikle ajan-muhbir ağının yoğunlaştığı yerlerin arasında İdil (Herzak) gelmektedir. Alanın geri ve parçalanmış toplumsal yapısı dolayısıyla özellikle bu alanda sömürgeci çok sayıda gönüllü uşak bulmuşlardır. Bunlardan en önde yer alan "Feyzo" adlı muhbir,

sömürgecilere uşaklıkta "kraldan çok kralcı" geçinmiştir. Rastgele insanları silahlı var, devrimcilerle ilişkisi var, hududu geçti vb. nedenlerle tutuklatıp, işkenceye alırdı, sömürgecilerin Şırnak, Midyat, Eruh kırsalına yaptığı baskı operasyonlarına bizzat katılan, bu yüzden halkın baş çe-

lişkisi haline gelen ajan Feyzo'nun ölümü cezalandırılması, geniş halk kesimlerinde coşkuyla karşılanmıştır. Son dört yıldır, "devrimciler bitti, vb." propagandalarla, halkı gerici propaganda cenderesine alan ve ajan-muhbir ve ordu gücüyle halk üzerinde baskıyı kalıcılaştırmak isteyen sömürgecilerin, PKK'nın ulusal kurtuluş örgütlenmesinden duyduğu korkuyla, sağa-sola şiddet saçmaları, ajan-muhbirleri halka musallat etmeleri, devrimcilerin azimli ilerleyişini durduramayacaktır. Devrimci propaganda ve örgütlenme faaliyetinin gelişmesinin, halkın talebi olan isabetli eylemlerle beslenmesi, halkımızın Partimiz öncülüğündeki haklı davasının zafere giden adımlarını oluşturmaktadır.

Örgütsel temele dayanan, halkın taleplerini yansıtan ulusal kurtuluşçu eylem hattımız, halka zarar veren bütün yapıları ezerek, asıl düşmana "sömürgeci güçlere" yönelerek, gelişecek, halk güçleri arasında siyasi ve askeri birliği kurup geliştirerek Ulusal Kurtuluş Zaferine mutlaka varacaktır.

Halkımızın örgütlü-silahlı direnişi topraklarımızdan düşmanı mutlaka söküp atacaktır.

Silvan'da Muhbir Fettah Ölümle Cezalandırıldı!

16 Mart 1983 gecesi Silvan'da, yıllardır sömürgeci ajanlık yapan, Silvan Avımlar Derneği başkanı Fettah (Fethullah), ölümle cezalandırıldı. Olayı duyan Silvan halkı sevinç içinde cuntanın 4 uzlu uydurucuyla beraber yarattığı baskı atmosferinden biraz da olsa kurtulurken, başta Silvan olmak üzere, yöredeki tüm ajan, muhbirleri de panik ve korku içinde bırakmıştır.

Silvan, bilindiği üzere Kürdistan'ın geniş yurtsever potansiyeline sahip alanlarından biridir. Tarıma elverişli geniş alanların, Kepeğu, Yümnü Bey gibi feodal-kompradorların ve Azizogulları gibi feodallerin elinde olması, geniş köylü yığınlarını feodallerin topraklarına yarıcılıkla çalışan yoksul kitle haline getirmiştir. Kürdistan'ın tarıma elverişli diğer alanları gibi, Silvan'a da sömürgeci kapitalizmin erken girmesi, geniş yoksul köylü kitlelerini kur proletariye haline getirirken,

şehirde geniş ölçüde aydın gençliğin doğmasına yolaçmıştır. Alanın geçmiş direnişçiliğinden kaynaklanan yurtseverliği, bu sınıfsal birikimle birleşince, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için geniş bir potansiyel oluşmuştur. Sömürgeci bir yandan alanda yerleştirilen tugaylarıyla bu potansiyeli denetlemeye çalışırken, diğer yandan da kompradorlaşan feodallerin halk üzerindeki baskısı katmerleşmiştir.

Kürdistan'ın çoğu yerinde olduğu gibi, Silvan'da da ÖY, DDKD, Kawa vb. reformist-milliyetçi gruplar aydın gençliğe nüfuz ederek bu potansiyeli, gerçekte hedefine yönelmekten alıkoymaya çalışmışlardır. Nitekim, 1978-1979'da Kürdistan'ın genelinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin boyutlanmasına rağmen, söz konusu güçlerin karşı çabalarından, Silvan devrimci-yurtsever potansiyeli yete-

rince değerlendirilememiştir. Ancak geçimini bütün işçiliğinden sağlayan geniş köylü kitleleri ve aydın gençlik, Batman, Siverek vb. yerlerde gelişen PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile bağlar kurarak, hızla örgütlenme sürecine girmişlerdir.

12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesiyle Kürdistan genelinde olduğu gibi, Silvan yurtsever kitleleri de baskı ve işkencelerden geçmiştir. Bir yandan ekonomik pahalılık, diğer yandan bütün taban fiyatlarındaki düşüş ve feodal-kompradorların talanı, Silvan alanında ulusal ve sınıfsal çelişkiyi derinleştirmiştir. Daha 12 Eylül 1980 öncesi dağılma ve çözülme eğilimi içine giren köylü-kürt-burjuva milliyetçi örgütler, cuntayla beraber hızla erime ve her türlü soysuz davranış içine girmişlerdir. Ama yurtsever köylülük,

mücadele talepleri ve arayışları iyice arttırdıktan kurtuluşu, mücadeleyi günbegün yükselten PKK'de görmüştür. Cezaevi direnişi ve ülkeye dönüşle beraber, hızla Parti ile bağlarını sıkılaştıran Silvan aydın-gençliği, yoksul köylülüğü yoğun bir tarzda devrimci faaliyet etrafında toplamışlardır.

Sömürgeci şehirde askeri güçleri yanında, Fettah Hüsnü Kızıl (Dava takipçisi) ve Kemalo (Kemal Kasım-oğlu) vb. ajan-muhbirleri vasıtasıyla, yurtsever çevreler üzerinde baskıların yoğunlaştırarak, rastgele insanları tutuklayıp, işkenceden geçirerek, devrimcilerle desteklerini ölemeye çalışmışlardır. Sömürgeci ve uşaklarının bu çabaları bırakalım halkı sindirmeyi, devrimcilerle desteklerini arttırmalarına ve ajan-muhbirlerle yönelmelerine yolaçmıştır. Ajan Fet-

tah'ın ölümü cezalandırılması, Silvan yurtsever halkının acil talebinin ve devrimcilerle desteğinin ürünüdür. Taleplerinin değerlendirildiğini gören yurtsever çevreler bir yandan reformist köylü-kürt-burjuva grupları lanetle anarken, diğer yandan PKK'ye ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesine olan inançları pekiştirmiştir.

Uldure, Batman, İdil'de ajanlara vurulan darbe gibi, Silvan'da muhbir Fettah'a vurulan darbe, halk düşmanlarının kaçınılmaz sonunu göstermektedir ve bir yandan da bütün muhbirleri uyardır. Düşmana uşaklık yapmaktan vazgeçmeyenler, Kürdistan ulusal direnişinin darbeleri altında ezileceklerdir.

F. Almanya Polisinin Keyfi Aramaları Kürdistanlı Çevreler ve Diğer Demokratik Kuruluşlarca Protesto Edildi!

Faaliyetlerini tamamen yasal bir çerçevede sürdüren HUNERKOM, Kürdistan İçişleri Birliği (Feyka-Kurdistan üyesi), Diyarbakır Askeri Cezaevindeki Tutuklularla Dayanışma Komitesi bunları 1, 3 ve 5 Temmuz tarihlerinde polis tarafından aranarak, binada bulunanların kimliklerinin alınması adı geçen kuruluşlar ve çeşitli çevrelerce protesto edildi. Açık bir yıldırma uygulamasıyla karşı karşıya olduklarını belirten bu kuruluşların yanı sıra, Latin Amerika Komitesi, MİR, FPL ve diğer bazı çevrelerle Kürdistanlı emekçiler, başta F. Almanya İçişleri Bakanı Zimmermann olmak üzere ilgili makamlara çeşitli protesto telgrafları göndererek, olay karşısında duydukları tepkilerini dile getirdiler.

Federal Almanya'nın Köln şehrinde faaliyetlerini sürdüren ve Kürdistanlı kitlelerin yoğun bir çekim merkezi olan binanın üç kez üst üste

arayan polis, keyfi tutumuna hiç bir yasal gerekçe gösteremedi. Köln'de işlenen adı bir suçun failinin Kürt olması gibi, düşünen her insanı güldürecek olan bir gerekçeyle sınırlanarak, Kürdistanlı kitlelerin kendi ülkelerinin sorunlarıyla ilgilendikleri demokratik örgütlerin basılması, F. Alman hükümetinin Kürdistanlı emekçilerin yasal ve en doğal haklarını bir tecavüzü olarak değerlendirildi. Arama sırasında binada bulunan emekçilerin kimlik ve adreslerinin alınması ise, bu aramaların neden baş vurulduğu sorusuna ayrıca önem kazandırdı.

Polisin adı geçen dernek ve kuruluşlara yönelik keyfi uygulamasından kısa bir süre önce, cunta askeri şeflerinden Orgeneral Haydar Saltuk ve Türk Dışişleri Bakanı Halefoğlu peş peşe Almanya ziyaretlerinde bulunmuş ve bir dizi görüşmeler yapmışlardı. Özellikle Halefoğlu'nun görüşmelerinde, Türkiye ve Kürdistanlı sol

güçler ve emekçilerin faşist cunta aleyhine faaliyet göstermeleri görüşmelerin önemli bir konusunu oluşturmuş; bu konuya ilişkin çeşitli değerlendirmeler ve haberler cunta basınısının günlük konuları haline gelmişti. Kürdistanlı kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesine bu alandan katkı sağlamaları ve ülkelerindeki sömürgeci-faşist cinayetlere karşı seslerini yükseltmeleri, "böbücü akımının Almanya'daki faaliyetlerinin önlenmesi gerekir" biçimindeki ortak kararlar engellenmek ve bastırılmak istenmektedir. F. Alman polisinin denetlere yönelik son uygulamaları, F. Alman hükümetinin faşist Türk cuntasıyla ortaklığının ve ulusların kurtuluş hakları ve iradelerine saldırısının açık bir kanıtı olmuştur. Hangi basit ve gülmeye iddia ardına geçilenecek yapılsın yapılsın, bu son uygulamaları, Kürdistanlı emekçilerin iradelerine yönelik açık bir saldırı olarak değerlendirilmiştir.

Kürdistanlı emekçilerin, hangi baskılarla karşı karşıya gelirlerse gelsinler, faşist sömürgeciğin zulmü altında işkenceli bir yaşama mahkum edilen ülkelerinin kurtuluş mücadelesine bu alandan destek vermeye devam edecekleri açıktır. Hiçbir halk, bağımsız ve özgür yaşamak gibi, haklı ve ölümsüz durulamaz istemi uğruna mücadeleden, nerede ve hangi biçimde olursa olsun alıkonulamamıştır. Bugün Kürdistan halkı da, ülke içinde olduğu gibi, yurt dışında da kendi davasını bir hak ve vazgeçilmez bir görev olarak kendi ellerinde yükseltmeye kararlıdır. Avrupa'daki Kürdistanlı emekçilerin ulusal kurtuluş amaçlarıyla bir araya gelip ve tek bir yürek gibi hareket etmelerini, hiçbir devlet ve polis baskısının önlemeyeceği ortadadır. Çünkü, Avrupa'daki Kürdistanlı emekçiler, bugün Kürdistan'da gelişen ve giderek boyutlanan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin etrafında halkalanmakta ve

tümüyle o sahada gelişen mücadeleyle bütünleşmektedirler. Emekçilerin yurt dışındaki inanç ve kararlı birliklerinin ana kaynağı kurutulamadıkça ve kurutulamayacağına göre, Avrupa'daki emekçilerin de seslerini giderek yükseltecek ve ülkelerinin bağımsızlık savaşına daha fazla güç ve destek vereceklerdir.

F. Alman hükümetinin denemelerine yönelik bu uygulamaları, bunun yanında ikinci bir gerçeği bir kez daha sergilemesi açısından da önem taşımaktadır. Alman demokratik ve ilerici çevreleri, tümüyle yasal bir çerçevede faaliyet yürüten adı geçen denemelere yönelik polis baskılarından neden yapıldığı ve faşist cunta yetkileriyle Alman makamları arasında hangi karar ve görüş birliklerinde varıldığı yolunda kendi hükümetlerinden hesap sormak göreviyle karşı karşıya gelmişlerdir.

İstanbul Dev-Yol Davasında 10 İdam İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde açılan yeni davada, Dev-Yol üyesi oldukları iddia edilen 63 kişiden 10'u-nun idamı isteniyor. İdamı istenen devrimciler şuralar: Mehmet Cemal Çarmıklı, Vural Güngör, Kemal Özer, Mehmet Yeşiltepe, Ali Timurlenk, Metin Çarmıklı, Tank Tazeçiçek, Sosyal Ekinci ve İsmail Kaplan. Diğer tutuklular hakkında ise, 6 aydan 15 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmektedir.

Açılan bu yeni davayla birlikte, aynı mahkemeye görülen Dev-Yol "davası"nda yargılananların sayısı 303'e, idamı istenenlerin ise 45'e yükseldi.

★

Açılan Yeni Davada THKP-C Kurtuluş Örgütü Mensubu 3 Devrimci Hakkında İdam Cezası İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığına açılan yeni davada, 28 THKP-C Kurtuluş Örgütü mensubundan 3'nün idamı isteniyor. Fethi Aktaş, İbrahim İnci ve Ahmet Doğan Fırtına için idam cezası istenirken, diğer tutuklular için ise 5 yıldan 15 yıla kadar değişen hapis cezaları istenmektedir.

★

Bir İdam Cezası Daha Askeri Yargıtaya Onaylandı!

8. Kolordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından idam cezasına çarptırılan KAWA örgütü mensubu Muhlis Bozkurt hakkındaki karar, Askeri Yargıtay tarafından onaylandı!

Diğer taraftan çeşitli faşist mahkemelerce verilen 7 idam cezası kararının da "Adalet Komisyonu"na görüşülmek üzere TBMM Başkanlığı'na gönderildiği bildiriliyor. Siyasi görüşlerinden dolayı idam cezası verilen kişilerin isimleri şöyle: Abdülkadir Konuk, Şehzade Kaygusuz, Osman Yılmaz, Muhsin Kaya, Mustafa Gülnar, Kenan Doğan ve Mustafa Özdemir.

★

Dev-Yol üyesi olmakla suçlanıyorlar!

Antalya Ve Çevresinde Yapılan Operasyonlarda 30 Kişi Yakalandı!

22 Mayıs-22 Haziran günleri arasında Antalya ve ilçelerinde yapılan seri operasyonlar sonucu faşist kolluk kuvvetlerince 30 kişi yakalanarak gözaltına alındı. Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığına yapılan açıklamalarda yakalananların Dev-Yol üyeleri oldukları iddia ediliyor.

★

İstanbul-Çayan Sempatizanları "Davası"nda 12 Kişinin İdamı İsteniyor!

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan Çayan Sempatizanları "davası"nda; Erdoğan Tatlav, Hasan Yavuzkara, Tuncer Sarptanlı, Filiz Öğretmen, Zekeriya Çelik, Emir Ali Dizi, Osman Nuri Terzioğlu, Sahin Boy, Selami Topal, Erdoğan Dirik, Sami Erdal ve Fahmi Akten isimli 12 devrimci hakkında idam cezası isteniyor.

33 kişilik "dava"da "yargılanan" diğer devrimciler hakkında da 5 ile 15 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları talep ediliyor.

★

Aydınlar Bildirisini İmzalayanlardan 45 Kişi Hakkında Dava Açıldı!

28 Mayıs 1984 günü Cumhurbaşkanlığı ve TBMM Başkanlığı'na verilen "Aydınların demokratik dü-

Yapılanlar Halka Karşı Açılmış Bir Savaşın Provalarıdır!

Özellikle 12 Eylül faşist cuntasından sonra Kars halkı üzerindeki baskı, tutuklama, işkence, tehdit, zorla para alma vb. baskı yöntemlerini artıran faşist Türk sömürgecileri, ilkbaharla birlikte bu uygulamaları daha çok içirdi ve Aralık yöresinde yoğunlaştırarak sürdürdüler.

Daha önce de silah toplama adı altında Kağızman, Turluca, Digor, Selim ve Göle yöresinde yapılan bu baskı ve sindirme yöntemleri sonucu bir çok insanın ölümüne ve sakat kalmasına neden olunmuş, yine bir çok insanımız da işkence tezgahlarından geçirildikten sonra sudan bahanelerle tutulmuştu. Mart 1984'te birlikte operasyonlarını içirdi-Aralık yöresine kaydırılan sömürgeci güçler, uygulamalarını özellikle bu ilçelere bağli X..., Y..., Z..., W..., M..., Q..., S..., Ş..., İ..., L..., G..., A... vd. bazı köyler üzerinde yoğunlaştırdılar.

Yöredeki bu uygulamaların yüzlerce asker ve polis Şubat sonlarında girdikleri X... köyü ile başlatılan ve 1 hafta süre ile köyü işgal altında tutan sömürgeci kolluk kuvvetleri tarafından bu köy halkı kadın-erkek, yaşlı-geç, büyük-küçük ayırımı yapılmadan köy meydanına toplatılmıştır. "Köyümüzde silah yoktur" diyen köy muhtarı ve diğer bir kaç köylü köy meydanında tüm köylülerin gözleri önünde çırılçıplak soyundurulmuş, çeşitli yerlerine cop ve sopalarla vurulmuş, vücudun muhtelif organlarından elektrik verilmiştir. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bizzat Yüzbaşı tarafından kendilerine adı küfür ve davranışlarda bulunmuş, insanlık onur ve haysiyetleriyle oynanmıştır. İstedikleri bilgileri buna rağmen alamayan gözü dönmüş sadistler, bu kez de çırılçıplak bir vaziyette bu insanları gün boyu soğuk havada bekletmiştir. Yine umduklarını bulamayınca bu kez de tüm kinleriyle köy halkını çoluk-çocuk demeden iki gün yiyecek, içecek, tuvalet vb. ihtiyaçlarından men etmek suretiyle cezalandırmışlardır. Çeşitli doğal ihtiyaçlarından men edilen bu insanların çoğu fenalık geçirmiştir.

Daha sonra aynı yöntemle Mayıs sonlarına kadar aralıksız olarak bu melanetlerine yöredeki diğer köylerde de devam eden gözü dönmüş cellatlar, bu köylerden de bir çok insanı yanlarında getirdikleri işkence tezgahlarından geçirmiş, halkın namusu ve onuru ile oynayarak aşağılık küfür, hakaret vb'inde bulunmuşlardır.

Bir çok insanın çeşitli yerlerinden sakat kalmasına, bir çoklarının insanlık onurunu rencide edilmesine, bir kısmının da tutuklanarak hapse atılmasına neden olan ve yöre halkı tarafından nefretle karşılanan faşist Türk sömürgecilerinin bu uygulamaları bir daha göstermiştik ki, bunlar silah toplama operasyonları falan değil, düpedüz bir halka karşı açılmış savaş ve katliam provalarıdır. Bunlarla amaçlanan şey; halkımızı bu ve buna benzer korkutma, yıldırma ve pasifize etme yöntemleri ile gelişmekte olan ulusal kurtuluş mücadelesinden uzak tutmaktır.

- Hiçbir Baskı ve Zorbahık, Halkımızın Mücadele Azmini Sındırmaz!
- Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!
- Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

7.6.1984

Kars yöresinden
bir PKK sempatizanı

zene ilişkin gözlem ve istemleri" başlıklı bildiriye imza atan 45 kişi hakkında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına 3 aydan 6 aya kadar hapis istemiyile dava açıldı.

1260 imzalı dilekçede isimleri bulunan 45 kişi, aralarında Aziz Nesin, Uğur Mumcu, Yalçın Küçük ve İlhan Selçuk'un da bulunduğu yazarlar gazeteciler, öğretim üyeleri ve avukatlardan oluşuyor. Ayrıca aynı bildiriye imza atan 11 kişi hakkında da ek iddianame hazırlanmış ve bunlarla birlikte haklarında dava açılanların sayısının 56'yı bulacağı bildiriliyor.

★★★

HALEFOĞLU'NUN GEZİLERİ VE DIŞ TEMASLAR CUNTAYI KURTARACAK MI?

Son haftalar içinde Türkiye, yoğunlaşan diplomatik gezi ve ziyaretler yaşıyor. Bu gelişmeler şahsında, TC'nin dış destekleri, görüş ve davranış birliği içinde olduğu devletler ve emperyalizmin bölgeye (Ortadoğu'ya) yönelik emelleri daha net olarak açığa çıktı. Tüm bu gelişmeler de, Türk Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun temas ve ziyaretlerinde somutluk kazandı.

NATO toplantıları, Almanya, İtalya ziyaretleri ile başlayan bu geziler, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden üst düzey temsilcilerinin Türkiye'ye gelmesi ile devam etmektedir. Görünüşte bazı nedenler ileri sürülse de, hemen hepsinin özde Türkiye ve Kürdistan halklarına, genelde Ortadoğu halklarına karşı girilen ve girilecek olan karşı-devrim planlarının geliştirildiği toplantılar olduğu açıktır. Tüm görüşmelerin "terörizm" etrafında döndürülmesi ve "terörizm" e karşı işbirliğine çağırılan kapsaması, bunun böyle olduğunu göstermektedir.

Faşist cunta, Ortadoğu'da emperyalizmin yüklediği rolünü yerine getirmek için bütün olarak karşı-devrimin desteğini almak; böylece de rolünü daha rahat oynamak istemektedir. Geçmişte olduğu gibi, günümüzde de benzer taktikleri uygulamaktadır. Osmanlıların ve M. Kemal'in halkların mücadelesini boğmak için geliştirdiği işkileri, TC, bu dönemde yeniden yaşamak istemektedir. Böyle bir işbirliğine TC'nin olduğu kadar, Avrupa em-

NATO çevreleri, değişik biçimlerde yaptıkları açıklamalarda, "Doğu Bloku hakkında bu derece ayrıntılı bir bilgiye sahip olan bir Dışişleri Bakanı vasıtasıyla Türkiye'nin NATO içindeki rolünü daha iyi oynayabileceğini" belirtmektedirler. Bu durum da göstermektedir ki, TC, sosyalizmin başına bir hançer olarak dikilmek istenmekte ve özellikle de bu dönemde gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. Türkiye-Yunanistan meselesinden dolayı, NATO içerisinde bazı çatlıklar ortaya çıkmıştı da; son gelişmeler çerçevesinde yapılan değerlendirmelerde ortaya çıkan durum, bu çatlıkların giderilmeye çalışıldığı ve tüm üyelerin bu konuda Türkiye'ye destek verme durumunda olduklarıdır.

Almanya, tarihsel yakınlaşmasından da yararlanarak, NATO içerisinde Türkiye masası şeffaflığı yapmakta, planlar daha çok bu devlet eliyle uygulanmaktadır. İttihat ve Terakki döneminde, Almanya devletinin Osmanlılar ile geliştirdiği işbirliği bilinmektedir. Koşullar bir 20 yy. başlanı kadar olmasa da, yine de her iki gücün birlikte hareket etmelerini sağlamaktadır. Almanya, Türkiye ayağına basarak, bölgeye el atmak isterken, cunta da bu ilişkiyle muhalefet güçleri ve KUKH karşısında güçlenmeye çalışmakta ve bölgeye yönelik amaçlarını gerçekleştirmede bir dayanak olarak görmektedir. Bu noktada, kesin bir işbirliğinin olduğu açıktır. Alman ordu komutanlarının Türki-

vererek, mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesini bölmesi bir dış destekten yok sun bırakarak, olanaklarını daraltmak istemektedir. Halefoğlu-Genschler görüşmesinde ele alınan önemli konulardan biri de budur.

Halefoğlu, Almanya'da yoğunlaşan Türkiye aleyhtan faaliyetleri izlen vermemesini belirtirken, şimdiden kadar anlaşılan noktaları kesinlikle uygulanmasını istemektedir. Böyle bir istemin yadrganacak bir tarafı yok, zaten cunta eskiden her böyle bir şeyi isteyip durmaktaydı. Bu noktada değişen durum; Alman hükümetinin, cuntaya saldırılarına yarımçı olacağı ve hatta işbirliği içinde çalışacağına açıklanan belirsizdir. Alman hükümeti, şimdiden kadar çeşitli nedenlerden dolayı engellemeye karşı devrimcilerin, özellikle de KUKH'nin faaliyetlerini engellemeye yöneliklerini göstermektedir. Halefoğlu-Genschler görüşmelerinden ardından, bu yönlü bazı girişimlere tanıklı olunmuş, bunun böyle olacağını şimdiden işaretleri vermektedir.

Halefoğlu'nun diğer önemli bir dış temasını da İtalya gezisi oluşturmaktadır. İtalya hükümetinin çeşitli yetkilileriyle yaptığı görüşmelerin yanı sıra, Papa'yla da görüşerek bazı sonuçlara ulaşmak isteyen Halefoğlu'nun, genel İtalya hükümeti yetkilileriyle ve gerekse Papa'yla yaptığı görüşmelerde, ağırlıklı olarak "terörizm" üzerinde duruldu. Faşist cunta, geçmişten bu yana "terörizm" olarak lanse ettiği KUKH ve TDDH'ne karşı bu yönlü girişimlerde bulunmuştur. Yine bu konuda emperyalistlerin, kendi aralarında düzenledikleri çeşitli toplantılarla "terörizm" konusunu tartıştıkları ve bu konuda ortak hareketlilik oluşturdıkları bilinmektedir. "Terörizm" diye kast edilen olayın kendisini ulusal kurtuluş ve devrimci hareketler olduğu yabancı olduğumuz bir konuyu oluşturmamaktadır.

İtalya hükümeti ile "terörizm" dedikleri KUKH ve TDDH'ne karşı her konuda işbirliğinde ortak görüşbirliğine varan cunta, geçmişinde Ortadoğu'ya haçlı seferlerinin düzenlenmesinde başarılı olmayan Papa'nın vesayetini de almayı ihmal etmedi. Ortaçağda feodal krallıklardan çıkarılan doğrultusunda hareket eden ve bizzat kendisi de bir feodal durumunda olan Papa, şimdi de emperyalizmin çıkarları doğrultusunda her alana koşmakta, devrimci gelişmeler ve UKH'lerine karşı haçlı seferlerine girişmektedir.

Doğu'da "İslam Birliği" kisvesi altında saldırılarını geliştiren TC, böylece Batı'da Papa'nın desteğini de alarak daha rahat oynaması için, kendisine elverişli zemin yaratmak istemiştir.

Bu süreçte ortaya çıkan diğer bir önemli gelişme de, İspanya Savunma Bakanı'nın Türkiye ziyaretine yaptığı açıklamalarıdır. Geçtiğimiz haftalarda Türkiye'ye gelen İspanya Savunma Bakanı "Türkiye'nin Batı için son derece önemli bir konumda olduğunu" belirterek "güçlendirilmesi Batı'nın çıkarlarıdır" dedi. Ayrıca yaptığı açıklamalarında "terörizm" e karşı mücadeleye "uluslararası işbirliğine hazır olduklarını" ifade etti.

Son yakınlaşma ve ziyaretlerden de ortaya çıktığı gibi, Batılı emperyalistler ve TC, "terörizm" olarak lanse ettikleri UKH'ne karşı ortak hareket birliğini oluşturmaya çalışmaktadırlar. Bu konuda aralarında düşünce farklılığı olmadığı ve hareket birliğini sağladıkları açık bir gerçektir.

Özellikle içerisinde girilen bu dönemde bu karşılıklı temasların yoğunlaşması, bölgedeki gelişmelerin olduğu kadar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kattığı gelişmelerin de bir sonucudur. Cunta, bir türlü yoketmeye muvaffak olamadığı KUKH ve onun öncü gücü PKK'ye karşı de dışarı saldırıların yoğunlaştırarak, sonuca gitmeye çalışmaktadır. Diğer bir çok saldırı ve oyunlarının yanı sıra bunların da etkisi kalacağı ve başarı sağlayamayacağı açıktır.

★★★

Vahit Halefoğlu Genschler ile...

peryalistlerinin de ihtiyacı olduğu açıktır. Parlamenterlerin Avrupa Konseyi'ne alınması, Türkiye'nin Konsey'den çıkarılmaması buraya dayanmaktadır.

Osmanlıların varlığını uzun süre devam ettirmesinin bir nedeninin de emperyalistler arasındaki karşılıklı çıkar çatışması olduğu bilinmektedir. Yine, M. Kemal de, I. Dünya Savaşı sonrası koşulları iyi değerlendiren TC'yi kurabilmiştir. Bugün de Evren cuntası, dışarda geliştirdiği benzer işkileri, bu dönem içinde ve dışarda kendi lehine yarattığı sonuçlarla atlatmak istemektedir.

Almanya ve İtalya'yla birlikte olarak da yakınlaşma içinde oldukları gözönüne getirilirse, bugün de bunlarla ilişkilerini geliştirmek istemesi garipsenecek bir tavır değildir. Yine geçmişte bu her iki ülkenin de kuyu bir faşizm altında yaşadıkları da hatırlanırsa, bugünkü yakınlaşmanın tarihi kökleri daha da açığa çıkmaktadır.

Mayıs ayı içerisinde yapılan NATO Dışişleri Bakanları toplantısında Halefoğlu'nun "yıldızı" parlamaya başladı. Nitekim yapılan değerlendirmelerde, NATO tarihinde ilk kez bir Türk Dışişleri Bakanının çeşitli konularda bu kadar doyurucu bilgi verdiği ifade edilmektedir. Böylece bu güçler, Türkiye'nin NATO açısından taşıdığı önemi daha iyi kavradıklarını belirtmektedirler. Görülen odur ki, Halefoğlu şahsında gerçekleştirilmek istenen, Türkiye'nin rolünü oynamasına daha fazla destek bulmasıdır. Verilen bu desteğin sadece KUKH ve Türkiye devrimci-demokratik hareketine yönelik olmadığı, bir bütün olarak başta SSCB olmak üzere tüm sosyalist ülkelere ve Ortadoğu devrimci hareketlerine yönelik olduğu açıktır.

ye'ye ziyaretleri, Van'da ve çeşitli alanlarda yaptıkları incelemeler Moltke'nin tarihi misyonunun tekrar edilmeye çalışıldığını göstermektedir. Daha önceki bir yazımızda da yine bu konuya çeşitli yönleriyle değinmiş, özellikle de Van'ın merkez seçilecek saldırıların yoğunlaştırılmak istendiğini belirtmiştik. Bu yönlü girişimlerin son aylarda daha da arttırılarak yoğunlaştırıldığına tanık olmaktadır.

Alman üst düzey yetkililerinin ziyaretine, Türkiye, Kara Kuvvetleri Komutanı Haydar Saltık ve Dışişleri Bakanı Vahit Halefoğlu'nun gezisi ile karşılık verdi. Bu gezilerin de, bu çerçevede gerçekleştirildiği bilinir. Fakat, bu gezilerin bir diğer yönüne de değinmek istiyoruz.

12 Eylül sonrasında Avrupa ülkelerinde en yoğun siyasi iltica akımının olduğu ülkelerin başında Almanya gelmektedir. Yoğun bir işçi kitlesinin de bulunduğu bir alan olması ve bunların KUKH ve TDDH'ne etkileme durumunun varlığı, faşist cuntanın aleyhine bir durum arz etmektedir. Bu alanda cuntaya karşı geliştirilen eylemler, gösteriler aleyhinde yoğun bir tepkinin oluşmasına yol açmaktadır. Bu durumun öteden beri cuntayı rahatsız ettiği bilinmektedir.

Alman devleti ile cuntanın bu konuda çeşitli dönemlerde yaptığı anlaşmalar olsa da, bir bütün olarak bu konuda planlarını uygulamaya geçirememişlerdir. Gerek kamuoyundan gelen tepkiden olsun, gerekse Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin aleyhtan muhalefetlerinden dolayı olsun, bunu bütünüyle uygulamaları mümkün olmamıştır.

KUKH yeni bir döneme girerken, cunta diğer alanlarda olduğu gibi, böylece bir alanda da saldırılarına hız

DEVİRİMCİ-DEMOKRATİK KAMUOYUNA!

Türkiye ve Kürdistan Devrimlerine Yönelik Tasfiyeci ve Provakatif Faaliyetleri Boşa Çıkaralım!

Avrupa'daki Türkiye ve Kürdistanlı emekçiler ve Avrupa kamuoyu bir süreden beri, KUKH ve önder gücü Partimizin adı etrafında yaşanan gelişmelere tanık olmaktadır. Bir alçak provakatörün, bir bağımsızlık savaşçısı tarafından cezalandırılması arından, çeşitli güçlerin içine girdikleri veya daha da belirginlik kazanan devrim olgusu karşısındaki tutum ve yönelimleri, karşı-devrimin saldırıları ve alınması gereken tutum konusunda görüşlerimizi bir kez daha belirtmeyi gerekli hale getirmiştir.

Son gelişmeler, her ne kadar bir olay etrafında şekilleniyor görüntüsü verilmiş istense de, bugüne has bir durum olmayıp, geçmişe uzanan kökleri vardır. Geçmiş 60 yıl ötesine uzanan Türkiye sosyalist hareketi, bugün daha üst boyutlarda yaşanan karşı-devrimin çok çeşitli biçimlerdeki saldırılarına yabancı değildir. Eğer bu 60 yıllık tarih, gerçekten ciddi bir biçimde incelenirse, bugünün yaşanan olaylarını değerlendirmede çekilen zorluklar önemli oranda ortadan kalkacaktır. Ve o zaman, çok daha rahat görülecektir ki, devrimci güçler, eğer bu isimlerinin gerçek sahibi iseler, devrim olgusuna çok daha ciddi yaklaşmak, dostla düşmanı birbirinden iyi ayırd etmek, hedefleri şaşırılmamak, sömürgeci Türk burjuvazisinin azgın halk düşmanı ve komplo kurakerini bilerek hareket etmek zorundadırlar.

Partimiz, bugün önemli gelişmelerin eşliğindedir. Bu gelişmeler, Partimizin büyümesi ve güçlenmesinin ürünüdür. Partimiz, 12 Eylül askeri faşist cuntası ardından hızla sürdürdüğü hazırlıklarını, bugün ülke sahunda ete-kemiğe büründürme durumundadır. Mücadelemiz yeni bir döneme girmiştir. Ortadoğu'nun mevcut ortamında yaşanan bu gelişmeler, şüphesiz tüm dünya güçlerinin de yakından izlediği gelişmelerdir. Türk sömürgecileri ve emperyalist güçler, Partimiz önderliğinde yaşanan bu gelişmeler, yani bir halk savaşı sürecinin başlaması karşısında tutumlarını çoktan belirlemişlerdir. Onların tutumu, her ne biçimde olursa olsun, ama mutlaka imhadrir. Ve açık ki, karşı-devrim cephesinin bu tavrı, günümüzde alınmış bir tutum da olmayıp, bağımsızlık hareketini ilk düşünce filizleri biçiminde ortaya çıkmaya başladığı yıllara dayanmaktadır.

PKK Hareketi, emperyalist sistemin dünya çapında ağır bir bunalım yaşadığı, gelişen ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmi dört cepheden sıkıştırdıkları, sosyalist sistemin derinliğine ve genişliğine bir gelişme gösterdiği; ve Türkiye devrimci-demokratik hareketinde önemli kabarmaların yaşandığı 1970'li yılların başlarında şekillenmeye başladı. Bu devrimci çekirdeğin doğuşu, Kürdistan'ı çağla taşıtan ilk adım oldu.

PKK Hareketi, Marksizm-Leninizm gibi çağın tek devrimci ideolojisine sarılarak, onun klavuzluğunda gelişti. Bu silahtan ve Kürdistan halkından aldığı güçle, nicelik itibarıyla en zayıf olduğu yıllarda bile, çok çeşitli yönlere gelen saldırılara bertaraf etmesini bildi ve bu temelde güçlendi. Dayandığı tek güç, halkımızın engin devrimci potansiyeli oldu. Ve nitekim bu kaynak, onu en yoğun saldırılar karşısında bile bağrında besleyip-güç verdi.

Marksizm-Leninizm'in klavuzluğunda köle Kürdistan halkının kaderine yapılan bu müdahale, sömürgeciliğin kaderinin de belirlenmesiydi. Bu gerçekten hareket eden sömürgeciler, bu nedenle, daha ideolojik şekillenmenin yaşadığı yıllarda saldırıya geçtiler. Ajan ve muhbirlerini daha bu yıllarda harekete geçirerek, çekirdeğin sağlıklı açılımını önlemeye istidiler. Bunda başarılı olamayacaklarını anladıkları noktada ise, açık saldırıları gündeme getirmekten geri durmadılar. Grup hareketinin ilkeye doğru ilk adımları atışı ve Kürdistan gençliği ve halkına düşüncelerin taşınması, sömürgeciler için cinayetlerini geliştirmelerinde yeterli bir nedendi. 1977'de Haki KARER'in katledilmesi en sinsi hesaplarla daha doğuşu önlenemeyen devrimci çekirdeğin imhasına yönelik kararın uygulanması oldu.

Ancak, Hareketimiz, sömürgeci devletin zor'unu daha ilk anda yanı başında görmesine rağmen, gücünün ve olanaklarının azlığına aldırmaşızın ve hem de kararlılığı artırarak, bağımsızlıkçı düşünceleri kitlelere maletmesini bildi. Bu doğrultuda en küçük bir kararsızlık ve cesaret yoksunluğuna düşmedi. Gerektiğinde halkımızın bağımsızlık talebi gibi soyul bir dava uğruna tümünden imhayı bile göze alarak, en inanılmaz koşullarda en inanılmaz gelişmelerin yaratıcısı oldu.

Sömürgeci burjuvazi, bir yandan açık imha saldırılarını yoğunlaştırdı ve bunun için feodal-kompradorlar başta olmak üzere çeşitli güçleri harekete geçirirken, öte yandan bizzat kendisinin yaratmış olduğu ulusal-toplumsal yapının zayıflıklarına yüklen-di. Aşiretçilik, mezhepçilik, bölgecilik ve aileciliği özellikle kışkırtarak ve hatta çatışmalar yaratarak gelişmeyi bir de bu yönden önlemeye çalıştı. Ve hatta, bu sinsi faaliyetlerini gelişme halinde Hareketimiz içine de yansıtmak istedi. 1977'de Haki KARER'in katledilmesine yeni katliam halkaları eklediği bu süreçte, Tekoşin adı altında bir ajan örgüt oluşturarak, bu örgüt eliyle Hareketimiz içinde çok sinsi komplolara girişti. Doğrudan yönlendirdiği ajanları eliyle Hareket içindeki unsurların zayıflıklarına hitap ederek ve en akıl almaz iftiralar temelinde yıkıcı ve bozuncu faaliyete hız verdi. Bunlar vasıtasıyla Hareketin önde gelen kadrolarına karşı komplo planları geliştirildi ve kadrolaşma süreci, önde gelen kadroların imhası ve bozuncu çabalarla kesilmek istendi.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı geliştirilen bu alçakça saldırılar ve saldırı planları, Hareketin önderleri tarafından boşa çıkarılarak, çetenin ele başlığını yapanlar, bir halkın kaderiyle oynamanın kaçınılmaz sonucuna katlanmak zorunda kaldılar. Bu oluşumun kime dayandığı ve neyi hedeflediği, Tekoşin adına ortaya çıkarak Harekete karşı saldırıya geçen unsurların daha sonraki faaliyetlerinde çok daha bariz biçimde görüldü. Bunlardan tek bir kişinin adı ve faaliyetlerini belirtmek bile, bunu göstermek için yeterlidir. Evet bu ajan çetesinden Cemal Uçar, daha önceki saldırıdan-bozuncu faaliyetlerinin yanı sıra, cezaevinde işkenceci polis sıfatıyla yoldaşlarımızın karşısına çıkmış ve bizzat işkence yapmıştır. Halen de bu azgın işkenceciliğin görevini büyük bir histeriyle sürdürmektedir.

Devrimci Hareketimizin hızla kitleselleştigi, partileşme sürecinin yaşandığı bir dönemde, Tekoşin ve provakasyonların gündeme gelmesi tesadüf bir olay değildi. Devrimci Hareketin, gelişmeleri kukalayarak-yön verecek örgütlü bir güce dönüşümü engellenmek isteniyordu. Bunun en geçerli yolu ise, Hareketin itici-öncü güçlerine yönelmek, şaibeler yaratmak ve mümkünse imha etmektir. Tüm bu yollar, bu çetenin eliyle denendi. Fakat sonuç, sömürgeciler ve piyonları açısından tam bir fiyasko olmanın ötesine geçmedi. Hareketimiz içindeki kadrolar ve etrafındaki kitleler önderliğe daha sıkı sarılarak, mücadelenin daha ileri adımlar atması için tüm güçlerini ortaya koydular ve gerektiğinde bu uğurda hayatlarını vermekten çekinmediler.

Düşman saldırılarının alabilildiğine yoğunluk kazandığı bu dönemde, devrimci hareketimiz en hızlı gelişmesini yaşamıştı, bunun en önemli nedeni, devrimci kadrolar ve kitlelerin önderlik etrafındaki bu sıkı kenetlenişidir. Nitekim Hareketimiz, 1978-1979 yıllarında politik gelişiminin zirvesine ulaştı. Partinin ilanı işçi sınıfı, aydın gençlik ve yoksul köylülük, yani bir bütün olarak halk kitlelerine coşkuyla karşılandı.

Parti örgütlenmesinin ete-kemiğe büründürülmesiyle çalışıldığı 1979 yılında, sömürgeciler, her türlü cinayet, komplo ve hatta kitle katliamlarına varan saldırılarına rağmen gelişmeyi önlememiş olmanın telaşı ve öfkesiyle bir kez daha ve fakat bu kez daha geniş çaplı bir saldırıya geçtiler. Henüz yeni yeni oluşmakta olan Parti örgütlerine yönelerek, geniş çaplı tutuklamalarla ge-

lişimi bu noktada kesmek ve dağıtma planını uygulamaya geçirdiler. Elazığ tutuklamalarıyla uygulamaya başladıkları bu planlarında, en başta gerçekleştirilmek istedikleri şey, dışarıda başaramadıkları hareketi içten tasfiyeyi cezaevlerinde başarmak ve tutuklanmaları hareketi dağıtmanın bir aracı olarak kullanmaktır.

Elazığ tutuklamaları sırasında yakalanan Şahin Dönmez alcağını daha polis eline düşer düşmez içine girdiği ihaneti düşman bu amaçlarına varamada ilk adım olarak ele aldı. Şahin alcağının ihaneti etrafında, ele geçen diğer militan ve sempatanlar da hareketin ve halkın karşısında bir konuma getirilmeye çalışıldılar. Bu işin örgütleyiciliğini bizzat üstlenen Şahin alcağı, önderlere halka ve devrime inançsızlık aşılayarak direnişin gelişmesini önleme ve tasfiye hareketinin geliştirilmesinde en aktif biçimde çalıştı. Ama, bu sadece cezaevleriyle de sınırlı değildi. Elazığ cezaevi ihanetin boy atığı ve bağımsızlıkçı militan direnişine karşı savaş açılan bir alan haline getirilmeye çalışılırken, bunun dışı uzantıları da daha o anda oluşturulmaya çalışıldı.

Elazığ cezaevi, 1979 baharından başlayarak ihanetin örgütlenilirmeye çalışıldığı bir alan haline getirilmek istenmişti. Ancak, PKK'li militanlar, Partinin direnişin ideolojisi ve politikasına sıkıca sarılarak ihaneti yırtmaya çalıştılar ve hayatları pahasına direniş yükselttiler. Şahin alcağı eliyle de planlarının başarılı olamadığını gören sömürgeciler, bir diğer yöntemlerini hemen devreye sokarak, cezaevindeki faşistler eliyle katliam girişiminde bulundular. İhanete karşı direniş yükseltmenin kararı bir neferi olan Aytekin Tuğluk yoldaş, bu katliamın ilk hedefi oldu. Onlarca devrimci tutuklunun da yaralandığı katliam girişimi, sömürgecilerin ikili politikasının hayata geçirilişiydi. Fakat, gerek içten ihaneti geliştirme ve gerekse doğrudan fiziki imha uygulamaları, cezaevinde Şahin alcağı ve sömürgeci politikayı ayakta tutmaya yetmedi. Devrimci tutuklulardan tümüyle tecrit olan Şahin haini, efendilerinin kucağında olmasına rağmen, ayrıca hayatının güvence altına alınması için başvuruda bulunmak zorunda kaldı. Şahin haini, inançlarından başka hiç bir silahtan olmayan ve düşman elinde esir tutulan devrimcilerin kendisini çıplak elleriyle boğacaklarını çok iyi bilmekteydi.

Parti Hareketimiz için, yaşanan bu süreç son derece hayatiydi. Hareketimiz dev bir kitle gücüne ulaştı, ama aynı zamanda da her yönden gelen saldırılara alabilirdiğine yoğunluk kazanmıştı. Sosyal-söven hareketlerle, ilkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformizminin de oluşturdukları çeşitli birlikler altında saldırılarını yoğunlaştırdıkları bu süreçte, Hareketin korunması en temel sorun durumundaydı. Örgüt sorununun çözülmesini, tüm saldırıları göğüslemeyi en temel şartı olarak gören Partimiz, 1979'dan başlayarak kadroları başka alanlara çekme ve burada güçlü bir eğitim ve hazırlık sürecinden geçirme taktiklerini uygulamaya başladı.

12 Eylül 1980'de askeri faşist cuntanın iktidara getirilişi, gerçekten yaşanan bir savaştan aşıktan ilan edilmesinden öte fazla bir anlam taşıymıyordu. Sömürgeciler, bütün ordu güçlerini zaten Kürdistan'ın dört bir tarafında harekete geçirmiş, uşakları feodal-komprador güçleri ve ajan-muhbirlerini Harekete karşı saldırdı, cezaevlerinde işkence ve zulüm altında geçmişin karanlık ihanetini örgütlemeye faaliyetine girişmiş, dışarda ordularıyla imha uygulamalarını geliştirmeye hiç vermişlerdi. Elbette ki, 12 Eylül bunu daha da hızlandırdı.

12 Eylül öncesi ve sonrasında düşman eline geçen devrimciler, Diyarbakır merkez seçilecek, belirli cezaevlerinde toparlandılar. Sömürgeciler, PKK-MK üyelerinin de tutuklu bulunduğu cezaevini, Hareketin kesin olarak imha edildiği bir alan haline getirmek için, şiddet ve provakasyonlarını her geçen gün daha da artırdılar.

12 Eylül sonrası, düşmanın Hareketimize yönelik alçakça komplolarının daha da

açıklık kazandığı bir süreç oldu. Şahin döneminin etrafında bir ihanet örgütünün yaratılmak istendiği, yani ihanetin örgütlenilirmeye çalışıldığı açıkça görüldü. Cezaevinden yasadıkları mektuplarında yoldaşlarımız, cezaevinde önemli şeylerin döndüğünü, komplo hazırlandığını belirtmekteydiler.

Bu süreç, dış alandaki faaliyette de önemli bir aşamayıydı. Düşman azgınca saldırmış ve bütün gücüyle en erkenden sonuç almaya çalışıyordu. Genelde örgütler ve kadrolar açısından devrimci kararlılığın ortaya konulması gerektiği, geleceğe güçlü hazırlıklarla yaşanmasının kendisini dayattığı bir süreçti.

Karşı-devrimin azgınca saldırdığı ve Hareketimizin de yeniden bir hazırlık için geri çekilmeyi hızlandırdığı bu yıllarda, bir arınmanın yaşanması, kaypak, korkak inançsız unsurlarla militan devrimciliğin kesinlikle ayrışması kaçınılmazdı. Nitekim yurt dışı faaliyetleri, bunu önemli oranda gerçekleştirdi.

Parti I. Konferansı, bir dağılma ve çürüme yılları haline getirilmek istenen bu yılların tam tersine, örgütlenme ve güçlenme yılları olacağını ilan etmişti. Geçmişin mücadele deneyiminden de çıkan dersler ışığında bu yıllarda güçlü bir hazırlık yapıldı. Sorunlar en geniş ve detaylı tarzda tartışıldı, bu tartışmalar ışığında en doğruya ulaşmaya çalışıldı. Her kadro ve kadro aday tartışmaların aktif bir geliştiricisi olarak sorunlara sahip çıkmannın, bütün görüşlerini en geniş demokratik çerçevede belirtmenin, kendisini geliştirip geleceğe hazırlamanın olanaklarının içindeydi ve bunları en geniş şekilde kullandı.

Ama böyle bir süreç, düşman faaliyetleri açısından da elverişli bir ortam yaratmıyordu. Örgütsel ve kişisel düzeyde militan devrimciliğin kendisini dayattığı bu süreçte, küçük-burjuva eğilimlerin de kendisini ortaya koyacağı gerçeğinden hareket eden düşman, özellikle bu sınıf özelliklerine hitap ederek, millizan devrimciliğin sürece damgasını vurmasını önlemeye çalıştı.

Cezaevlerinde kıyasıya bir savaş yaşanıyor ve PKK-MK üyeleri Mazlum DOĞAN, Kemal PİR ve M. Hayri DURMUŞ yoldaşları etrafında kenetlenen Parti militanları, geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını ortaya koymaktan çekinmiyorlardı. Cezaevinde de, kişisel yaşam kaygısından kaynaklanan, temeli küçük-burjuvaziye dayanan kararsızlık bu direnişin altında eziliyor ve düşmanın gerçekleştirmek istediği plan böylece işlemeye hale geliyor. Ölüm Oruculan, açık grevleri ve günlük-saatlik direnişle Parti politikasına ve idolojisine bu güçlü sahip çıkış, Partinin dışardaki faaliyetleri ve kitleler üzerinde de doğrudan bir etkiye bulunuyordu. Parti önder kadrolarını teslim alarak, Partinin yansını cezaevinde çokertme taktiklerinin direniş karşısında bozguna uğradığını gören sömürgeciler, Şahin-Yıldırım ihanet ikilisinin de bizzat sürdürdükleri ihaneti geliştirme çabalarını, önderlerin katledilmesiyle tamamlamak istediler. Direnişin önderlerinin katledilmesiyle direnişin kılınacağını hesaplayarak, Mazlum DOĞAN yoldaş başta olmak üzere önder devrimcilere karşı katliam uygulamalarına giriştiler.

Mazlum yoldaşın katledilmesi, cezaevindeki gelişmeleri çatışmanın en kızgın olduğu bir noktaya ulaştırdı. Şahin-Yıldırım çetesi, devrimci tutuklular ve aileler üzerinde provakatif faaliyetlerine hiç verdidiler. Tutuklularla tek tek konuşarak ihaneti örgütlemeye çalıştılar. Bu koşullarda 14 Temmuz büyük Ölüm Orucu başladı. M. Hayri DURMUŞ ve Kemal PİR yoldaşlar, geliştirilmek istenen ihanete karşı hayatlarını siper ederek, Mazlum yoldaşın devrettiği bayrağı düşürülmesine kesinlikle izin verilmeyeceğini ortaya koydular. Bu direniş ihanet ve teslimiyetin kesin bir bozgunu oldu. Nitekim, bu aşamadan sonra ihanet çetesi faaliyetlerini bizzat gazete sünnularına yansıyan bir biçimde aşıktan sürdürmeye, Kemalizmin bayrağı altında toplanmaları gerektiği biçiminde

kadrolara ve kitlelere çağrılar yapmaya başlad.

1982'nin yaz ve sonbahar ayları Partinin dışardaki faaliyetlerinde de bir dönüm noktasını oluşturmaktadır. 1982 Ağustos'unda II. Kongresini yapan Partimiz, bu Kongre ile yeni bir sürecin başladığını hazırlik döneminin sona ererek, artık halk savaşının ilk pratik adımlarının ülke zemininde atılması gerektiğini ilan etti. Bu çağın, her türlü küçük-burjuva devrim kaçınılmazlığına vurulan ağır bir darbedir. Partimiz içinde militan devrimcilğin dışında, hiçbir anlayış ve tutumun yaşayamayacağı artık ilyice açığa çıkmıştır.

Semir haininin, Parti içindeki provakatif faaliyetleri tam da bu süreçte belirginlik kazanmaya başladı. Şahin-Yıldırım çetesiyle işbirliği içinde, düşmanın emellerini Partimiz içerisinde yüzüne taktığı Partili sifatiyla gerçekleştirmeye çalışan bu piyon, Parti içine yansıyan proletarya dışı sınıf eğilimlerine seslenerek ve onlara dayanarak yıkıcı faaliyetlerini hızlandırdı. Avrupa ise, düşman faaliyetlerini sürdürmesi açısından çok daha elverişli bir zemin oluşturmaktadır.

İçerde Şahin-Yıldırım ve dışarda Semir alçakları eyleyle dayatılmak istenen, Türklik ve Kemalizm şahlanış sloganıyla hareket eden "Genç Kemalistler Örgütü", devrimci direniş mücadelelerini açık bir saldırıyla ve eğer uğruna yüzlerce militan ve sempatazın şehit düştüğü mücadele yaşatılıp yükseltilecek, en kesin biçimde karşısında tavrı almak, teşhir etmek ve ezmek zorundaydı.

Faaliyetlerinde, Parti çizgisine uymadığı ve tam da tersi biçimde farklı anlayış ve çalışma tarzlarıyla açık bir bozgunculuk yaptığı görülen Semir alçağı, Avrupa faaliyetlerinde rapor vermek üzere Parti önderliği tarafından çağıldı.

Ancak, Semir alçağı, vereceği raporun kendi suçlarını açık edeceğini ve kendisini gizlemesinin mümkün olmadığını da görmekteydi. Nitekim, Parti yetkili organları önünde tartışmaları titizlikle kaçırarak, Avrupa'nın koruyuculuğuna sığındı. Ve, düşman faaliyetlerini giderek açık tarzda sürdürmeye başladı; başlangıçta övgüler diğildi, kendisinin layık olmadığını söylediği Parti önderliğine ve Partiyeye karşı tüm kinini ve düşmanlığını kustu. Onun hangi ağızla konuştuğunu tek tek örnekleriyle vermeye hiç gerek yok. Bu konudaki sözleri, Türk sömürgecileriyle nasıl bir bağ içerisinde olduğunu -anlamak isteyen için- anlatmaya yeterlidir.

Evet, bu noktada belirtelim ki, sorun bir provakatörün faaliyetleri de değildir. Sorun, Türk sömürgeci burjuvazisinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye devrimci demokratik hareketine yönelik açık tasfiye faaliyetinin ortaya konulması, buna karşı devrimci tavrın dayatılmasıdır. Gelişmeler her ne kadar bir provakatörün adı etrafında da görünse, olayın boyutları çok daha geniş ve bu kavramların devrimcilğin yükseltilmesi hem Türkiye devrimci güçleri ve hem de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi açısından olası değildir.

Sömürgeci faşist cunta, tüm geleceğini, devrimci mücadelenin tasfiyesine bağlamış durumdadır. Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım ve dışarda Semir haininin faaliyetlerinde Kürdistan zemininde yaşanan gelişmeler; farklı boyutlarda da olsa Türkiye cezaevlerinde de yaşanmaktadır. Teslim aldığı hainler eliyle faşist cunta, örgüt militanlarına çağınlar yapmakta, kemalizm bayrağı altına davetiyeci çıkarmaktadır. Dışarda, sosyal-demokrasinin de doğrudan faaliyetleri ile devrimci direnişlere karşı, reformist-teslimiyetçilik geliştirilerek ve her türlü küçük-burjuva eğilim körüklenerek, örgütler düzeyinde bir tasfiyecilik dayatılmaktadır.

Bugün küçük-burjuva örgütlerle bakıldığında, bu gerçek çok açık biçimde görülecektir. Bir çok örgüt, bu anlayışların bir sonucu olarak kendi kendilerini tasfiye etmiş durumdadırlar.

Tasfiyecilik ve Bozgunculuğa Güç Verenler Bunun Sorumluluğunu da Üstlenmek Zorundadırlar!

Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin karşı karşıya olduğu açık saldırılara ve komplolara karşın, sol güçlerin içinde bulunduğu konum sınıf mücadelesi adına kabul edilemez bir noktadadır.

Öncelikle belirtelim ki, bir olayın etrafında belirlenmiş olan tutumlar, tümüyle bir sınıf gerçekliğine dayanmaktadır. Devrim olgusu karşısında tavizsiz ve tutarlı bir çizgini sahibi yalnızca proletaryadır. Ve proletarya, sınıf karakteri gereği bilir ki, düşman iki güç arasındaki çatışma amansız ve yakıcıdır. Bu savaşta niyetler değil, ortaya konulan pratik önemlidir. Devrime en geniş ittifaklar politikasına hayata geçirerek yürünen proletarya; ittifak güçlerini net koyar. Onun ittifak anlayışı, devrime hizmet temeline sahiptir. Her güç ve gelişmeye karşı değerlendirmesinin temelinde, tek tek kişiler, niyetler ve tek tek olaylar değil, sınıf gerçeklikleri vardır.

Ajan ve provakatif faaliyetleri ezmeyen, amansız sınıf mücadelesi gerçeğine gözlerini kapatan güçler, koruncu bir bozguna, tasfiyeye ve katliama uğramaktaki kurtulamazlar. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tarihi bunun acı ve öfke yaratan örnekleriyle doludur.

Provakasyon çizgisine arka duran çevreler ve güçler, bilmek zorundadırlar ki, niyetleri ne olursa olsun, bu noktada faşizmle uzlaşmakta ve faşist sömürgecilğin devrimci hareketi tasfiye çabalarına bizzat ortak olmaktadır.

Türkiye ve Kürdistan'da militan devrimcilğin dışında en küçük bir adım bile atılmayacağı bir süreç yaşanmaktadır. Bir yanda sömürgeci faşist-cuntanın, parlamentosu, partileri ve diğer araçları da dahil her yol ve yöntemle devrime ve halklarınza yönelik azgın saldırıları, bu saldırıya ortaklık eden güçler; ve diğer yanda ise, buna karşı proletarya devrimciliği ve enternasyonalizmi temelinde gelişecek olan devrim güçleri vardır. Bunun dışında her ara yol ve yöntem, açık bir biçimde cuntanın politikasına hizmet etmekten öteye geçemeyecektir. Bu anlamda süreç, devrim adına hareket ettiğini iddia eden tüm güçlere, tavrılarını pratikte ve en kesin biçimde koymalarını dayatmaktadır.

Partimiz bu hususdaki görüşlerini defalarca ve en net biçimde ortaya koymuş, güçleri faşizmin zulmüne karşı bağımsızlık ve demokrasi savaşında saf tutmaya davet etmiştir.

Yaşanılan süreçte, devrime yönelik en ciddi tehlikelerden birisi de küçük-burjuvaziden kaynaklanan reformist-teslimiyetçi akım ve anlayışlardır.

Reformist-teslimiyetçi anlayışlarla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi önünde daha ilki andan başlayarak ciddi bir engel oluşturan, küçük-burjuva hareketler, bugün çok daha tehlikeli boyutlara varan yönelimlerini içerisinde girmişlerdir. Proletarya çizgisine düşmanlık, onları ajan ve provakatörleri bağlarına basmaya kadar götürmüş, ama tam da bu noktada da gerçek yüzlerini hiç bir perdeyle gizlenememesine açığa çıkarmışlardır.

İleriye sürdükleri reformist talepleri için dahi en küçük bir adım atma cesaretinde olmayan, tam tersine bunları elde etmeyi de uzlaşma ve işbirliklerinde arayan, reformist Kürt küçük-burjuva hareketleri, devrimin dayatmaları karşısında duydukları ürküntüyle provakasyon çizgisiyle bütünleştiklerini pratik tavrıları ve yayınlarında ilan etmişlerdir.

Onların bu noktaya gelmeleri, küçük-burjuva reformizminin doğal bir sonucudur. Devrim ve halkın kurtuluşu gibi herhangi bir sorunları olmayan, örgütlenmeyi bile kendi yaşamlarını güvenceye alacak bir araç olarak görüp, kişisel yaşam kaygılarını örgütlemeye temel bir ilke haline getirmiş olan bu çevrelerin, Avrupa'da günlük yaşamlarına şöyle bir göz atış bile, onların bu tutumlarının kaçınılmazlığını görmek için yeterlidir. Tüm merkez ve merkez kadrolarıyla birlikte işveç başta olmak üzere Avrupa metropollerine yuva yapan bu çevre ve şahıslar, halkımızın faşizmin ağır zulmü altında ezilmeye çalışıldığı, cezaevlerinde devrimci tutukluların ağır işkence ve katliamlardan geçirildiği ve buna karşılık devrimcilerle halk kitlelerinin güçlü bir mücadele içinde haklılığı içinde bulunduğu ve her sahada direnişin yükseldiği beş yıl boyunca, en basit ifadeyle küçük-burjuva hayallerinin gerçekleşmesini Avrupa'da görerek, kişisel yaşamlarını örgütlemeye galesine düşmüş, ama bununla da kalmayarak devrimin gelişmesinin küçük-burjuva hülyalarını ykacaklarını bildiklerinde devrime, devrimci örgüt ve militanlara ve devrim şehitlerine en soysuz bir biçimde saldırmaktan da geri durmamışlardır.

Evet, bu güçler bugün, PKK'ye karşı açık bir savaş ilanında bulunmakta, sıradan insani ilişkilerin bile kesilmesi yolunda yabancı demokratik çevreler de dahil ilerici demokratik güçlere çağrılar yapmaktadır.

Devrimden korkan küçük-burjuvazi, çareyi karşı-devrime sığınmakta bulmaktadır. İftira ve karalama kampanyaları, ajan ve provakatörlere verilen açık destek, kendi aralarında kurdukları 4'lü, 5'li ittifakların amaç ve hedefleri bu gerçeğin belgeleridir. Oysa varmak istedikleri noktayı biz çoktan belirtmiştik ve kendilerinin de bahaneler icat etmelerine hiç gerek yoktu.

Küçük-burjuva reformistlerinin, amaçlarıyla bulundukları noktadan denk düştüğünü söylüyorlar. Küçük-burjuva yaşam kaygısı onları böylesine tehlikeli bir noktaya getirmiştir. Geçmişte Türk devletinin kademelelerine yerleşmek için sürdürdükleri yoğun çabalar, bugün de işveç'te bir memurluk kapma yarışına dönüşmüşse, bu noktada sonra söylenecek bir söz kalmamaktadır. Ama, hiçbir şeyin de karşılıksız olmadığı ve hele bu politika da sürdürülmek istenirse vatani satmaya kadar varacağı açık değil midir? Eğer kendimizi aldatmıyorsak, emperyalizmin hiçbir şeyi karşılıksız sunmayacağını izaha gerek kalmamaktadır. Nitekim Yekiti-Saddam ilişkisinde görüldüğü gibi, bu işler karşılıksız olmaktadır. "Kültür ateşliklerine", "cevirimliklere" hazırlanan küçük-burjuvalarımızın, Stockholm'de 4'lüler, 5'liler biçiminde bir araya geldikleri ve bu birliklerle ulusal kurtuluş mücadelemizi bir pazarlık konusu haline getirmek istedikleri bilinmektedir. Ancak onlar, sosyalist-enternasyonal ve sosyal-demokrasiden öğrendikleri taktiklerinin, devrimin ateşi karşısında bir kar gibi erimekten kurtulamayacağını da bilmektelerdir. Bu nedenle ki, dalevere, yalan ve iftiralara giderek daha çok salınmakta, tükenmişliğin acılığı içinde sağa-sola çırpıp durmaktadırlar. Direniş mücadelesi ve devrimci militanlığa düşmanlıkları bizzat kendi şaşkın ağızlarından belgelennmekte, Kürdistan devrimine damgasını vurmuş PKK direnişçilerinin gazetelerde yayınlanan ifade ve savunmaları düzmece ilan edecek, şehit düşen enternasyonalist devrimcilerin kanına basarak, Filistin'de PKK'nin kaçtığını söyleyecek kadar çılgınca yalanlarla zavallı duruma düşmektedirler.

PKK'nin dayattığı ulusal direniş mücadelesi karşısında, sus-pus olan bu güçler, halkın ve devrimin çıkarlarına tezat olan konumlarını bir teori haline getirip, devrim saflarında bozgunculuğu geliştirme görevine soyunmuşlardır. Devrime, önderlere, örgüte ve militan kişiliğe saldırıları, bunun bir sonucudur. Devrimci direniş, onların birahane ve kumarhanelerdeki yaşamlarını da tehdit etmekte; Kürt küçük-burjuva reformculuğunu son sığınağı olan Avrupa'da da sıkıştırma ve tecrit etmektedir. Bu, bir kez de geçmişte yaşandı.

Küçük-burjuva reformculuğu, Kürdistan'da, proletarya devrimciliğinin henüz gelişmediği dönemlerde örgütlenme imkanı bulabiliyor, rüyalarında TC'nin "millet-vekilliği" hayallerini yaşıyorlardı. PKK Hareketinin gelişimi bu rüyaları en kısa zamanda yerle bir etti. Küçük-burjuva reformistlerinin PKK'nin gelişimini kendilerine karşı bir gelişme olarak değerlendirmeleri, bu hayallerinin yıkılışında olduğu gibi, kişisel yaşantılarını örgütlemeye hayallerine darbe vurmasındandır. PKK'nin devrim önündeki her türlü engeli tereddütsüz ezeceğini her söyleyişinde, bu kesimlerden kopan feryad böyle bir temele dayanmaktadır. Militan devrimciliğin geliştiği yerde, reformizmi ve teslimiyet hayat bulamaz. O nedenle ki, reformistler, devrimden büyük korku duyarlar ve devrimin ilerleyişini kendilerine açılan bir savaş olarak görürler. PKK, militan devrimciliğe yaptığı her çağında ve direnişin yükselten her adımıyla, açık ki yararı fena acıtmaktadır ve bunun bilincindedir.

Geçmişte oluşturulan UDG'ler ve bugün 4'lü, 5'li "ittifaklar" tümüyle bu gerçeğin ürünüdür. Bu güçler Kürdistan'da yitirdikleri hayallerini Avrupa'da bulacaklarını zannettikleri noktada karşılarında yine PKK "heylulasını" bulmuşlardır. Marx'ın Komünist Manifesto'ya girişte belirttiği "Avrupa'nın üzerinde bir hayalet dolaşıyor; komünizm hayaleti" sözü şimdi Avrupa'da "her yerde PKK hayaleti dolaşıyor" biçiminde ifade edilebilir.

Kürt küçük-burjuvazisi oluşum özelliklerinden dolayı hiçbir zaman ne kendi ve ne

de halkımızın öz gücüne dayanmayı ilke edinmemiştir. TC milletvekilliğine soyunan bu sınıfın iflah olmaz temsilcileri, Avrupa'da da sosyal-demokrasiyi sığınarak onun "inayeti"nde Kürdistan sorununu çözmeyle temel politika haline getirmişlerdir. Küçük-burjuvaların yaşadığı hayal, bu güçlere dayanarak 1988 seçimlerinde Türkiye siyaset sahnesinde rollerini icra etmektedir. Ancak PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği ulusal direniş mücadelesi, bu taktikçi işlemeze hale getirmektedir. İşte o noktada can havlıyınca bu bir kez daha saldırıya geçmekte, ve dayanaklarına yaranmak istencesine aynen 1979'larda olduğu gibi "terörist", "maceracı" yaygarasına sarılmaktadırlar.

Avrupa devletlerine yaptıkları ihbarları haklı göstermek için, bu kez de PKK önderliği gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin tecrit edilmesi gerektiği yolunda yakınp-durmaktadırlar. Açık ki, bu çağında geç, çok geç kalmıştır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi tümüyle kendi özgüncü dayanarak ve eşiz direnişler temelinde sesini duyummuş ve çağdaş halklar topluluğu yanındaki yerini almıştır. Bu gerçeği değiştirmeye, ya da ört-bas etmeye, ne emperyalizm ve Türk sömürgecilik ve ne de işbirlikçi küçük-burjuva reformizminin gücü yetebilir. Çocuk doğmuştur ve en sağlıklı biçimde büyümektedir.

Kürt küçük-burjuva reformistlerinin açık olan bu konumları yanında, Türkiye sol cephesinde de üzerinde önemle durulması gereken noktalar vardır. Türkiye sol güçleri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında II. Enternasyonal "kahramanların" konumuna düşmemelidirler. Sömürgeci-faşist cunta, Kemalizmı bayrağını Türkiye sol'unun eline de sıkıca tutuşturmak istemektedir. Kemalizmın ruhuyla yaşayan, onun beyniyle düşünen, onun ağız ve diliyle konuşan provake edilmiş bir "sol"un yaratılma çabalarının sürdürdüğü kimseyi sırdığıdır. Cezaevlerinde ve dışarda bunun yoğun faaliyetleri sürdürülmektedir. 60 yıllık geçmişleri olduğunu ve "komünist" olduklarını söyleyenler, bu uzun geçmişten gerekli dersleri çıkarabilmelidirler. TC'nin kuruluşu yıllarında Kemalizmın imha ve yoketici saldırılarına karşı halkımızın direniş "irtica" olarak değerlendirilip, halkımızın katliamının onaylanması gibi, bugün de proletarya öcölüğünde gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı bazı çevreler halklarımız arasında kardeşliği ve enternasyonalist dayanışmayı zedeleyen tehlikeli yönelimlere girmektedirler. Bu çevreler, özellikle son olay etrafında jurnalılığa düşmekte, geçmişte "Aydınlık" gazetesinin izlediği yolu takip etmeye kalkmaktadırlar. Ancak, bu güçlere şunu hatırlatmak isteriz ki, tuttuğunuz yol iyi bir yol değildir. "Aydınlık" gazetesinin sonu ve uzlaştığı yerin unutulmamış olması gerekir. Her türlü iyi niyetimize ve dostça çağrılarımıza rağmen, eğer ısrarlı iseniz, biz de iyi yolculuklar dileriz. Ancak, doğacak sonuçlardan, tüm dostça ısrarlarımızla rağmen takındığınız tutumdan dolayı sizlerin sorumlu olduğunu da hatırlatmak isteriz.

Devrimle karşı-devrimin boğaz boğaza savaştığı bir dönemde, provakasyon çetesi karşı alınacak tavrı, güçlerin devrim karşısındaki konumunu belirler. Fakat görülen odur ki, birçok güç provakasyon çetesi karşı ya hayırlı bir tutum takınmakta, veya bilerek ya da bilmeyerek destek olmaktadır. Provakasyon çetesi bilerek destek olan, ona kan ve ruh verenlerinin bu tutumlarını, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun öncü gücü PKK Hareketine karşı yürütülen düşmanca bir faaliyet, PKK'yi tasfiye harketi olarak değerlendirmeye ve faşist cuntanın bu provakatörlerine destek verenerli nefretle kıymıyor. Bu konuda bu güçlere karşı her düzeyde verilecek olan mücadeleyi meşru ve haklı görüyor, provakasyonun ezilmesindeki kararlılığımızı bir kez daha belirtiyoruz.

Sorunu bilgi yetersizliği vs. nedenlerden dolayı kavrayamadığını belirten dost güçlere ise, eğer kendileri gerek duyarlarsa bizzat oluşturacakları bir heyette, provakasyonu tüm detaylarıyla incelemeye, araştırmaya, tartışmaya ve kendilerini bu konuda bilgilendirmeye hazır olduğumuzu, Partimizle kendilerini göstürebileceğimizi, devrimci-demokratik kamuoyu nezdinde duyururuz. Sorumlu devrimciler bunu gerektiriyor ve biz bu konuda sorumluluğumuz yerine getirmeye hazırız. Eğer buna

Devamı 23. Sayfada

"Birkaç Uşak ve MİT'in Dışında Hemen Hemen Kürdistan Halkının Hepsini APO'cu"

Yaz mevsimi dolayısıyla, herkes gibi ben de ülkeme iktidara gittim. Ülkemde ve Türkiye'de karşılaştığım olayları, insanların konuşmalarını bir iki satır yazıyla da olsa kamuoyuna açıklamak istiyorum.

Ülkemin, insanlarımızın, çevremimin, akrabalarımın ve ailemin ölemleriyle, coşkusuyla gidiyordum. Bu coşku Kapıkule'ye kadar sürdü. Hiç bir suçum olmadıkça, sömürgeci Türk devletinin alçak polisi Kapıkule'de beni 70 000 TL'si zarara soktu. Anlayacağımız rüşvet aldılar. Sanırım bu, her işçi için de böyledir. Bu olaya karşı duyduğum kını, ben sadece içimden attığım "Kahrolsun Sömürgeci-lik-Yaşasın Bağımsızlık" sloganıyla dile getirip, kapattım.

Kürdistan sınırına kadar, yani Türkiye'de de cuntanın askerleri vardı. Ama Kürdistan'a nazaran çok azdı. İstanbul'da Kürdistanlı bir gençle birlikte aynı otobüse bindik ve Adana'ya kadar birlikte yolculuk ettik. Tabii, konuşmalarımız yavaş yavaş devrime ve Kürdistan'a kadar geldi. Yanımdaki genç, Siverek'te olduğunu söyleyince, Cuma ve Salihleri tanıyıp tanımadığımı sordum. Salih'le okul arkadaş olduğunu, onun mücadelesinin kendisini ve tüm yöreyi etkilediğini

deyken E... köyüne operasyon yapıldı. Çoluk-çocuk, kadın-erkek, genç-yaşlı bütün köy halkını meydana topladılar. Yüzbaşı bir ihtiyar amca'yı çağırıldı. O'na dedi ki, "senin iki oğlun nerededir, eğer senin oğulların bugün gelmezlerse, akşama senin iki gelinini de alıp götürüreceğim." Yüzbaşının bu konuşması, ihtiyarı da bütün köylüleri de ağırladı. Yüzbaşı gittikten sonra, bu olaylar için herkes şu sözleri söyledi: "Bizim gençlerimiz bir daha gelececek. Eğer ölmezsek o zaman görürsünüz!"

Ben Serxwebün gazetesini Kürdistan'da da okudum. Ama çok gizli. Devrimcilerin çalışmalarını ve 12 Eylül'den önce APO'cuları hiç sevmeyen bazı kesimler vardı. Ama bugün hiç de öyle değil. Her aileden mutlaka bir veya iki kişi tutuklanmış. Herkes işkence görmüş, ve Kürdistan halkının hepsi APO'culukla yargılanıyor. Tabii, devrim kaçkınıları değil. APO'cularla bütünleşen, kurtuluşu verecek sınıf ve kesimleri kastediyoruz.

Bir de, Avrupa'da çokça laf eden Kürt küçük-burjuvaları, bana çok merak olmuştu. Şu bizim silahtan korkan sınıfın çalışmaları ne derece-

"Güney-Batı Kürdistan'dan Sesleniyorum:

PKK Bizim de Umudumuz ve Onurumuzdur"

Bizzat emperyalizm tarafından iktidara getirilen Türkiye faşist cuntası, günümüzde Ortadoğu üzerinde büyük oyunlar tezgahlamaktadır. Emperyalizmin Türkiye'de faşist cuntayı iktidara getirmesindeki bir amaç da, Türkiye ve Kürdistan emekçilerini daha iyi sömürebilmek ve böylece kendi ekonomisini daha da güçlendirmektir. Cuntanın işbaşına gelmesinin en önemli nedenlerinden biri de Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş hareketini bastırmaktır.

Dört yıl aşkın süredir iktidarda bulunan 12 Eylül faşist cuntası, bu süre içerisinde devrimciler, demokratlar ve ilerici tüm insanlar üzerinde insanlık dışı bir baskı, işkence ve zulüm politikası gütmüştür. Faşist cuntanın Türkiye emekçilerine ve Kürdistan halkına getirdiği tek şey; işkence ve zulümdür. Yüzlerce suçsuz insanı öldürüp, yine onbinlerce yeni yerlerinden-yurtlarından sürgün etmiştir. Genç-yaşlı, kadın-erkek ayırımı yapmaksızın, bunu tüm bir halk kitlesi üzerinde uygulamaktadır. Zindanlara doldurduğu onbinlerce devrimci, demokrat ve halktan insana, insanlık dışı işkenceler yapmaktadır. Onlarca devrimciyi ya işkencelerde katletmiş veya idam etmiştir. Yine tüm Kürdistan'ın zindana çeviren cunta, insan haklarını ayakları altına alıp çiğnemiştir.

Kürt halkı yüzlerce yıldır Türk sömürgecilerinin egemenliği altında bulunmaktadı. Tarihi boyunca maruz kaldığı saldırılar bugün daha da katmerleştirilen Kürdistan halkının günümüzdeki yaşamı bütünüyle zulüm, talan ve katliamlardır. Faşist Türk devletinin günümüzde Kürdistan halkı üzerinde uyguladığı vahşet, Hitler'in

dünya halkları üzerinde uyguladığı vahşi ve barbar soykırımları aratmayacak cinstendir.

Faşist cuntanın oluşturduğu yeni anayasa, 7 yıllık bir süre için Kenan Evren'i iktidarda bırakmayı ve tüm politikaları cuntanın damgasını vurmayı amaçlamaktadır. Bu hepinizin bildiği bir gerçektir. Temelini faşist diktatörlük siyasetinin oluşturduğu bu anayasa hiçbir biçimde demokratik değildir.

Kenan Evren'in ilk günden beri dilinden düşürmediği tek şey; "yurtta anarşiyi yok edeceğim", "bölicüleri ortadan kaldıracam" safasaltıdır. Bu siyaset, halkları egemenlik altına alarak kanlarını içmeyi ve proletarya üzerindeki sömürüyü katmerleştirmeyi amaçlayan bir siyasettir. Yalan ve aldatmacalara dayanan bu siyaset, halklara düşmanlık, burjuvaziye ise ulaşık ve onun çıkarlarını savunma siyasetidir.

Tüm vahşetine rağmen cunta, devrimci mücadeleyi yok edememiştir. Faşist cuntaya karşı dimdik ayakta duran PKK, Kürdistan halkının biricik umudu ve dayanağıdır. PKK kendisini savaş meydanlarında kanıtlamış bir güçtür. Kürdistan İşçi Partisi (PKK) çok şehit verdi ve bu şehitlerle ismini dünyaya duyurdu. Kürdistan'ın kurtuluşu uğruna verilen bu şehitler, Kürdistan halkına ışık oldular.

Güney-Batı Kürdistan'dan bir genç olarak, Kuzey-Batı Kürdistan halkına sesleniyorum!

İşçisi, köylüsü, tüm yurtseverleriyle Kürdistan halkı, PKK etrafında birleşmelidir. Tüm bu güçler, faşist cuntaya karşı birlik olarak savaşmalıdır. Parçalanmamış bir halkın birliği çelik gibidir, faşist cuntayı devirebilir.

lecek güçtedir. Eğer tüm bu güçler kendi aralarında gerekli birliği sağlar ve Parti önderliğinde mücadeleye atırlarsa, faşist cuntayı devirmek onun yerine Bağımsız-Birleşik ve Demokratik bir Kürdistan yaratabilecektir.

Güney-Batı Kürdistan'da şunu görmekteyiz ki, buradaki küçük-burjuva partiler hiç bir zaman kitlelere bilinc götürmemiş ve politik bir mücadele geliştirmemişlerdir. Bu parçadaki partiler, sürekli parçalanmakta ve bu da, halkın yurtsever duygularını köreltmektedir.

PKK'nin yurtdışında ve özellikle de Suriye'deki çalışmaları sonucunda, Güney-Batı Kürdistan'daki halk kitlesi içinde yurtseverlik, devrimcilik ve ilericilik daha da gelişmiştir.

Güney-Batı Kürdistan'daki Kürt halkına sesleniyorum!

Güney-Batı Kürdistan'daki Kürt halkı, Kuzey-Batı Kürdistan'daki öncü güç PKK'ye maddi, manevi ve askeri destek vermeli; PKK'nin gelişip güçlenmesine katkıda bulunmalıdır. Böylece zafer daha da yakınlaşacaktır.

PKK'nin Bağımsız ve Özgür Bir Kürdistan yaratacağına, mücadele bayrağını her zaman yükselterek dalgalandıracağına inanmıyız sonsuzdur. PKK bizim de umudumuz ve onurumuzdur!

Bijl Serxwebün!
Bijl Partiya Karêkerên Kurdistan!
Bimre Kedxwarî û Emperyalizm!

Kobani'den Bir
Kürdistan Yurtseveri
(M.S.K)

"Kurtuluşumuz Ancak Faşist Türk Devletinin Yıkılması İle Mümkün Olabilir"

Ben 12 Eylül 1980'den bu yana geçen 4 yıllık süre içerisinde uğradığım hakaretleri, işkence ve baskıları anlatmaya çalışacağım. Sadece kendi üzerinde uygulananları anlatmakla yetinerek geçeceğim. Çünkü genelde herkese uygulananları anlatmaya kalksam ne zaman, ne kalem ve ne de kağıt yetecektir.

Hergün maruz kaldığımız askeri baskılar, ölüme tehdit etme, işkence ve günlerce karakolda nezaret altında geçen günlerimiz, ben yurtdışına çıktığım güne kadar böyle geçti.

Bir yandan bu türlü baskılar, öte yandan açlık ve fakirlik belimizi kırmıştı. Yaz aylarında ev ev, köy köy dolaşarak çobanlık ve diğer işleri aramamıza rağmen bulamıyorduk. Evimize geldiğimizde de askerlerle karşılaşmıştık ve bu kadar safaletten yanı sıra günlerce karakolda aç-susuz nezarete bırakılıyorduk.

Ben tam 12 kez böyle karakola götürüldüm. Günlerce süren işkence ve hakaretlere alışmıştım. Bir günümüz en az 100 jopla geçiyordu. Ayaklarımızın altı, sırtım ve vücudumun her yeri simsiyah olmuş, ağrıların kıvrına haddiyordu. Her defasında 6-7 gün bekletiyorlardı. Biz sürekli küfür yağdırıp "pis Kürtler, bir de Apoculara destek vermeden çekinmiyorsunuz ha" diyerek üzerimize saldıyorlardı.

İki yılın böylece karakollarda geçti. Bir hafta evde, bir hafta karakoldaydım.

Bir diğer ezilme yöntemleri de köye gelerek tüm köylüyü düzleştiği çikan sabah saat 7'den gece saat 12'ye kadar ayakta bekletmekti. Bu esnada birbirimizi dövmeyi için bizerli zorluyorlardı. Dövmeyi kendileri iyice bir döviyorlardı. Bu saatten sonra da 2'er saat gece nöbeti tutturuyorlardı. Ben tam 3 kez nöbet tuttum. Aslında nöbeti zorunlu olduğumuz için tutuyorduk. Bize "köye girip çikan herkesi yakalayıp teslim edeceksiniz" dedikleri halde, biz tersini yapıyorduk. Devrimcileri gördüğümüz zaman gidip onlarla konuşup tartışıyorduk ve ihtiyaçlarını temin etmeye çalışıyorduk.

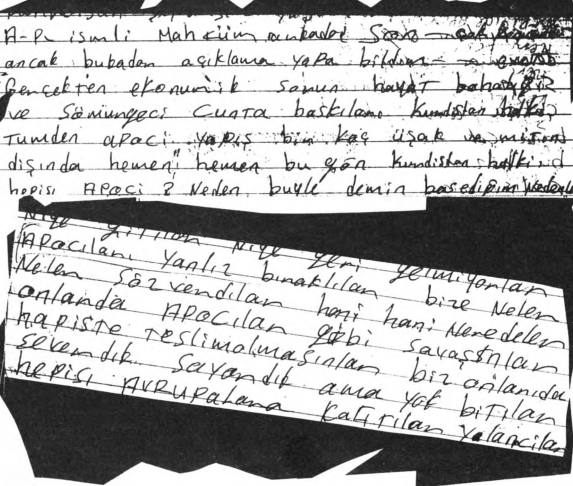
Halk devrimcileri her zaman için yardımcı olmaya çalışıyordu. Onlara

karşı büyük bir sevgi, devlete karşı ise büyük bir kin besliyorlardı. Örneğin; Delil DOĞAN'ın şehit olduğu haberi köyümüze geldiğinde ben ve 5 köylü arkadaşım bizim evin damını onaylıyorduk. Haberi duyar duymaz arka-

ama, ancak 10 bin Lira bulabildim. Gettirdi verdiğimde çavuş kabul etmedi: "10 bin Lira daha bulacaksınız" dedi. "Seni takip edeceğim ve çarşıda bugün bu parayı bulman gerekir, aksi halde hapis yatarsın" dedi. Ben çar-

Rûbar

söyledi. "Biz, yedi kardeşiz, babam da sağ, hepimiz PKK taraftarıyız, bizi ve halkımızı ancak onlar kurtarıyor, biz onları çok iyi tanıdık" dedi. Cezaevlerini sordum, hemen Diyarbakır zindanlarını, Mazlum DOĞAN'ın direnişini ve arkadaşlarını anlattı. "Nicede Türk devletine teslim olan namussuzlar da var, ama ölüme kadar teslim olmayanlar da var. Biz o teslim olanlara büyük kin duyuyoruz, direnenleri ise çok seviyoruz" dedi.

Kürdistan'da hayat daha da zorlaşmış. Halk aç-perişan. Gerçekten, bu ekonomik sorun, hayat pahalılığı ve sömürgeci cuntanın baskıları, Kürdistan halkını tümünden APO'cu yapmış. Bir kaç uşak ve MİT'in dışında hemen hemen Kürdistan halkının hepsi APO'cu. Neden böyle? Demin bahsettiğim nedenlerden dolayı ve çıldırma olsa devrimciler, halkın içinde çalıştıkları için. Örneğin ben izin-

dedir diye düşünüyordum. Ben Kürdistan'ın 5 şehrinin gezdim. Çevrem vardı ve esas merak ettiğim bu noktayı onlara sordum. Herkes bana güldü ve şunları söyledi: "Onlar, bizi CHP ile, DISK ile, Ankara yolu ile kandırarak korkatıyor. Hani neredeler? Niye gittiler? Niye geri gelmiyorlar? APO'cuları yalnız bıraktılar. Bize neler neler söz verdiler. Onlar da APO'cular gibi savasçılar, hapiste teslim olmasınlar, biz onları da severdik, sayardık. Ama yok, bittiler, hepsi Avrupa'lara kaçtılar. Yalancılar..."

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Cunta!

Yaşasın PKK!

Devrimci Selamlar

L.M.

şıya çıktım. Gerçekten de beni takip ediyordu. Parayı bulup zarfın içine koyacağım ve kimse görmeden kendisine verecektim. Bir esnaftan ancak 5 bin Lira alabildim ve bunu zarfa koyarak kendisine gizlice verdim. Aldı, hiç konuşmadan cebine koydu. Ben hemen ordan uzaklaştım. Dersim'e akrabalarımın yanına gidip orada tam 9 ay gizlendim. Faşist çavuşun kasabada ayıldığını duyunca tekrar köye döndüm.

Başta da belirttiğim gibi, bunlar sadece benim başımdan geçenlerin bir kısmıdır. Kürdistan genelinde bütün insanlarımızın günlük yaşantısının bir bölümü olan bu uygulamalardan kurtuluşumuz ancak faşist Türk devletinin yıkılması ile mümkün olabilir.

H...

Hiç Bir İftira Devrimci Direniş Mücadelemizi Gölgeleyemez!...

Tarih boyunca egemen ve sömürücü güçler egemenlikleri altında tuttukları ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların mücadelelerini bastırmak için çok çeşitli yöntem ve araçlara başvurmuşlardır. Kendi çürümüş varlıklarını sürdürmek ve halk kitlelerini mücadeleden alıkoymak için ne kadar kanlı ve ne kadar çirkef olursa olsun her yolu ve yöntemi mübah saymış ve uygulamışlardır. Bir yandan ellerindeki zor aygıtını dizginlenmemiş bir zorbalıkla kullanarak, ezilenler üzerinde terör estirerek kanlı cinayet ve katliamlar geliştirirken; diğer yandan da ezilen halk ve sınıfların soylu mücadelelerine aklalmaz karacalmalarla onların hakkı ve soylu özerliğini gizlemeye çalışmış ve demogoji, iftira ve yalan kampanyalarını sonuna kadar kullanmışlardır. Özellikle ezilen sınıf ve halkların mücadelelerini yükseltmek kurtuluşa doğru ilerledikleri dönemlerde, tüm olanaklarını hareketle geçirip aleyhlerinde gelişmeleri önlemeye çalışmış ve bu amaçla, başta insanlık suçu işkence olmak üzere, ezilenler üzerindeki baskı ve zulümlerini arttırmışlardır. Şiddetin yetmediği yerde ise; halk kitlelerini içten bölüp birbirine kırdırma, devrimci önderler ve hareket aleyhinde çeşitli iftira ve yalanlar yaygınlaştırma, komplolar düzenleme gibi çeşitli yöntemler geliştirmişlerdir.

Dünya devrimler tarihi bu konuda sayısız örneklerle doludur. Egemen güçler, özellikle proletarya devrimleri çağında, proletarya hareketlerinin halk üzerindeki olumlu etkilerini silmek ve halktan tecrit etmek için yalan ve iftiraya başlıca yöntemlerinden birisi olarak sürekli başvurmuşlardır. Marksist ideolojinin daha ilk boyutları dönemlerden başlayarak komünizmi ve komünistlerin halkın en kutsal değer yargılarını saldırmakla ve bu konuda hiçbir ölçü tanınamakla suçlamışlardır. Kendi çürümüş düzenlerinin en temel özelliklerinden birisi olan aile kutsallığına ve namus değerlerine saldırmayı, burjuvazi, komünistlere malederek böylelikle halkı komünizmin etkisinden korumayı (!) amaçlamıştır. Ancak bugüne kadar tüm gerçek burjuvazinin bu konudaki ahlaki çöküşünü olduğu gibi, komünistlerin sağlam karakterlerini de açıkça ortaya koymuştur.

Dünya halkları ve devrimcilerinin maruz kaldıkları bu baskı ve iftira kampanyalarına Kürdistan halkı da geçmişten bugüne çokça tanık olmuştur. Türk sömürgecileri tarihsel karakterlerinden kaynaklanan çağdışı zorba baskı yöntemlerini, emperyalist efendilerinin ince yöntemleriyle de birleştirerek halkımız üzerinde sürekli bir baskı, zulüm ve katliam politikasını yansıtır, onu çeşitli biçimlerde parçalayarak birbirine düşürme, değer yargılarını ayaklar altına alarak ruhsuzlaştırma ve kendi kurtuluşu yolunda mücadeleye veren önderlerini asılsız karalamalarla suçlayarak tecrit etme gibi çok çeşitli yöntemlere de başvurmuşlardır.

Kürdistan halkının modern ulusal kurtuluşçu düşünceler etrafında biraraya gelmeye başladığı ve PKK gibi kanlı bir öndere kavuşarak yokolustan var oluş sürecine girdiği ve bağımsızlık ve özgürlük yolunda ayağa kalktığı 1970'ler sonrası süreçte ise, Türk sömürgecilerinin halkımıza ve onun önderlerine yönelik her türlü saldırısı doruk noktasına ulaşmıştır. Daha bir grup Hareketi olarak şekillendiği dönemlerden başlayarak, her türlü zor aygıtını hareketle geçiren; komplolar, topu katliamlar ve işkencelerle hızla veren sömürgeciler buna paralel olarak ölü tanıma ve karalama ve demogoji kampanyasıyla da devrimci Hareketin kitleler nezdindeki prestijini sarsmaya çalışmışlardır. En yetkili ağlardan boyalı burjuva basınına ve yayın kuruluşlarına kadar tüm bir sömürgeci yapı, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve onun önderi PKK'ye karşı en iğrenç demogoji ve yalanlar temelinde bir karalama kampanyası açmış, mücadelelerin ulusal kurtuluşçu karakterini örtbas etmeye çalışmıştır. Bu amaçla mücadeleyi "halk düşmanı bir cete hareketi", bir "soyguncular şebekesi", "ağaların uzantısı bir eşkiyarlar güruhu" vs. şeklinde gösterme çabası içine girmiştir. Bu karşı-devrimci saldırı kampanyasına sosyal-şoven ve Kürt küçük-burjuva reformist hareketler de katılmaktan geri kalmayarak, devrimci Hareket hakkında saibeler yaratmak istemişlerdir.

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelişinin ardından sömürgeciler dozunu arttırdıkları baskı, işkence ve katliam uygulamalarını yansıtır karalama kampanyasına da geniş bir yer vermişlerdir. "Halkın kurtarıcısı" iddiasıyla iktidara el koyan sömürgeci-faşist caniler; "Türkiye'nin karşı karşıya getirildiği uçurumu" ve devrimci hareketlerin uyguladıkları "vahşet"i sergileme iddiasıyla ardarda televizyon ekranlarından ve gazete sütunlarından çeşitli yayınlar yaparak; "haksızlığa ve saldırıya uğramış halktan masum insanlar" görünümü altında, gerçekte halk düşmanı ajan-muhbirler ile iflah olmaz faşistleri konuşturarak devrimci-ler ve devrimci Hareketler aleyhinde bir ideolojik saldırı kampanyası yürütmüşlerdir. Kendi

sınıf karakterlerine yakışır bir iki-yüzlülük ve alçaklıkla bu sicilli uşakların ve işkenceyle zorladıkları bazı insanlarla "pışmanlık göstermiş" devrim önderlerinin ağzından, kendilerini has sıfatları ve uygulamaları devrimciler ve devrimci hareketlere maletmeye çalışmışlardır.

Bu dizginlenmemiş saldırı, demogoji ve yalan kampanyasının en başta hedeflediği güç Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve onun önderi PKK Hareketi olmuştur. Hedeflediği güç PKK devrimci mücadelesi ile geniş halk kitlelerini etkileyerek mücadeleye seferber etmiş PKK Hareketinin gelişmesinden ve halk üzerinde yarattığı prestijden ürktünte kapılan ve her ne pahasına olursa olsun KUKM'si ve önderini yoketmeye hedefleyen faşist-cunta bu amaca uygun olarak azgın zor uygulamalarıyla fiziksel imhaya yönelirken; diğer yandan da geniş iftira kampanyalarıyla devrimci hareketin halk kitleleri üzerindeki prestijini ve halkın mücadeleye sempatisini yoketmeye çalışmıştır. Bu amaçla çeşitli televizyon programları hazırlanmış; satın alınan uşakları vasıtasıyla Hareketimize çalgına saldırılmıştır. Aynı şekilde, sömürgeci basın organları da bu karşı-devrimci kampanyaya bütün güçleri ile katılmış ve saygılarına PKK Hareketine yönelik iftira ve karalamalarla doldurmuşlardır. Söz konusu televizyon programlarından birisi de; 1981 yılı kış aylarında yayınlanan Adıyaman ile ilgili programdır. Bu programda da sömürgecilerin bilinen yalanları sıralanmış; devrimci Harekete yönelik çirkin suçlamalarla bulunulmuştur. Halkımızın PKK önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin sömürgecilerde yarattığı telaş ve korkunun açık bir örneği olan bu programda, bir köylüye, "PKK Partizanlarının halkın namusuna saldırdığı" söylenmiştir; böylelikle, dökülen kanlar ve gösterilen eşsiz fedakarlıklar pahasına yükseltelen devrimci direniş mücadelemize gölge düşürülmesi amaçlanmıştır.

Halkımızın en hassas değer yargılarını kullanılarak yapılan bu suçlamaların geniş halk kitlelerini etkileyeceği hesaplanmıştır. Ancak, devrimciler yakından taniyan ve onlara sonsuz güvenleri olan halk kitlelerinin bu iğrenç yalana inanması düşünülemez. Üstelik hergün maruz kaldıkları operasyonlarda sömürgeci kolluk kuvvetlerinin karakterizliklerine ve insanlık dışı uygulamalarına tanık olan halkımız, bu tür davranışların ancak onlara has olabileceğini kavraması zor da değildir. Halkımız yaşadığı gerçeklerle devrimcilerin de, sömürgecilerin de karakter ve uygulamalarını ayırdedebilecek duyarlılığa ulaşmış ve gerçek dayanaklarının kimer olduğunu bilincine kırmıştır. Halkımız geçmişte tüm benliğini güvendiği ve kurtarıcı olarak saldırdığı devrimcilere ve devrimci Harekete (PKK) bu gün de güvenmekte ve onun etrafında saf tutmakta devrimciler hakkında yanlışladığı açıkça göstermektedir. Ülke zemininde yeniden örgütlenme doğrultusunda atılan adımların halk tarafından coşuklukla karşılanması ve halk tarafından dile getirilen "tek kurtarıcımız PKK'dır, umudumuz PKK'dır" sözleri sömürgeci-faşist cuntanın bu yalan ve iftiralarının ne ölçüde etkili (!) olduğunu da yorumsuz açıklayıcı uyarilerdir.

Ancak, sözkonusu TV programında konuşan Mehmet Oğuz'un bu sözleri hangi koşullar altında sarfettiği ortaya koyan açıklaması; halkımızın devrimcilere güven duymakta ne kadar haklı olduğunu bir kez daha kanıtlanmanın yanında, sömürgecilerin iğrenç karakter ve oyunlarını sergileyişi olmasıyla da aydınlatılır ve devrimcileri yakından tanıma olanağını bulamamış en geniş kitleler açısından son derece öğreticidir.

Bu raporata, sömürgeciler tarafından zor ve tehditle devrimci hareket hakkında asılsız ve çirkin iddialarla bulunmak zorunda bırakıldığını ve bunun utancını daima duyacağımızı belirtirsek, kamuoyuna bu programların nasıl hazırlandığı açıklamayı vicdani bir görev kabul ettiğini yazan Mehmet Oğuz'un bizzat kendi isteği üzerine yapılmıştır. Sömürgeciler tarafından, baskı, işkence ve şantajla basit birer ajan ve muhbir durumuna düşürülmek azgın bir halk düşmanı haline getirilmek istenen birçok insan açısından da öğretici ve uyarıcı olan bu belge, aynı zamanda bunların halka karşı suç işleyenler, sömürgecilerin üzerlerindeki oyunlarını açıklamaları için dayatıcı bir öğüttür. Ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında hangi kaynaktan yönelirse yönelsin hiçbir iftira, karalama ve komplonun gizli kalamayacağı ve bunlara bulaşarak devrim ve halka karşı suç işleyenlerin kendilerini gizlemeyecekleri bir kez daha açığa çıkmış durumdadır.

Sömürgecilerin çürümüş karakterlerinin belgesi olan bu açıklamaları halkımıza ve kamuoyuna sunuyorum.

Soru- Siz televizyonda, PKK'lı Partizanların, halk malına ve namusuna el atkılarının söylediniz. Buna geçmeden önce; devrimcilerin yörenizde yani Adıyaman'da yürüttükleri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi hakkında bir bilginiz var mı? Varsa öz olarak açıklar mısınız?

M. Oğuz- Evet, Adıyaman'da devrimcilerin faaliyetleri vardı, hem de çok güçlüydü. Diğer devrimciler de tek tek varken PKK, yani (APOCULAR) çoktu. En çok PKK'lılar mücadele veriyorlardı. Herkes, Kürdistan bağımsız olmadıkça kurtuluşun olamayacağını anlatıyorlardı. Bağımsızlığın ise, Türk devletine ve ağalara karşı verilecek bir mücadeleyle elde edileceğini söylüyorlardı. PKK'lıların bu faaliyetleri sonucu, halkın çoğunluğu meseleyi anladı ve PKK'nın arkasından gitmeye başladı. Bir de şunu belirtiyim; PKK'nın, Türk devletinin tüz desteğine sahip olan Türkiyeçi faşistlere ve ağalara karşı yürüttüğü mücadeleyi sonucu Türkiyeçiler dağıldı; ağaların çoğu sindi, bir kısmı ise batıya, yani İstanbul gibi yerlere, büyük şehirlerle kaçtı. Artık ağalar eskisi gibi köylülere baskı yapamaz oldular.

Soru- Siz televizyonda, devrimcilerin, kadınlara, kızlara tecavüz ettiğini söylediniz. Devrimcilerde böyle bir davranış görünüyor mü? Eğer görüyorsanız; bunlar hangi örgüte mensuplardı, bunların adlarını söyler misiniz?

M. Oğuz- Evet söyledim. Bana zorla söylettiler. PKK'lılarla ve diğer örgütlerle benim de ilişkim vardı. Bizim köye ve benim evime de gelirlerdi. Ben devrimcilerde böyle bir davranış görmedim ve devrimcilerin böyle bir şey yaptıklarını hiç kimseden de işitmedim. Bizim köye ve komuğrayan PKK'lılar başta olmak üzere tüm devrimciler namussuzlukla, hırsızlığa ve haksızlığa karşıydılar. Devrimciler dürüst oldukları için köylüler tarafından destekleniyorlardı. Bir de şunu söyleyeyim; Adıyaman'da halk, dürüst olmamayı; yani namusa göz diken, hırsızlık ve ahlaksızlık yapmaktan zevce. Halkın devrimcileri desteklemesinin

nedenlerinin başında dürüst olmaları gelmiştir. Devrimcilerin çoğu okumuş gençlerdi, her şeylerini halk için feda etmişlerdi. Devrimcileri gören, taniyan herkes devrimcilerin kötü bir iş yaptıklarını kim söylese böyle sin inanmaz.

Soru- Madem ki devrimcilerde böyle bir şey yoktur, siz niye televizyonda çıkıp devrimcilerin yaptığını söylediniz? Bunu salt zorla söylettiklerine bağlayabilir miyiz? Yoksa başka nedenler de var mıdır?

M. Oğuz- Televizyonda, devrimcilerin yasadışı oldukları bir hareket olan namussuzlukla devrimcileri suçlamam tamamen işkenceye oldu. Bunun nasıl olduğunu anlatayım: 12 Eylül'de ordu iktidara elkoymuştu sırada ben köyümde yapılan iskan evlerinin bekçisiydim. 1980 Aralık ayında jandarma köyde karakol kurdu. Karakol olarak okulu kullanıyorlardı. Askerler beni çağırdılar, ben de kalktım karakola gittim. Karakol Başçavuşu Muhsin Kale bana; "sen devrimcileri barındırmissın, silahın var, ayrıca devrimcilerin de silahlarını saklamışsın" dedi. Benden her şeyi söylememi ve silahları getirmemi istedi. Ben Başçavuşun istediklerini kabul etmedim. Bunun üzerine bana işkence yaptılar, fakat ben işkencede hiçbir şey kabul etmedim. Bana işkence yaptıkları gün ...'yi alıp merkeze götürdüler. Götmelerini neden, devrimcilerle ilişkisi olmasaydı? Bir kaç gün sonra Mehmet Bozat (Mehmet Memili) tarafından altmış yaşındaki amcam Qureys Oğuz, PKK'lılarla ilişkisi vardır diye ihbar edilmişti, gerçekten Qureys'in PKK'lılarla ilişkisi vardı. Askerler Qureys'i alıp Mehmet Bozat'ın evine götürdüler, ancak Qureys; devrimciler ve halkı ihbar etme sözünü verince serbest bıraktılar. Bundan sonra Başçavuş Muhsin Kale, Qureys'in evinde yapıp kalkmaya başladı. Bana da nöbet tutturdu. Bir gün Qureys ile çok içki içtiler, iyice sarhoş olduktan sonra Qureys; Başçavuşa, devrimcilerin kimin evine geldiğini, kimin silahları olduğunu anlattı. Ben de nöbetçi oldum

gün için pencereden sezdirmekten dinlemedim. Sabahleyin Qureys'e "niye ihbarcı yapıyorsun" dedim. O da gitti çavuşa anlattı. Çavuş beni karakola (okula) götürdü ve işkence yapmaya başladı. Benden silahımı istedi, ben işkenceye dayanamayarak silahımı teslim ettim. Çavuş bana işkencenin dışında her gün bir tokat vuruyordu. Ben silahımı teslim ettikten sonra Qureys'e "niye beni ihbar ettin" dedi, bunun üzerine kavgaya ettik. Qureys beni tekrar şikayet etti. Bu sefer de Çavuş, bana Qureys'in evinde işkence yaptı. Bana, "aklım başına toplamazsan elimden kurtulamazsın" dedi. Qureys, "benim devrimcilerle desteklediğimi, Emeğin Birliği'nden birisini sakladığımı" çavuşa söyledi. Çavuş, beni tehdit ederek bıraktı. Kısım ki çare yok, Mersin'e kaçtım. Bana bir süre kaldıktan sonra köye döndüm. Qureys beni tekrar ihbar etti. Bu sırada karakol köyden kalkmıştı. Çavuş köye geldi, Qureys'in evinde bana biraz dayak attıktan sonra "yarın saat 9'00'da merkeze geleceksin" diyerek gitti. Ben sabahleyin denilen saatte karakola gittim. Başçavuş Qureys'ten aldığı bilgileri dayanarak 1972'den 1981'e kadar evime hangi devrimci gelişmiş hepsinin isminin yazılı olduğunu bir kağıdı imzalamamı istedi. Ben kabul etmedim. Bunun üzerine beni işkenceye aldı; bir yandan döverken, bir yandan da "dediğini yaparsan kurtulursun" diyordu. "İstediyin nedir" dedim. Başçavuş Muhsin Kale, "televizyonda, devrimcilerin, kadınlara ve kızlara tecavüz ettiğini söyleyeceksin" dedi. Ben önce kabul etmedim fakat sonra, işkenceden ve ceza almaktan kurtulmak için, kabul ettim. Başçavuş beni bıraktı ve köye gittim. Başçavuş iki gün sonra köye geldi, beni ve sezik köylüyle beraber Adıyaman'a götürdü. Ben sezik köylüm ile birlikte Albay Necdettin Ergenekon'un karışına çıktık; Albay, devrimcilerin yaptıklarını anlatmamızı istedi. Biz hepimiz, "devrimcilerin köyümüze ve çevre köylere gelip Kürtçülük propagandasını yaptıklarını, vardım topladıklarını, si-

lahlı dolastıklarını, herkes gibi biz de devrimcileri desteklemek zorunda kaldığımızı" söyledik. Albay, "bunlardan başka komünistlerin, kadınlara ve kızlara tecavüz ettiklerini" duyduğunu söyledi. Bizden de bunu söylememizi istedi, fakat biz böyle bir şey duymadığımızı, görmediğimizi söyledik. Albay bunun üzerine bizi tehdit ederek, "söyleyeceksin!" dedi. Biz de korkumuzdan kabul ettik. O sırada yanımızda bulunan TRT görevlisi Albaya karşı çıkarak, "yalan bir şeyi çekmem, yalan benim mesleğim kurtallarına ters düşer, devlet yalan söylememeli" dedi. Bunun üzerine Albay, "dediğini yapmaktır zorundasın!" diye bağırdı. TRT kamerasının bunun üzerine çekimi yaptı. Albayın dediğini biz de söyledik. Bizim konuşmalarımız kamerası alınırken Mehmet Bozat da yanımızdaydı. Televizyonda yalnızca benim konuşmam verildi. Bunun nedeni de; benim devrimcileri ihbar etmeyi kabul etmemdim.

Soru- Televizyonda konuşuktan sonra sizi rahat bıraktılar mı?

M. Oğuz- Televizyondaki konuşmamdan sonra beni yine rahat bırakmadılar. Başçavuş köye gelerek, ya da beni Adıyaman'a çağırarak, "devrimciler, seni öldüreceklerini söylüyorlar, niye hala onları ihbar etmiyorsun?" diyerek, beni ihbarcılığa zorluyordu. Baktım ki yakamı kurtarmayacağım, bunun üzerine İstanbul'a kaçtım. İstanbul'da üç ay kaldıktan sonra tekrar köye döndüm. Evime gelir gelmez, Qureys, beni yine ihbar etti. Başçavuş, beni köyden alıp Adıyaman'a götürdü ve bana işkence yaptı, benden ihbarcı Mehmet Bozat ve Kamber Yalçın'ı ihbar etmemi istedi. Mehmet Bozat ve Kamber Yalçın'ın emrine verdiklerinin yazılı olduğu bir dilekçeyi imzalamamı ve götürüp Albaya vermemi istedi. Ben dilekçeyi imzalamadım, Albaya vereyim diye dışarı çıktım, ancak dilekçeyi Albaya götürmeyecek aynı gün Mersin'e gittim. Yurt dışına gelineceye kadar Mersin'de qizıldım. Ben Mersin'de qizilenirken,

Başçavuş Muhsin Kale ile soyadını hatırlayamadığım şoförü Adıyamanlı Celal, Mersin'de beni aramaya geldiler. Benim yerimi tesbit edemediler. Mehmet Bozat PKK'lılar tarafından öldürüldü, Qureys ile şoför Celal propaganda yaparken; kendilerinin iş yapmadıklarını, her şeyi benim yaptığımı yaymaya çalışmaktadırlar.

Soru- Sizin dışındaki köylülerin de komşu köylere baskı ve işkence yaptılar mı? Yaptırlarsa bu baskı ve işkencelerin çeşitlerini kısaca anlatır mısınız?

M. Oğuz- Bizim köyde ve diğer köylerde işkence ve hakaret görmeyen bir tek kişi kalmadı. Hemen hemen herkes işkence ve hakaret yaptılar; kadınlara erkeklerin yüzüne tükürmeye zorlama, kadınlara erkeklerle bindirme, birbirine tokat attırma, kadınlara ve kızlara sarınlılık etme, yani akla, hayale ne gelirse onu yaptılar. Kendileri; benim gibi insanları alıp ederek devrimcilere yaptıkları iftiraları bizzat yaptılar. Yani Türk devletinin askerleri namusumuza kırdırlar. Herkesin bildiği bir örnek versem kimin "ırz düşmanı" olduğunu açıklayabiliriz. Başçavuş Muhsin Kale, köyümüzde karakol kurduğunu; amcam Qureys'in evinde bir aydan fazla kaldı. Kaldığı bu sırada, beş senedir nişanlı bulunan Qureys'in kızına zorla tecavüz etti. Yaptığı bu namussuzluk ortaya çıkmassa diye kızı zorla bir yurtseverle evlendirdi. Yani beş senelik nişanlısından ayrılarak, tehditle bir başkası ile evlendirdi. Adıyaman yöresinde bunu herkes biliyor.

Soru- Televizyonda konuşmanız yayınlandıktan sonra halkın size karşı tavır nasıl oldu?

M. Oğuz- Herkes yüzüme tükürüyordu, hiç kimse benimle konuşmak istemediği gibi, selam dahi vermiyorlardı. Bana: "niye televizyonda devrimcilere iftira ettin?" diyorlardı. Ben, işkenceyle zorla söylettirilen cevabını veriyordum. Bunun karşısında akrabalarım dahil, genç-iyiye, kadın-

Devamı 22. Sayfada

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım!

Otuzüçüncü Mahzen...!

Burası otuzüçüncü mahzen
Bu işkencedir zulümdür
Bir yumruk gibi örüller yüreklerde.

Acılar alışılmış bir duygu
Ölüm ulaşılmaz mutluluk
Zulüm iliklere dayanır
İhanet kastediyor namusa, ara, onura.

Burası otuzüçüncü mahzen
Zulüm kol geziyor
Zirvede sırtıyori işkence

Yüzleri alevler içinde birleşen
İhanetle güreşen
Dört militan yanıyor.

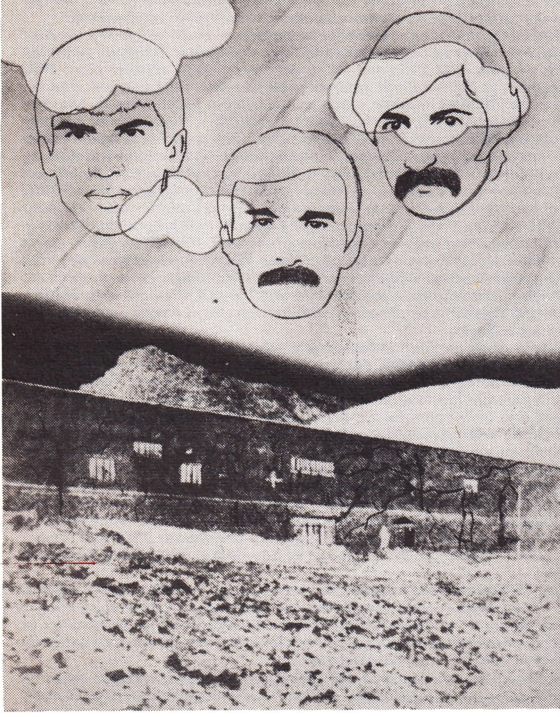
Gözlerde bir inançtır
Yanak bedende isyan
Dudaklar slogan haykırıyor
Taze mayıs gecesi.

Bir direniş ruhudur
Saran tutsak bedenleri
Dört meşale gibi, dört can
Yanıyor dört militan.

Kurtar mendenen
Tutsak umudu
Bir sabah gibi

Aydınlanacak zindan
VE AYDINLANDI İMAN...!

Bu şiir Elazığ cezaevinde tutuklu bir
PKK Partizanına Diyarbakır Direnişçilerinin anısına yazılmıştır.

Diyarbakır zindanlarında 14 Temmuz 1982 günü başlayan, 40 PKK'lı savaş esirinin katıldığı ve Partimizin Merkez Komitesi üyeleri; ölümsüz önder Mehmet Hayri DURMUŞ ve yüce enternasyonalist önder Kemal PİR ile değerli partizan AKIF YILMAZ yoldaşların şehit düşmeleri, onlara partizanın ise komaya girişleriyle sonuçlanan tarihi ÖLÜM ORUCU eyleminin üzerinden iki yıl geçti. Bu süre içinde Ölümler Orucu'nun mücadelemizdeki yeri ve önemi ile Partimize ve halkımıza sürekli yol göstericiliği daha çok bilince çıkararak onun tarihsel karakteri daha da belirgin bir gerçek haline aldı.

Ölüm Orucu eylemi, ne bazılarının ifade ettikleri gibi, tarihimizde çokça maruz kalınan sömürgeci katliamlardan herhangi biri ve ne de cezaevlerindeki insanlık dışı baskı ve zulme karşı daha "rahat" bir yaşama için güncel bir takım taleplerin dile getirilidir. O, 1973'lerden itibaren eşsiz fedakarlıklar; kararlılık, cesaret ve direniş örnekleri ile, onlara devrim şehidinin kanı temelinde serpilip boyveren ulusal kurtuluş düşüncelerinin bir daha canlanmamak üzere tarihin derinliklerine gömülmesi için, sömürgecilerin, hayati ağacımızın özsuyuunu kurutma, yani direnişçi ruhu ezme ve onun yerine yılların ihanetçi eğilimlerini yeniden egemen kılma; böylelikle de halkımızın tarihindeki en soyuk kıyışın mimarı Partimiz PKK'yı tasfiye etme çabalarına karşı, devrimcilerin kendilerinden verebilecekleri en son şeyi, hayatlarını ortaya koyarak bu değerleri savunmalarının ve onların sonuza dek yaşama yollarını açmalarının ifadesidir. Ölüm Orucu; bir halkın imhasına karşı onu yaşatmanın; çürümüş, çagdıy ve alçaltıcı teslimiyeti ve ihanet ruhuna karşı direnişin onur verici, soylu ve ölümsüzleştirici geçmişi; sefil bir yaşam için her türlü soylu değere sırt çevirmeye karşı o değerleri daha da yüceltmenin; ihanet temelinde varedilen çürümüş bir yaşama karşılık soylu bir direniş ölüme yaşamı yaratmanın; her türlü çagdıy düşünceye karşı Marksizmin Leninizm bayrağını yükseltmenin; halka, Partiyeye ve çağa yabancılaşmanın karşısına bu değerler sonuna kadar sahip çıkarak onları yaşatmanın; küçük-burjuva bencilliği, korkaklığı, kaypaklığı ve dağılmanın karşısına derin bir yurtseverlik, fedakarlık, cesaret ve kararlılık ruhu ile çeliktin proleter disiplini dikmenin adıdır.

O eylemle yaşatılan; Parti gerçekliğimiz ve varlığımızdır; mazlum bir halkın umutları ve geleceğidir. O eylemle sahip çıkılan; direniş şehitlerinin daha kurumamış taze kanları, "öcümüzü alın, bayrağımızı yere düşürmeyin" diyen haykırışlarıdır; Kürdistan halkının gözünü kırpmadan kurtuluşçularının ayakları önüne serdiği varı-yoğudur; onların uğruna katlandığı acılar ve onlara bağladığı umutlardır. Ve, yine o eylemle sorulan; yıllardır halkımıza kusturolan kanını; çekirtilen acıların, sefaletin; maruz kalınan katliamlar ve mecburi iskanların; köylerde, kentlerde sömürgeci çizmeler altına alınan halkımızın onurunu; süngülerin ucunda sallanan bebelerin ahının; evlatlarının ardından anaların dökülen gözyaşlarının, ağıtlarının hesabıdır.

Evet, bu eylemle yaşanan; çagdıy sömürgecilikle halkımızın geleceğini temsilcileri arasındaki belirleyici hesaplaşmadır. Ve bu hesaplaşma sonucu; sömürgeci-faşist Türk devleti siyasal olarak tarihsel bir yeniliğe uğratarak halkımızın geleceği garanti altına alınmıştır. Cezaevlerindeki sömürgeci uygulamaların amaçları ve Ölümler Orucunun içinde yer aldığı dönem ele alındığında bu gerçek daha da çarpıcı bir şekilde gözler önüne serilebilecektir.

Sömürgeci-faşist cunta iktidara gelirken, öndekide en büyük hedeflerinden biri, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderi PKK'yı ezme-tiler. Bu amaçla da en büyük aracı olan zor aygıtını hiçbir ölçü tanımsızın kullanmaya başlar. Kürdistan'ı adeta köy köy, ev ev yeniden işgal ederek halk üzerinde eşi görülmemiş boyutlarda bir terör estirir. Başta önder kadrolar olmak üzere, en sıradan Parti sempatizanına varncaya kadar Partiyeye ilişkin tüm çevreleri ya katlederek fiziksel imhaya tabi tutmak, ya da zindanlara doldurarak etkisizleştirme ve böylece Hareketi bitirmek için amaçlı. Bu saldırılarda onlarca Parti kadro ve taraftan katledilir, yine binlerce zindanlara doldurularak işkenceden geçirilir. Ama faşist cunta, Partiyi imha etme amacına ulaşamamıştır. Çünkü, Parti uzakgörüşlü bir siyasetle, geri çekilme taktiğine başvurmuş ve önemli sayıda kadro ve kadro adayını yurt dışına çekerek imhadan korunmayı başarmıştır ve üstelik Parti, kitleler içerisinde öylesine kök salmış, ulusal kurtuluşçu ideoloji öylesine derinliğine nüfuz etmiştir ki; kadroların fiziksel imhaya tabi tutulması bu ruhun öldürülmesi ve Hareketin imhası olanaksızdır.

Bir sınıf olarak şekillendiği ilk dönemlerden başlayarak devrimci düşünceleri etkisizleştirmede önemli deneyimler edinmiş ve bu konuda oldukça başarılı bir geçmişe sahip, olan Türk burjuvazisi; dünya karşıdevrim deneyimlerinden de aldığı derslerle kendisi için bir çıkış yolu bul-

makta fazla zorluk çekmez. Bu kez önüne koyduğu hedef; geçmişte TKP üzerinde uyguladığı ve başanya ulaşığı oyunu, yani devrimci önderleri satın alarak Hareketi devrimci özünden boşaltma ve tasfiye etme oyununu oynamaktır. Bu plan gereğince cezaevlerindeki Parti önderlerinin ideolojilerinden ve direnişçilikten vazgeçirilerek düşmanın birer piyonu, teslimiyeti ve usaklık eğilimini geliştirir birer ajan durumuna getirilmeleri gerekmektedir. Eğer bu gerçekleştirilebilirse Devrimci Hareket yan yana imha edilmiş olacak ve daha sonraki adımlarla kesin imha gerçekleştirilecektir.

Bu amaç doğrultusunda, sömürgeci-faşistler cezaevlerindeki devrimcileri satın almak ve ideolojilerinden vazgeçirmek için; vaaadlerde bulunmaktan ağır işkenceler ve ölüm tehditlerine kadar çok çeşitli yöntemlere başvurulur. Tarihin hiçbir döneminde görülmemiş boyutlarda bir vahşet sergilerler. Bu uygulamaların, geri bilgil düzeyindeki halktan insanlar, bazı sempatiyanlar ve bazı küçük-burjuva kappak kadrolar etkilenen de bir-iki hain dışında hiç bir Parti önderi teslim alınamamıştır. Bunun üzerine sömürgeci-faşistlerin Hareketin ve direnişin en önde gelen önderleri üzerinde özel bir çaba ile durduğu ve onları satın almaya çalıştığı bilinir. Bu hedef olarak alınan Mazlum DOĞAN yoldaşı direnişin ve ideolojisinden vazgeçirmek için aylarca çalşıyır ve ihanet etmiş olan Şahin-Yıldırım ikilisi bu konuda özel çaba harcarlar. Ancak bu sefil hainlerin ihaneti ve Parti ideolojisinden vazgeçerek yeni bir "PKK" kurmayi önermelerine karşılık, Mazlum yoldaş asla taviz vermezken direnişin ve Parti çizgisini dayatır. O'nu teslim alınamayacaklarını anlatır hain çete, efendileri sömürgecilere fetvayı verir: "Mazlum ortadan kaldırılmalıdır!" Ve, 21 Mart 1982 günü, satın alınamayan o soylu irade ve saptınlınamayan o eşsiz beyin karşısındaki yenilgi en soyusuz bir tarzda açığa vurularak, Mazlum yoldaş katledilir.

Amaç; cezaevi kitleleri üzerinde çok büyük etkisi olan, direnişin beyni konumundaki Mazlum yoldaşı katletmekle kitlede panik ve inançsızlık yaratarak teslimiyet anlayışını yaygınlaştırmak ve diğer Parti önderlerini teslimiyete zorlamak. Bu noktadan itibaren bu hedefleri haline gelmiş olan; direnişin bayraktarlığını yapan M. Hayri ve Kemal yoldaşlar üzerinde alçakça planlarını hayata geçirmeye çalışan sömürgeciler, alınamaz işkencelerinin yanı sıra piyonları hain çete eliyle çeşitli satın alma yöntemlerine

de başvururlar. Bir mektubunda M. Hayri yoldaş bir konuda şunları söylüyor: "Cezaevinde büyük oyunlar oynanıyor, bizden ideolojimizden vazgeçmemiz isteniyor..." Sömürgecilerin dayattıkları şey çok açıktır: "Ya teslim olacaksınız, ya da imha edileceksiniz!"

Yoldaşlarımız, kendi şahıslarında imha edilmek istenen şeyin; Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük özlemi; Partimizin devrimci ideolojisi ve direnişçi ruhu, kısacası halkımızın geleceği olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle de her ne pahasına olursa olsun bu ruhu, bu soylu gerçekleri yaşatmak için çalıştılar. Ancak gelinen noktada düşman, teslim almadığı o baştan aşağıya direniş kesilimi bedenleri fiziksel imhaya ortadan kaldırmak ve direnişçi bir kez daha başıy bırakmak karardıydı. O halde, bu alçakça plan boş çıkarılarak, direnme ruhu ve direnişin önderliği asla ortadan kaldırılamayacak bir şekilde ölümsüzleştirilmeliydi. Yoldaşlarımız, düşmanın, direnişçi yetenek için ortadan kaldırmayı planladığı değeri varlıklarını, canlarını, direnişçi bir daha yok edilemeyecek üzere ölümsüzleştirmek için ortaya koydular ve Ölümler Orucuna yattılar. 14 Temmuz 1982 günü sömürgeci mahkemelerde M. Hayri DURMUŞ yoldaş bu tarihsel kararın bu sözlerle dile getiriyordu:

"Bizim siyasi savunma hakkımız kısıtlanmaktadır. Cezaevinde ceza amiri tarafından baskılar yapılmaktadır. Mevcut durum emirlerle yönetilmektedir. Bazı arkadaşlarımız açıklamalarının hür irade ile olmadığını, baskı ile olduğunu belirttiler. Beni bir odaya kapattılar, bazı arkadaşlarımız, 'gözetleme deliğinden bakın Mehmet Hayri açıklama yapıyor' diye açıklama yaptırmaya zorladılar. Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Esref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler. Siyasi bir dava görülmektedir. Bizler ideolojimize bağlı olduğumuzu söyledik. Bunun savunmasını yapacağız. Bu bizim yasal hakkımızdır. Mevcut koşullar altında duruşmaya gelmenin gereksizliğine inanıp, ölüm orucuna başlayorum, bunu burada açıklayorum."

Mehmet Hayri yoldaşın bu açıklamasına diğer yoldaşlar da katılarak, başta Kemal PİR olmak üzere 40 yoldaş Ölümler Orucu'na ve değerleri de Ölümler Orucu'na desteklemek amacıyla açık grevine bağlarlar. Bu, sömürgecilerin hesaplarını altüst eden ve onlara ölümlük darbe indiren bir gelişmedir. Eylem sömürgeci saflarda büyük bir panik ve telaş yaratır. Daha bir gün öncesine kadar katletmek için planlar kurdurulan önderlerimiz bu kez yaşatmak için planlar kurmaya başlarlar. Bu amaçla aileleri harekete geçirir onları eylemden vazgeçirmeye çalışmaktan, en yetkili ağırlardan tavizler vermede kadar çeşitli yöntemler geliştirir; hastalığı mahkum ederek bir gün bile doktora çıkarmadıkları yoldaşlarımızı zorla yaşatmak için doktorlarını harekete geçirir. Çünkü eylem, tüm insiyatifin sömürgecilerin elinden devrimciler tarafından alınmasını ifadesidir ve ölüme giden devrimciler değil, çürümüş sömürgeci düşündür. Çünkü, sömürgecilerin önderimiz sessiz-sesiz katletme planları boş çıkarılmıy, eylem dünya kamuoyuna duyurularak tüm dikkatler Diyarbakır zindanlarına çevrilmiştir. Çünkü; sömürgecilerin, direnişçi bir daha boy vermeyeceği üzere ezmek için ortadan kaldırmayı planladığı önderimizin bedenleri direnişin ölümsüz kılınması için bir bedel olarak ortaya konmuştur.

Yoldaşlarımız, düşmanın, eylemlerini kırmak ve onları yeniden fiziki yaşama kavuşturmak yolundaki tüm çabalarını boş çıkarıldılar ve eylemlerini sonuna dek başarıyla götürdüler. Onlar için, davaya yapılabilecek en büyük katkı ölümüne gereken nokta ölümlük kucaklamayı bilmektir ve onlar bunun bilincinde olarak seve seve gittiler ölüme. 55 gün süren eylem sırasında Partimizin gözbebeği, değerli önderlerimiz Mehmet Hayri DURMUŞ, ve Kemal PİR ile değerli militan Akif YILMAZ yoldaşlar şehit düştüler. Onlar, sona erdikleri yaşamlarıyla bir daha asla sönmeyecek yeni bir yaşamı da yaratmış ve halkı-

mız bilincinde silinmemek üzere yer etmiş oluyorlardı böylece... Ve son nefeslerinde; sömürgeci düzenin ölümlü ilan ediyor, halkımızın binlerce yıllık kölelik tarihine son verecek yeni ve onurlu bir tarihin sayfalarını açıyordular.

Hayri, Kemal ve Akif yoldaşların şehit düşmeleriyle zafere ulaşan Ölümler Orucu eylemi, Mazlum yoldaşla gelişen cezaevi direnişinin doruk noktası oluyor ve tarihimize DIYARBAKIR DİRENİŞİ olarak geçecek olan bu yüce direniş, mücadelemizde bir dönemi kapatarak, yeni direnişlere ve yeni bir döneme gidecek yolu açıyordu.

Direnış, PKK Önderliğindeki KUKM'nin Sürekliliğini Garantilemiştir!

Tüm dünya devrim deneylerinin ortaya koydukları bir gerçek vardır; devrimin yenilgi ya da geri çekilme dönemlerinin mücadelesinin kaderi üzerinde belirleyici bir rol oynadığı gerçeği. Onun içindir ki, butür dönemler, düşmanın tehditlerinin en üst boyutlara ulaştığı, devrimci hareketler üzerinde çok tehlikeli oyunların oynandığı dönemlerdir. Bu tür dönemlerde artan yıldınlık, pasifizm, mücadele kaçkanlığı eğilimleri de tehlikeyi daha da derinleştiren etkenler durumundadırlar.

Bu tür dönemlerde düşmanın yoğun baskı ve saldırılarına eşlik eden çok büyük bir tehlike vardır devrimci hareketler için; tasfiye edilme tehlikesi. Düşman fiziksel imhannın yanı sıra devrimci hareketleri için ele geçirmeye ve tasfiye etmeye çalışır. Geçmişte 1908-10 yılları arasında Bolşevik Partisinin karşı karşıya kaldığı, ancak kararlı bir mücadeleyle boşa çıkardığı bu tehlike, daha sonra kemalist burjuvazi eliyle TKP üzerinde başarıyla egemen kılınmış ve önderlerinin bir kısmı katledilen, diğerleri de burjuvazi tarafından satın alınan TKP, kemalist burjuvazinin bir uzantısı haline getirilmiştir.

Yazık koşulan PKK'nın imhasından geçen sömürgeci Türk burjuvazisi de 12 Eylül cuntası sonrasında, dizginlenmemiş baskı ve saldırılarına rağmen yokedemediği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini, ancak PKK Hareketini tasfiye etmekle ortadan kaldırmayı başardı. Bu işi bilemediydi. Bunun için ise, elbette ki, her şeyden önce kendisini çok güçlü sandığı cezaevlerine yönelmek ve oyunlarını, irade ve inançlarından başka hiçbir şeyleri olmayan savunmasız savaş esirleri üzerinde oynayacaktı. Üstelik PKK Hareketinin Merkez Komite üyelerinin önemli bir kısmı ile çok sayıda değerli kadrosu cezaevlerindeki ve diğer bunlar satın alınabilir dışarda kalanları etkilemek, ya da imha etmek zor oluyacaktı. Bu amaçla, PKK kadro ve önderlerinin bulunduğu Diyarbakır askeri cezaevi, alınamaz işkence yöntemlerinin ve ajan faaliyetlerinin odak noktası haline getirildi. Ancak, düşmanın amaçlarını çok iyi bilen PKK'lı savaş esirleri mücadelesini geleceğini kurtarmak, Partiyi tasfiye edilmekten korumak için görkemli direnişler sergilediler, insan aklının almayacağı bir direnç gücü ve azim ortaya koydular. Düşmanın planlarını bir bir sergileyerek desifre ettiler, onun insanlık düşmanı çürümüş karakterini gözler önüne serdiler. Diyarbakır zindanları, Kürdistan'ın yeni ve onur verici tarihinin şehitlerin kanlarıyla yazıldığı bir alan durumuna geldi.

Orada sahip çıkılan; tüm bir halkın yok oluşa ve kararlılık tarihine bir son verecek çağa ulaşma ve yeniden doğma çabasıdır. Kürdistan halkının bu çagdıy durumunun en büyük nedenlerinden birinin yıllardır egemen kılınmış olan ihanetçi ve teslimiyetçi ruh olduğu ve ulusal kurtuluş yolunun bu ruhun öldürülmesi peyveni bir ruhun; direniş ruhunun egemen kılınmasıyla değil, direniş ruhunun egemen kılınmasıyla değil, direniş ruhunun yaratılması ve halkın ayağa kaldırılması için onlarca devrimcinin kutsal kanı dökülmesi, teslimiyetin her türlü işi yokedilmeye çalışılmasıdır. Düşmanın cezaevlerinde dayattığı ise, o lanetli tes-

limiyet ruhunun yeniden hortlatılması ve halkımızın yeniden karanlık tarihinin pençeleri arasına alınmasıdır. Eğer bu gerçekleşse ve Parti önderleri direnişi çizgiden vazgeçirilerek teslim alınsaydı, kaybedilen yalnızca bir mevzi değil, bütün bir ulusal kurtuluş mücadelesi ve bir halkın geleceği olacaktır. Önderleri satın alınmış tüm cezaevi kitlesi teslim alınarak ajanlaştırılacak ve teslimiyet cezaevi davlatlarından taşarak Kürdistan halkının yüreğinde yeni yeni filizlenen ulusal kurtuluş inancı da yok ederek, o halkı bir daha ayağa kalkmamak üzere inançsızlığın girdabında boğacaktır. Ve sayılı yüzlere varan şehitlerle yaratılan o inanç, binlerin kaybı pahasına da olsa yeniden kolay kolay yaratılamayacaktır. Böylece, tarih şaheserinden silinen halklar kategorisine Kürdistan halkının da katılması kaçınılmaz bir son olacaktır.

İçerdiği ihanet şebekesinin tasfiye çabalarının dışardaki kolu Semir haininin faaliyetleri açığa kavuşturulduğunda PKK Hareketi üzerinde oynanan oyunların korkunç boyutları çok daha iyi açığa çıkmış ve Diyarbakır zindanlarındaki yoldaşlarımızın direnişlerinin tarihsel karakteri ve yüceliği daha çok netleşmiştir. Diyarbakır Direnişi yalnızca cezaevindeki oyunları bozmakla kalmamış, bunun dışardaki uzantılarının faaliyetleri de etkisizleştirmeye belirleyici rol oynamıştır. Eğer tasfiye planı içinde direniş boşa çıkarılmayı başarsaydı, dışarda Semir haininin başlatmış çabaları da başan için daha olumlu sonuçlara kavuşacak ve PKK'nin imhası gerçekleştirilecekti. Bu hainin, teslimiyetçilere sahip çıkmasını dayatması ve böylece teslimiyet ile direniş arasındaki kesin ayrımı göğelemeye çalışması, giderek direniş açığa saldırması bu nedenle tesadüfî değil, direnişin kendi sonlarını belirlemesinden ve planlarını boşa çıkarılmasındandır.

Sonuç olarak; Ölümlü Orucuya zirve ulaşan Diyarbakır Direnişi, Türk sömürgecilerinin, PKK Hareketini tasfiye ederek Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ezme planlarını boşa çıkararak, PKK Hareketinin ve KUKM'nin sürekliliğini ve zaferini garantilemiştir. Aynı zamanda bu direniş, halkımızın biricik önderi ve zaferi getirecek tek günc PKK olduğunu da açıkça kanıtlamıştır.

Direnış, Reformizm-Sosyal-Sosyizmli Mahkum Etmıştir

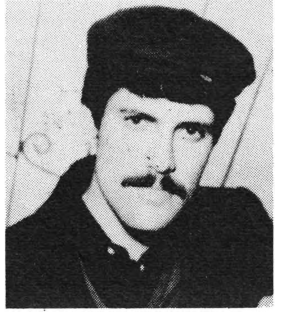
Diyarbakır zindanlarındaki direniş yalnızca sömürgecilere ve mücadeleye ihanet etmiş hainlere karşı değil; aynı zamanda "devrimcilik" maskesi altında aynı amaçlar doğrultusunda çalışan; direniş saldıracak teslimiyeti dayatan ve bu konularıyla da sömürgecilerin devrimciler üzerindeki baskılarını daha da kolaylaştıran, onları mücadeleden yalnız bırakan küçük-burjuva reformist ve teslimiyetçilerine karşı da yükseltilmiştir. Geçmişten bu yana, direnmenin yaşamak olduğunu, Kürdistan'da devrimi geliştirmenin direnmekten geçtiğini bir türlü anlamak istemeyen ve bu yoldaki adımlara da sürekli "maceracılık, terörizm" diyerek saldıran küçük-burjuva reformistleri aynı tutumlarını cezaevlerinde de sürdürmüş ve teslimiyeti bir yaşam biçimi olarak kabul etmişlerdir. Onların cezaevlerinde konuların hakkında Mazlum ve M. Hayri yoldaşlar şunları belirtiyorlar:

"Özellikle DDKK idarenin tam göзде koşuğu, Özgürlük Yolu 'idarenin her dediğini aynen yaparak işi laçkalatırıyor. Böylece yürüyüş yapmak, ant okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor" (Mazlum Doğan'ın mektubundan)

"... En kritik dönemlerde bile düşmanla birleşip bize saldırın, düşmanla her halükarda birleşebilecek güçlerle boğuşuna birlik yapacağız diye uğraşmamalıyız. Bu güçler (örneğin DDKK, KUK, ÖY) en ağır koşullarda bile teşhir edilmelidir. Bunların şu andaki durumlarını kesin bilmiyoruz. Ama hapishanede idare ile birleşip eylemlerimizi sabotaj etmek için her çareye başvuruyorlar. Tüm faşist uygulamalara uyuyorlar, faşist marşlar okuyorlar. Özgürlük Yolu'nun ve DDKK'nin merkez unsurları da buradadır ve tüm işaralarımıza rağmen bu yola başvurudurlar. Dışarda da bu akımların cuntanın işini zorlaştırmayacaklarını, tüm kural ve kanunlara harfiyen uyacaklarını tahmin

ediyoruz. O halde, bu hain güçler bugün dahi teşhir edilmelidir..." (M. Hayri Dürmuş, 3 Şubat 1981 tarihli mektubu)

Ulusal kurtuluş hareketi henüz ortaya çıkmadığı, kendine yabancılaşmanın sürüp gittiği durgun dönemlerde varlık gösteren ve bu olumsuz yapının sürüp-gitmesine hizmet eden Kürt küçük-burjuva reformizmi, Kürdistan zeminindeki her türlü olumsuzluğa ve durgunluğa karşı mücadele temelinde ortaya çıkan ve bir alt-üst oluşa yol açan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi sürecinde varlık koşullarını yitirmeye başladı. Bu nedenle de ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesini durdurma çabalarını sömürgeciğin bir soldan uzantısı durumuna geldi. Ancak tüm çabalara rağmen durdurulamayan mücade-

Akif YILMAZ

nin ortamı daha da kızıştırmış ve nihayet faşist cuntanın iktidara gelmesiyle bu anlayışların maskeleri bütünüyle düşerek Kürdistan zemininde yaşayamaz hale geldiler. Kürdistan gibi, yaşamın yolunun direnmeden geçtiği bir zeminde teslimiyetçi politikalarla varlığını sürdürmek olanaksızdır. Nitekim, devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadelenin belirleyici bir karakter kazandığı cunta sonrası dönemde, mücadelenin en kızgın yaşandığı cezaevi ortamında tamamen düşmana teslim olan bu güçler gelişen direnişle ölümlük darbe yiyecek dışarda da yaşayamaz hale geldiler ve soluğu emperyalizmin sosyal-demokrat kanadının kucağına aldılar.

Geçmişte, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini "ipleri MİT'in elinde, karanlık bir güç" olarak niteleyen, Kemal Pir gibi yigit enternasyonalist önderlerimizi ise, "ajan-provokatör" olmakla suçlayan küçük-burjuvazinin bu soysuz temsilcilerinin gerçek yüzleri ve kimin devrimden yana olduğu, kimin olmadığı zindanlarda yaşanan katliamlarla bir daha asla karartılamayacak bir açıklıkla gözler önüne serildi. Diyarbakır Direnişi, direniş ile teslimiyet arasına kesin bir çizgi çekerek, safları iyice belirginleştirdi. Kimden gelirse gelsin ve ne biçime bürünürse bürünsün her türlü reformizm ile teslimiyetçiliğe ölümcül darbe indirerek bunların yaşam yollarını kesinlikle tıkdı. Ve yine, Kürdistan zemininde devrimcilik ve halktan yana olmanın kesin ölçülerini ortaya koyarak direniş dayatılacak tek silah haline getirdi.

Diyarbakır Direnişi; geçmişten beri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sosyal-şoven bir anlayış temelinde şüpheyle bakan ve onunla sağlıklı ilişkiler geliştirmeyen Türkiye devrimci-demokrat güçlerinin bu anlayışlarından sıyrılmaları için de bir çağrı olmuş, Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki kopmaz bağı gözler önüne sermiştir. Diyarbakır zindanlarında yükselen direniş, etkilerini yalnızca Kürdistan'ın diğer cezaevlerine duyurmakla kalmamış, Türkiye cezaevlerindeki devrimciler de ulaşarak orada da eyleme dönmüş ve iki ülke devrimcileri arasında bir köprü kurmuştur. Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki devrimciler dayanışma eylemleriyle birbirlerini güç vermiş ve onlar arasında kurulan bu bağ dışardaki devrimci hareketler arasında oluşturulacak direniş tmeindeki birliklerin işi uyulması gereken kesin bir çağrı olmuştur. Bu çağrının gereği mutlaka yerine getirilmeli, direnişçilerin sesine kulak verilmeli, direnişçilerin mücadelesini desteklemeliyiz. Hiçbir küçük-burjuva çıkarıcı mantık, hiçbir mücadele kaçkını eğilimin bu yüce ruhu karartmasına izin verilememelidir.

Diyarbakır Direnişinin onurlu miraslarından, Türkiye halkının yigiti evladı Kemal Pir, cezaevlerinde doğru ulaştırdığı görkemli enternasyo-

nalist mücadelesiyle proleter devrimciliğin Kürdistan sorunundaki tavırının ne olması gerektiğini göstermiştir. O, eylemiyle tüm Türkiye devrimcileri ve halkına soylu bir mesaj letmiş; sosyal-şovenizmin aşılmasında içinde yürünecek bir önder olmuştur. Sömürgeci mahkemelerde yaptığı tarihsel savunmasında Kemal Pir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi saf-larında yerleşik nedenlerini ve Türkiye devrimcileri ve halkının bu konudaki bakış açısının ne olması gerektiğini şöyle dile getiyordu:

"...Kaldı ki, Türkler de Kürtler'i ezmiyor, yani Kürdistan'a egemen olan güç Türk burjuvazisidir, Türk halkı değil. Türk halkının ve Türk emekçi sınıfının hiçbir çıkarı yoktur Kürdistan'dan. Sömürge statüsünde tutulmasından hiçbir çıkarımız yok, biz yoksulların hiçbir çıkarı yoktur. Hatta zararımız var, çünkü Kürdistan insanının emeği ve yeraltı servetleri Türkiye'ye geldiği zaman bizim sınıf düşmanlarımız çok güçleniyor... Durum budur. Onun için de... Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi ile Türkiye Devrimci Hareketi arasında bağ var. Ben bu bağa da inanıyorum için, bu iki halkın kardeşliğine de inanıyorum için, ama hakim sınıflarız, ikinin de hakim sınıfı yok edilecek, ondan sonra bu iki halkın birleşmesi de mümkün özgürlük şartlarında..."

Kemal Pir yoldaşın tohumlarını attığı bu yüce enternasyonalist anlayış yankısını mutlaka bulmalı, Türkiye devrimci hareketleri Kürdistan sorunundaki proleter-düşman ilişkilerini terkederek onurlu devrimci anlayış egemen kılmalıdır. Kemal Pir yoldaşın şahsında somutlaşan Diyarbakır direnişçileri Türkiye devrimcilerine ve halkına illettikleri faşist diktatörlüğe karşı devrimci direniş çağrısının gerekli yerine getirilmelidir.

Diyarbakır direnişçileri halklarımızın mücadele yolunu aydınlatan sürekli bir direniş meşalesinin alevleri oldular. O günden bugüne cezaevlerinde mücadele durmadı, direniş halklarına hergün bir yenisi eklendi. Ölümlü Orucunun birinci yıldönümünde Diyarbakır cezaevinde PKK'li savaş esirlerinin gerçekleştirildiği ikinci Ölümlü Orucu, şehitlerin anısına bağ-lığın ve onların manevi önderliklerinin en anlamlı ifadesi oldu. Bugün de direniş zincirine yeni halklar eklenmekte-

Kemal Pir yoldaş 1979'da gittiği Filistin eğitim kamplarındayken...

dir. Sağmacılar ve Metris cezaevlerinde Türkiye halkının en yigiti evlatları devrimciler, faşist cuntaya karşı soylu bir başkaldırıyla giriştikleri Ölümlü Orucu'nda beş devrim şehidi vermişlerdir. Onların direniş seslerine Elazığ cezaevinde açık grevine başlamış bulunan PKK'li savaş esirlerinin direniş sesleri eşlik etmektedir. Cezaevlerinde yükselen bu direnişlere Kürdistan halkının yigiti önderi PKK ülkenin doruklarında yükselttiği mücadelesiyle eylem selamları yollamaktadır. Ya Türkiye devrimci hareketleri ne zamana kadar böyle suskun kalacaklardır? Ne zaman cezaevlerinde yoldaşlarını yükselttikleri mücadele bayrağını kavrayacak ve yükselteceklerdir? Ne zaman şehitlerinin ve Türkiye halkının çektiği acıların hesabını soracak ve köhnemiş faşist düzeni alaşağı etmek için ayağa kalkacaklardır? Evet, Türkiye devrimci hareketleri tarihsel rollerini mutlaka oynamak; cezaevi şehitlerinin ve Partimizin mücadele çağrısına ses vermek göreviyle karşı-

karşıyadırlar.

Direnış, TC'nin Siyasal Yeniliğini ve Ölümlünü Getirmiştir

Sömürgeci Türk devleti geçmişten bu yana Kürdistan'da çok sinice bir politika hayata geçirmiş, Kürtlü ve Kürdistan gerçeklerini sürekli inkar ederek sömürgeci karakterini gizlemeye çalışmıştır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketini ise siyasi özü olmayan bir "çete hareketi" olarak lanse etmeye çalışmıştır. Ancak 12 Eylül faşist darbesi sonrası özellikle de cezaevlerinde yaşanan gerçekler tüm bu anlayışları yerle bir ederek faşist Türk devletinin sömürgeci karakterini tüm halk kitlelerinin ve dünya kamuoyunun gözleri önüne sermiştir. 12 Eylül sonrası daha da belirgin olarak kendisini ortaya koyan gerçek; faşist bir diktatörlüğe karşı bir halkın varlık mücadelesi, dizginlenmemiş sömürgeci zora karşı devrimci zor; teslimiyet ve ihanete karşı direniş; ulusal inkarcılığa karşı ulusal gerçekliğe sahip çıkış geçmiştir. Bu dönemde, her ne pahasına olursa olsun yok etmek kararında olduğu KUKM'ne karşı, Türk devleti yüzündeki her türlü maskayı bir yana iterek, halkımız ve zindanlardaki devrimciler üzerinde katkısız bir sömürgeci zor uygulamış ve her geçen gün yükselen devrimci direniş sömürgeci faşist diktatörlüğü kendi gerçek karakteriyle ortaya çıkmaya zorlamıştır. 12 Eylül sonrası yaşanan bu gelişmelerle Kürdistan halkı düşmanını çok daha iyi tanımış ve mücadele her zamankinden daha çok ulusal kurtuluşçu bir karaktere bürünmeye başlamıştır.

Kendilerini "yargılamak" üzere açılan sömürgeci mahkemeleri sömürgeci düzenin yargılandığı alanlar haline getiren PKK'li savaş esirleri siyasi savunmalarında sömürgeci Türk devletinin tüm uygulamalarını teşhir ederek onun gerçek karakterini ortaya koymuş ve ideolojilerine sahip çıkarak; PKK Hareketinin bir ulusal kurtuluş hareketi, mücadelenin ise halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi olduğunu göstermişlerdir. Mücadelemizin haklılığını ve zaferi inançlarını sömürgeci cellatların suratlarına her fırsatta haykırması ve bu gerçeği şöyle

sömürgeci devletle, halkımız adına tek söz sahibi güç olarak PKK arasındaki siyasal savaşımın Partimizin zaferle çıktığı ve artık tarihe bir gerçeklik olarak geçtiği alanlar olma özelliğini kazanmıştır. Yoldaşlarımızın karşı-sında böylesine tarihsel bir yeniliğe uğrayan Türkiye devleti, geçmiş isyanlar döneminde olduğu gibi davaları istediği tarzda sonuçlandırmı istediği kararları alamamış ve uzun süre mahkemeleri süruncmede bırakmıştır. Bu, sömürgecilerin Parti gerçekliğini yokedemediğini en büyük kanıtı olmuş ve daha sonra en yetkili sömürgeci ağzlarından bu gerçek itiraf edilmiştir.

Evet, Diyarbakır Direnişinin başlattığı yeni süreçte halkımızın mücadelesi gerçek karakterine kavuşarak temel düşmanla karşı karşıya gelinmiş ve siyasal alandaki bu ilk hesaplaşma, halkımızın zaferiyle sonuçlanmıştır. Şimdi sıra örgütsel ve askeri alanlardaki hesaplaşmaya gelmiştir ve bu alanlarda da zaferi giden yolda ilk sağlam adımları atılmaya başlanmıştır. Bu alanlarda da yeniliğe uğratabilcek sömürgeci düzenin tarihin derinliklerine gömülmesi kaçınılmaz olacaktır.

Direnış, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin Dünya Kamuoyuna Kabul Ettirilmesinde Belirleyici Rol Oynamıştır!

Çok iyi bilinmektedir ki, Kürdistan gerçekliği geçmişte kendi halkımıza unutturulduğu gibi, dünya kamuoyu nezdinde de unutturulmuş ve tanınmayan bir gerçeklikti. Kendi gerçekliğini tanımayan bir halkın başka halklara tanınması da elbetteki fazla mümkün değildir. Üstelik buna bir de sömürgeciler ve emperyalistlerin bu konudaki gerçekleri örtbas etme çabaları da eklenince sonuç kaçınılmaz olarak böyle olacaktır.

Cunta öncesi dönemde yaşanan gelişmelerle halkımıza kendi gerçekliği bir ölçüde tanıtılmış olmasına rağmen, mücadele Ortadoğu'nun sınırlı kesimleri dışındaki dış alanlarda kendisini henüz tanıtabilmiştir. Üstelik bu konuda Kürt küçük-burjuva reformistleri ile sosyal-şovenler son derece olumsuz propagandalar yaparak Kürdistan gerçekliğini ve ulusal kurtuluş mücadelemizi karartmaktaydılar. Kürdistan'daki gelişmelerden az çok haberdar olan belirli örgütlerle sınırlı kesimlere, PKK, "devrimcileri öldüren, ağaların güdü-mündeki karanlık bir güç" olarak tanıtmakta ve gelecekte geliştirilebilecek ilişkilerin önü daha o zamandan kesilmeye çalışılmaktaydı.

Sömürgeci-faşist cunta da iktidara geldikten sonra, bilinen tavırını sergileyerek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini "böbülcülerin hareketi" olarak tanımlayıp onun özünü dünya kamuoyundan gizlemeye ve Kürdistan davasına sahip çıktıklarından dolayı tutukladığı devrimcileri de "suç işlemiş teröristler" olarak göstermeye çalışmıştır. Böylelikle de Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş mücadelesinin verildiği gerçeğini gizlemeye amaçlamış, başlangıçta bir ölçüde başanlı da olmuştur.

Ancak "Diyarbakır PKK davası" olarak adlandırılan davanın başlamasıyla birlikte dünya kamuoyunun dikkatleri Kürdistan'a kaymaya, faşist cuntanın ve sosyal-şovenler ile küçük-burjuva reformistlerinin maskeleri düşmeye başladı. Savaş esirlerinin duruşma salonuna "aslan kafesleri" içerisinde getirilip, alınan olağanüstü önlemler ve insanlık dışı yargılama yöntemleri sömürgecilerin Kürdistan sorunu karşısındaki hassasiyetleri ve uygulamalarının iş yüzünü açığa vurdu. Devrimcilerin yaptıkları siyasi savunmaları ve ardarda geliştirdikleri direnişlerle dünya kamuoyunun dikkatleri Diyarbakır'daki gelişmeler üzerinde her geçen gün daha da yoğunlaştı. Diyarbakır Zindanlarındaki vahşet ve PKK'li savaş esirlerinin direniş basın organlarında sürekli yeralan ve uluslararası kuruluşlar hareketi geçiren güncel bir sorun haline aldı. Mazlum DOĞAN ve Ferhat KURTAY yoldaşların katli-dilişi ve ardından gelen Ölümlü Orucu eyleminde M. Hayri, Kemal ve Akif

Devamı 17. Sayfada

DİRENİŞİN ANLAMI DOĞRU KAVRANMALI VE GEREKEN KARŞILIĞI VERİLMELİDİR!

Türkiye ve Kürdistan halkları İstanbul Metris ve Sağmacılar cezaevlerinde, 11 Nisan günü başlayıp 10 hafta süren aylık grevi ve ölüm orucunda 5 değerli evladını şehit verdi. Dev-Sol ve TİKK üyesi olan bu beş şehidin anlamları, teslimiyet ve ihanete karşı devrimci direnişçiliğin yılmaz savaşçıları olarak belleğimizde daima canlı kalacaktır.

Metris ve Sağmacılar cezaevinde 10 hafta süren, beş devrimcinin şehit düşmesi ve onlarcasının koma halinde hastahaneye kaldırılmasıyla "sonuçlanan" son direnişin anlamı, ne 10 haftalık bir zaman ve ne de sadece zindanların kanlı duvarlarıyla sınırlıdır. Bu direnişten çıkarılması gereken önemli sonuçlar vardır. Bu sonuçlara, en başta, Türkiye sol güçler tarafından ulaşılmalıdır. Zindanların acımasız savaş alanından dışarıya ulaşan bu sese, en kesin ve tavizsiz bir biçimde devrimci karşılığı verilmelidir.

Son aylık grevi, Türkiye faşist cuntasının, "demokrasi" safsatalarını Avrupa Parlamentosu, Sosyal-Demokrat çevreleri vb.lerine de "kabul ettirdiği", oluşturduğu "sol" muhalefeti "demokrasi"sinin bir kanıtı olarak göstermek istediği; halkın kabaran kin ve öfkesini sahte kanallara akıtmaya çalıştığı; 12 Eylül'den itibaren en üstten en alta kadar kurumlaştırma çabasında olduğu faşist rejimi, iç ve dış dayanaklarıyla tümden oturtma uğraşını verdiği; ve fakat tüm bunları bir gerçek haline getirmek için, devrimci direnişçiliği bütünüyle tasfiye ederek, sol'u tümden teslim almak, rejime yönelen en küçük bir muhalefeti bile ezme zorunda ve amacında olduğu bir süreçte yaşamıştır. Bu süreç, aynı zamanda, Türk faşist cuntası ve emperyalist güçlerin ortak plan ve güçleriyle özellikle ezme istedikleri Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin, bu kanlı amaçları boşa çıkarmak, Kürdistan'ın genelinde halk kitlelerine nüfuz eden bir gelişmeyi yaşadığı, öndersiz ve örgütsüz olmasına rağmen Türkiye işçi sınıfının sesini yükseltmeye çalıştığı, tüm toplum kesitlerinin yaşamı katlanılmaz bularak muhalefetlerini artırdıkları bir dönemdir. Açıkça belirtmek gerekirse, özellikle Türkiye devrimci hareketi açısından kader belirleyici bir dönemdir. Bu sömürgeci burjuvazisi, büyük katliamlar, en vahşi işkenceler ve en alçakça komplolara rağmen, teslim alıp-ezemediği KUKM'ni bastırabilmek için de, Türkiye cephesindeki muhalefet odaklarından kaynaklanacak sorunlarını halletmeyi gerekli görmektir. Teslim alınmış bir Türkiye cephesi (sahası), cuntanın Kürdistan'da hareket olanaklarını artırmamış önemli bir koşuldur. Bu nedenle, KUKM'nin ilk, ama güçlü adımlarını attığı bu süreçte, kendisinin asıl hedefe yönelme gücünü zayıflatmak tüm engelleri kaldırmak istemektedir. Türk faşist burjuvazisinin kaderinin düğümlendiği noktayı oluşturan bu husus, Türkiye zeminindeki birçok gelişmenin de temeli durumundadır. Bu gerçeği görmeksizin, gelişmelere doğru yorum kazandırmak mümkün olmayacaktır.

Türk burjuvazisinin tarihi, kendi iktidarıyla yaşatmak için, sol'dan gelen muhalefeti ezmede ve yolundan sapırmada hiç de küçümsenmeyecek "başarı" örnekleriyle doludur. Türkiye devrimi açısından son derece acı ve tahripkar olan bu gerçekler, Türk burjuvazisinin günümüze ulaşan varlığını da neredir. Çok zayıf ve çok güdük kalan, kendi sınıf temellerine oturmamış sosyalist hareket, Türk burjuvazisinin manevraları ve şiddeti karşısında her defasında biraz daha budanmış, gücün düşmüş ve sınıf mücadelesi adına insanı yeis ve öfkeye boğan bir konuma düşmekten kurtulamamıştır. Türkiye'de sosyalist hareketin bu karakteri ve zayıflığı, Kürdistan üzerinde de doğrudan etkisini göstermiş; Türk burjuva iktidarının mezarı olacak bir Kürdistan, ona ekonomik ve siyasal olarak kan

verem bir alan durumuna gelmiştir. Bu durum, PKK Hareketinin doğuşuna kadar böyledir.

PKK'nin doğuşu, aynı devlet sınırları içinde tutulan bu iki ülkenin o güne değin taşıdıkları rolü değiştirmiştir. Türk burjuvazisinin hakimiyetinin temellerine bu alandan -Kürdistan- dinamit konulmuş; Türk burjuvazisinin gelişmesi ve varlığı için gerekli kaynakları sunan bu alan, ona ecel teri döktürmeye başlamıştır. Bunun bedelini pahalıya ödeettiğini söylemiştir Türk burjuvazisi; ve ger-

Haydar BAŞBAĞ

M. Fatih ÖKTÜLMÜŞ

Abdullah MERAL

çekten de tarihin tanık olduğu en vahşi saldırılardan, en sinsi komplolara kadar her yöntemi uygulamaya geçirecek bir konudaki kararlılığını ortaya koymuştur. Yaşlı-çocuk demeden acımasızca halka saldırmaktan, devrimci önderleri katletmeye kadar, kanlı torbasında işkence, vahşet ve dalevereye dair ne varsa çarpık uygulamaktan geri durmamıştır. Yarayı derinleştirip, acıyı yeniden hissettirecek halkı bu gelişmelerden alıkoymaları hesaplamıştır. Ancak, bu kanlı planlarının temelinde ise, kendisinin zırhını delme "cüretini" gösteren örgüt ve bu örgüt mensuplarını, kendi amaçlarına, ideoloji ve politikalarına ihanet ettirecek, faşizmin savunucusu azgın birer hain haline getirmek amacını koymuştur. Bu amaçla, aralıksız devam eden sistemli bir işkenceyi geliştirmiş, iradi ve bedeni baskı uygulamaları, onları her şeyden önce düşüncede teslim almayı çalışmıştır. Bu işkenceler sürüklerdi. Ve tek bir amaca yöneliktir. Açık ki o da, belirtildiği gibi, devrimcilerin kendi davalarna, ideoloji ve politikalarına ihanet ederek, kemalist ideoloji ve politikaya yeniden dönüş yapmalarını, örgüt varlıklarını bu temelde tasfiye ederek, faşizmin çarklarına teslim olmalarını sağlamaktır. Bu noktada, devrimcilerin cezaevinin vahşet ortamında ortaya koydukları direnişin de en temel amacı, ihanet ettirilmek istendikleri ideoloji ve politikalarına sonuna kadar savunmak, ölüm pahasına da olsa ondan vazgeçemeyceklerini ortaya koymaktır. Cezaevinin günlük uygulamalarına, işkenceye, zorla marş okutturulmaya, tek tip elbiseye vb. karşı duruş, hep bu amaca yöneliktir. Nasıl ki, faşist cunta, onları düşünce planında teslim almak için, günlük uygulamalara boyun eğdirmeye her bir adım olarak görüyorsa; devrimciler açısından ideolojik-politik kararlılığın-direnişin güçlendirilmesi ve devamı da, günlük uygulamalara kesinlikle boyun eğmemekten geçmektedir. Diyarbakır cezaevinde direnişleriyle, Türk burjuvazisini kendi içinde yenilgiye uğratan PKK'li devrimcilerin, bu amaçlı uygulamalara ve karşısındaki tavır ilişkini ortaya koydukları gerçekler hayli öğreticidir. M. Hayri Durmuş, cezaevinden gönderdiği bir mektupta, idarenin tutukluları teslim almak için günlük ve saatlik işkenceler uyguladığını, marş okumaya zorladığını, en temel ihtiyaçlarını keserek onları pısmanlığa sürüklemek istediğini belirtmekte ve ÖY, DDKD gibi bir takım örgütlerin ise bunlara uymaktan devrimciliğe adına hiçbir katkı sağlamadıkları

gibi, "idareyi laçkalaştırıyoruz" biçiminde bir gülünç iddiaya da sarıldıklarını ifade etmektedir. Sözde işkencenin do-
zajının artısını önlemek için idareyi ve uygulamalarını "laçkalaştırma" yolunu seçen bunların, cezaevinde faşizmin bir aleti haline geldikleri, kendi yaşamlarını sağlamak için PKK direnişçiliğinin kırılışını zorunlu görenek nasıl bir ihanet örneği sergiledikleri bilinmektedir. Yine, Şahin-Yıldırım hain takımının da, bir kez düşünce planında ihanete sürükledikten sonra, faşizmin azgın birer maşası, komü-

nizm ve halk düşmanı kesildikleri, örgüte ve en başta da bu örgütün cezaevindeki direnen varlıklarına gözü dönmüşcesine saldırarak, onların katledilmesi ve örgütün dağıtılmasını kendi iğrenç yaşamlarının bir koşulu olarak gördüklerini bilmekteyiz.

PKK-MK üyeleri Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş başta olmak üzere, cezaevindeki PKK'li devrimci ve yurtseverler, dört yıl boyunca bu gerçeği defalarca vurgulamış, direnişlerinin günlük uygulamalara tavırları sınırlı olmadığını, ideolojilerinden vazgeçirilmek istendiklerini, oysa kendilerinin ne pahasına olursa olsun bunda ısrarlı olduklarını açık şekilde, ölüm oruçları vd. eylem biçimleriyle cezaevi ve mahkemelerden kamuoyuna duyurmuşlardır. M. Hayri, son olarak çıktığı 14 Temmuz günkü mahkemede, duruşmayı protesto etmiş, PKK'nin ideoloji ve politikasına bağlı olduğunu haykırarak, geliştirilmek istenen ihanete karşı elindeki tek silah olan bedenini direnişe siper edeceğini söyleyip, ölüm orucuna başlamıştır. Diğer tutuklular da aynı görüşleri paylaşarak onun ardından yürümüşlerdir. Elbette onlar, üzerlerinde her saat uygulanan vahşi işkence yöntemlerini insanlık dışı olarak ilan etmiş, tutuklular üzerindeki işkencenin durdurulmasını, siyasi savunma hakkının verilmesini vb.lerini eylemlerinin gerekçeleri arasında almışlardır. Fakat asıl sorunun, ideolojide ve politikada teslimiyet ve ihanetin geliştirilmesi çabalarının boşa çıkarması olduğu hiçbir zaman unutulmamış, işkencenin dozajı her gün biraz daha artmasına ve katliamlara rağmen en ufak bir geri adım dahi atılmamıştır. Daha iyi bir yaşamı kendilerine erek edenler ise, bir kaşık çorbaya, televizyona, yatak çarşafına ruhlarını satmışlardır. PKK'nin direnişçi önder ve militanları "parça parça da olsa direneceğiz" diye haykır-
mış, bu uğurda uğratılacakları hertürlü cezayı şeref olarak kabul etmişlerdir. İdeoloji ve politikaya böylesine kararlı bir savunus ve bağlı kalışları ki, yaşamlarını yitirmiş olmalarına rağmen, davanın geleceğini garantilemiş, Türk sömürgecililiğinin ise yenilgisini ilan etmişlerdir. Direnişleri, hertürlü ihanete karşı, halkımızın PKK şahsındaki bağımsızlık umutlarını canlı tutmuş, mücadelenin daha güçlü gelişmesinde temel oluşturmuştur. Türk sömürgecilerinin dayattığı sistemli işkence uygulamalarına karşı, tavizsiz bir direniş, en küçük bir yaşam kayışına düşmeksizin yükseltmiştir. Nitekim, bu direnişler Şahin-Yıldırım ikilisi ardında bir

ihanet çetesinin de oluşturulmuş olmasına, işkencenin sistemli bir biçimde artırılmasına rağmen, direnişin kesintisiz olarak devamını sağlamıştır. Kendi ruhlarını satarak, davaya ihanet ederek yaşamaktansa, direnerek şerefli bir ölümü seçmek tek seçenek kabul edilmiştir. Ve bu direniş, cezaevi içiyle sınırlı kalmayıp tüm bir Kürdistan'ı sarmış, en başta dışardaki yoldaşları olmak üzere tüm bir halk tarafından altında toplanılması gereken bir bayrak olarak kabul edilmiştir. PKK, onların direnişini, devrimci görevlere sarılmada, başarmada ve düşmanı mutlaka yenilgiye uğratmada bir emir olarak görmüş, bu direnişe bağlı kalımsızın bir gün bile yaşanamayacağını ve bu bağlılığın da direnişin maddi bir güce, bir halk savaşına dönüştürmek olduğunu açıkça belirtmiştir. Bu direnişlere anlamının ancak böyle verileceğini, dışarda sadece birkaç bildiri, slogan vb.leriyle direnişe sahip çıkılamayacağını ısrarla vurgulamıştır. Açık ki, direnişe bağlılık onun kararlı bir takipçisi olmuştur. Direniş şehitlerinin yönlendikleri hedefe ısrarla yönelmek, bu konuda tavizsiz olmak, onların göremedikleri, ama gerçekleşmesi için en filiz çağında hayatlarını vermekten çekinmedikleri amaca ulaşmak için gerekli her türlü çalışmayı, büyük zorluklar pahasına da olsa göstermektir. Bu yapılmadığı takdirde, en lanetli ve utanılabilir durumlarla düşmekten kurtulamaz. Ama bunun bu kadarla da sınırlı olmadığı, direnişe sadık kalmamanın, görevleri başarıyla yerine getirememenin halkın topyekûn katledilmesi demek olduğu bilinmektedir. Bu nedenle dir, "Direnmek Yaşamaktır" şiarı atılmıştır.

Hemen belirtelim ki; PKK, bu slogana gerçek anlamını vermemiş, direniş şehitlerinin ısrarlı bir takipçisi olmamış olsa idi, bugün sömürgecilğe ve faşizme karşı bir mücadeleden de bahsedilemezdi. Üzerinde çokça duruldu. Tarihte sayısız direnme örneklerinin inançlı ve kararlı takipçilerinin olmaması nedeniyle maddi bir güce dönüştürülemez, nasıl sadece bir acı olarak kaldıkları gösterildi. Ve PKK, bu gerçekten hareketle kendisinin varlık nedeni olan direniş olgusunun, sadece öünde saygıyla eğilmesi gereken bir olgu olarak ele alınmasının en tehlikeli yönüm olduğunu, direnişin amaçları ve büyüklüğüne uygun mücadelenin geliştirilmesi zorunluluğunu dayattı. Bunu, her şeyden önce kendisine dayattı, kadrolarına dayattı. Bu konuda en küçük bir ikircikliğe, samimiyetsizliğe kesinlikle mskacede etmedi. Atılan sloganların, bir kez atıldıktan sonra hayat bulmasını, hayat verilmemesinin vazgeçilmez olduğunu belleklere kazdı. Bunu pratiğiyle kanıtladı. Bu direnişlere dayanarak, onlardan güç alarak, en elverişsiz koşullarda ve korkunç zorluklara rağmen direniş geliştirmeye çalıştı; ama bunun için de her şeyden önce zayıflıklarını, yetersizliklerini karşı bir savaş verdi. Kadrolarını, direnişin amansız bir takipçisi olarak eğitti, bu ruhyla biçimlendirdi. Halk kitlelerine o ruhu taşıdı. Hiçbir şeyin bu amaçtan daha yüce olmadığını, bu kutsal amacın önüne hiçbir basit tutkun ve kaygının geçirilemeyeceği düşüncesini direnişe bağlılığın temel kuralı olarak benimsedi. Ve işte PKK'yi sürekli büyüten, etrafında halk kitlelerini halkalandıran, PKK militanlarını ve sempatizanlarını büyük bir birlik ruhıyla herkesi şahına çeviren bir güce ulaştıran gerçek budur. PKK militanları daima direniş şehitlerinin emir ve komutası altındadırlar. PKK'nin otoritesi bunun için sarsılmazdır. İradesi bunun için güçlüdür. Uygulamada bunun için tavizsizdir. Bu nedenle PKK'de hiç kimse, kendi basit tutkularını yaşıma hakkına sahip değildir. Tam tersine, eğer devrimci militanlığın, bağımsızlık ve sosyalizm amaçlarının yılmaz savaşçılığının adı olan PKK içinde yer alıyorsa, her ne

pahasına olursa olsun kendisini onun büyüklüğüne ulaştırmak, bu direniş ordusunun uyumlu, disiplinli, bilinçli ve mutlakla başanlı bir neferi olmak zorundadır. Biz, biliyoruz ki, bunun dışında hiçbir biçimde söze sadık kalamaz, döken kana anlam verilemez.

Bugün, gün gibi açık olan bu gerçeklerle defalarca değindik ve ısrarla değinmeye devam edeceğiz. Kimsenin sloganlar ardına sığınarak yürek rahatlığı duymasına müsaade etmeyeceğiz. Basit bir-iki eylemle, atılan sloganlarla kendilerini görevlerini yapmış hissedenden, birer ihanet tablosu olarak damgalayacak, en lanetli konumda olduklarını belirtmekten çekinmeyeceğiz. Bu gerçeğe daima değineceğiz. Çünkü Türkiye ve Kürdistan tarihinde ilk defa yaşanan bir gelişmedir. Ardından güçlü takipçiliğin yaşandığı bir gelişmedir. İzlenmesi gereken tek yol-dur.

Metris ve Sağmacılar cezaevinde 10 hafta süren kıyasıya bir savaşın ardından, Türkiye sol güçlerinin içinde bulunduğu duruma baktığımızda, bu gerçeği mutlaka bilince yer etmenin zorunluluğu kendisini açıkça gösteriyor. Nasıl ele alındı, nasıl karşılaşıldı, bu direnişin hangi anlam veriliyor? Konuya ilişkin bildiri ve çeşitli yazıları okuduğumuzda, tarihi yarayı bütün sızısıyla yüreğimizde yeniden duyuyoruz. Direnen tutuklulara yaşam hakkı diye slogan atılıyor ve bunun sağlanmasında protesto telgraflarında, toplanan imzalarda görülüyor. Ve tabii ki, mücadelenin bunlarla sınırlı tutulması, gerçekte önemli rol oynayacak olan bu girişimleri de etkisiz bırakıyor. Faşizme karşı mücadelenin oturmaçığı temelden soyut bir tarzda ele alınır bu tür protesto girişimleri, aynı zamanda, bu nedenden ötürü yığınlar açısından da mücadelaye bakışta dar bir değerlendirmenin geliştirilmesine hizmet ediyor. Direnişin anlamı, Kenan Evren'in itirafından bile geri bir çerçeveye hapsediliyor. "İşkence, idam ve baskıların durdurulması, insanca yaşam haklarının sağlanması, tek tip elbise uygulamalarına son verilmesi, siyasi tutuklu muamelesi yapılması, görüşme hakkının sağlanması" gibi taleplerle sınırlı tutularak, bu taleplerin ortodoks temel bile gözardı ediliyor. Oysa bugün, Türkiye cezaevlerinde ve dışında yaşanan kıyasıya bir savaş var. Cunta bütün gücüyle sol'u tasfiye etmeye, Kemalizmin ideolojisi önünde diz çöktürmeye çalışıyor.

Bunun için örgütler kuruyor, kurmay çalışıyor. Örgütlerin cezaevindeki tutuklu üyelerine kendi ideolojilerinin vazgeçemeleri için sistemli olarak baskı ve işkence uygulanıyor. Mücadele adına atılan her adımı, teslim aldığı hainlerin ağzından mahkum etmeye, faşizme sığınmanın, Kenan Evren faşist çetesi ve faşist Türk ordusunu kurtarıcı görüş göstermenin tek yol olduğunu bir de bunlara söyletmede çalışıyor. Cezaevlerinde geliştirildiği ihaneti, dışarıya da taşıyarak ve bizzat kurduğu, yön verdiği örgütler eliyle kendi sol'unu oluşturma çabalarını sürdürüyor. Özellikle cezaevlerinde, ihanetçiler eliyle, bir yandan cezaevindeki direnişi kırmaya yönelik psikolojik ve fiziki savaş sürdürürken, yine bu hain takımı başta aileler olmak üzere, kitleler üzerinde de devrime inançsızlık zehiri olarak kullanmaya çalışmaktadır. Metris ve Sağmacılar'da açlık grevi ve ölüm orucunda devrimciler hertürlü işkence ve zulme rağmen direnişlerini ölüm pahasına sürdürürken, yine aynı cezaevlerinden ihanetçi takımının tutuklu ailelerine yönelik olarak hazırladıkları eğlence programı ve orada durumlarının gayet iyi olduğunu dair açıklamaları basit bir olay değildir. Tek sorunlarının ailelerine duydukları özlem ve resim, müzik ve tiyatro çalışmalarında malzeme darlığı olduğunu söyleyen bu hain takımı, işte tam da cuntanın cezaevlerinden başlayarak dışarıya da taşımak istediği sol'un dışı vuran tipik bir görünümünü sergilemektedir. Bir yanda, son soluğunu bile devrimci ideolojinin savunulmasına adanmış yiğit savaşçılar; öte yanda örgüte ve halka ihanet etmiş, kendi

yaşamlarını örgütün yıkımında gören, "yaşasın kemalizm" diye bağırın, başlarına gelen tutuklanma vb. uygulamalardan sol'u sorumlu tutan ve artık o "kötü günler" in geride kaldığını söyleyerek secde ettikleri Kenan Evren çetesi içindeki sopalarıyla vaktiz edilmiş iğrenç bedenlerini bu kez yoldaşlarının kanyalı semirten, başta aileleri olmak üzere tüm halk kitlelerine devrime ve devrimcilere inanamamaları doğrultusunda çağrılarda bulunan tarihin lanetli ihanet güruhu; Kenan Evren çetesi, yaratmak istediği sol'u işte bunlara dayandırmaktadır. Kemalizmin şahısları ve Türk'lük suuruyla hareket eden bu "sol", geçmişten tümden inkar edilmiş, lanetlenmesi temelinde, cuntaya teslimiyeti geliştiren, devrime ve halka inançsızlığı yaygınlaştıran, faşist rejimin yıkılamayacağını, onun karşısında durulamayacağını söyleyen, bunun örgütlenmesini yapan bir "sol"dur. Devrimci düşüncüyü aklına getirmiş olmasından bile bin pişman olmuş, değil devrimci eylem en reformist adımlara bile cesaret edemeyen, cuntanın önünde geçmiştiren ötürü af dilemek üzere diz çökmüş bir "sol"dur. Yaşamayı tümüyle teslimiyette bulan, militan direnişçiliği küfür temelinde kendisine yaşam olanakları sunulmasını talep eden bir "sol"dur. Bahsedilmesi dileğinde bulunduğu böyle lanetli bir yaşam için, direniş, direnişçi güçlere saldırmakta, onların dağıtılmasında bizzat görevlendirilme "şerefine" mazhar görülmekten memnuluk duyacağını ilan eden, ihanet ve utanca sığınan bir "sol"dur.

Bu "sol"un, nasıl bir sol olduğu böylesine açıktır. Kenan Evren'in kanlı ağzı, faşizmin ruhunun savunucusu bir karşı devrim çetesi olduğunu, kendisini böylesine ele verdikten sonra görmemek mümkün olamaz.

Faşist Türk burjuvazisi, bunu sadece cezaevlerinde değil, dış alanlarda da geliştirmek istemektedir. Cezaevinde işkence tezgahında gerçekleştirilmeye çalışılan, dış alanda ise emperyalizmin metropollerinde sosyal-demokrasinin "pamuk eller"iyle gerçekleştirilmek istenmektedir. Bu alanlarda, devrimci direniş değerlerine - şehitlerine karşı en soysuzcasına lakaytlık, devrimi inkar, öden boşalmışlık, ahlaki düşkünlük, inançtan soynmuş bireysel yaşamın tutkularına bulanmış bir insan tipi, bunları geliştiren örgüt ve çevreler yaratılmaya çalışılmıştır. Devrim ve devrim için yaşamak kutsal bir amaç ve görev olmaktan çıkarılarak, entellektüel gevezelerin dilinde adeta bir suç ilan edilmiştir. Marksizm adına Marksizme karşı savaş bu güçler üstlenmişler; tüm bir emperyalist sistemin bütün gücünü ortaya koyarak başaramadığını başarma görevini bunlar üzerlerine almışlardır.

1980'den sonra, Avrupa'da yaşanan gelişmelere bakalım. Binleri aşan politik mülteci bu alana akmıştır. Ama bunun ötesinde, örgütler merkezleriyle bu alanda üslenmişlerdir. Bir ülke için sadece 5-10 devrimci bile büyük anlam ifade eder. İnançlı 5-10 devrimci yüzleri, bu yüzler yüzbinleri örgütleyebilirler. Bu bir hayal değil, dünya pratiklerinde kanıtlanmış bir gerçektir. Lenin'in dilinde 100 devrimcinin ne anlama geldiğini, Lenin'i okuyan herkes bilir. Fakat ne görüyoruz? Bugün Avrupa kahvehaneleri, bu "devrim öncüsü" örgütlerin liderleriyle dolup taşmaktadır. Devrimcileştirilecek, devrimleştirilmek istenilen yüzlerce insan, inançsızlık aşılanarak, bireysel tutkunluk geliştirilerek, devrim için ölmek anlamsız ilan edilerek, çürümeye-yozlaşmaya, lümpen bir yaşama terk edilmektedirler. Bunu, bu örgütler bizzat geliştirmektedirler. En soysuz bir yaşamı meşru ilan ederek bunu yapmaktadırlar. Yakın bir zamanda yaşanmıştır. Bir "demokrat" gazetesinin sayfalarında devrimci inançları için ölüme atılan insanlar suçlanmış, devrim için hayatını ortaya koyan devrimciler Franko'nun faşistlerine benzetilmiş, Avrupa çöplüklerinde ve meyhanelerinde yaşamak bir erdem olarak ilan edilme cüreti gösterilebilmiştir. Metris ve Sağmacılar cezaevindeki

direniş günlerinde, 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'nın bildirisinde geçen "terörist liderler, örgüt militanlarını ölüme sürüklüyor" sözüyle, o sözler arasındakı yakınlık bir tesadüf olabilir mi? Yaşayalım da nasıl yaşarsak yaşayalım - Bize yaşam hakkı diye bağırın o çirkin sesle, Metris ve Sağmacılar'da kundaklı serumu çıkarıp atan, yemek yemekte direnen ve tedavi kabul etmeyen o soylu-militan ruh bir olabilir mi? Kendilerine devrimci diyen ve hatta, direnen insanların "yoldaşı" olduğunu söyleyen bunlarla, inançları için çekinmeden ölüme atılan bu insanlar arasında en ufak bir benzerlik var mıdır?

Devrimci olmaya karar vermiş bir insanın ilk öğrendiği sözlerden birisi de, "devrim için savaşmaya sosyalist denilmez" şiaandır. Devrim için savaşıp, devrim için yaşamaya hor bakanlar, en soysuz güdülerini insanlığın doğal hakları olarak ve hem de halkları ve yoldaşları en korkunç işkenceler altındayken savunup-yaşamaya çalışanlar, devrimcilik adını kirliletmelidirler. Davaları için ölen, yaşamlarını bu uğurda feda eden yiğit devrimcilerin isimlerini ağzlarına almamalı, onlara dayanarak kendilerini yaşıtmaya kalkmamalıdır. Çünkü buna, bu insanların gerçek ardıcıları, Türkiye proletaryası ve halkı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi kesinlikle müsaade etmeyecektir. İbrahim Kaypakkaya'nın "Bu iddiaların sahibi olan baylar şimdi yurt dışında, 'polise yakalanmak' korkusundan uzak, Vietnam'ın ve diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini 'kavıyorlar'(!) Yurtdışında mükemmel bir proletarya partisinin nasıl örgütleneceğini 'öğreniyorlar'(!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği 'proletarya partisini' kurular ve bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar. Bu 'sorumluluğunu pek mütrik' dostlar (!) Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsvet'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını tartışıyorlar. Bizce 'ay'a gitmeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur!' (!) sözleri unutulmuş olabilir mi?!"

"...Halkı devrim saflarına çekmek için hangi mücadele metodunu temel olarak seçeceğiz? Geniş bir siyasi gerekçeleri açıklama kampanyasının temel aracı hangi mücadele biçimi olacaktır?"

İşte devrimci çizgi ile, oportünist çizgiyi, devrimci teoriyi, 'ortodoks' ideolojik-politik söz ebeliğinden ayırd eden temel ölçü buradadır" diyor Mahir, burada hayati bir noktaya parmak basmakta, devrime hayır diyenlerin, bunu dolambaçlı yollarla şöyle ele verdiklerini yazmaktadır:

"Kitlelerin içine girerek, kitlelerin acil gereksinimleri siyasi bilinç götürüp örgütlemeye, yani emekçi kitlelerin ekonomik hak ve istemleri etrafında kitleleri örgütleyip, siyasi hedefe yönlendirmek."

Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanılmadığı -rafalı kaldırıldığı- daha doğru bir deyişle oligarşi tarafından kullanılmasına 'izin' verilmediği, ordusu, polisi ve diğer güçleri ile emekçi kitlelere tam bir tenkil politikasını izlediği bütün geri bırakılmış ülkelerde, bu tip klasik 'kitle çalışması' ile ekonomik ve demokratik mücadeleyi, politik mücadeleye dönüştürmek isteyen örgütler, düşmanın askeri üstünlüğü ve baskısı karşısında, güçsüzlüğe düşecekler, giderek iyice sağa kayacaklardır."

Devrimin temel mücadele yöntemi sorununa doğru çözüm getirmeyip, egemen sınıfların gücü karşısında duyulan ürktünün, proletarya ve halkın gücüne duyulan güvensizliğin bir sonucu olarak girilen bu yolun, başlangıçta hareket noktası ne olursa olsun, devrimci saflarda yaratacağı tek şeyin korkunç bir yozlaşma, çürümeye ve dağılma olduğunu belirtten Mahir Çayan, bu görüşlerini ise şu sözlerle ifade etmektedir: "...Ancak bu yolun savunucuları giderek başlangıçta savaşçı niteliklere sahip olsalar bile, bu niteliklerini kaybedecek, yozlaşacak ve giderek bürokratsaşıacaklardır. Yitirilen

devrimci öz ve de pasifize edilmiş beg-on emekçi; işte bu görüşün yolu basitleştirince budur."(!) Evet, bu sözler, O'nun ardıcılardan olduğuna söyleyenlerce ne kadar anlaşılmıştır? Şimdi bunlar, Çayan'ın büyük bir devrimci öfkeyle eleştirildiği bu konumun bile çok gerilerinde, çok daha olumsuz bir noktada değil midirler? On yıl önce, cananlığı bir soru olarak devrimci güçlere yöneltilen bu sorular, eğer hala net biçimde cevaplandırılıp, pratikte yürüt buldurulamamışsa ve bunun da ötesinde İbrahim Kaypakkaya'nın hakkı olarak alay ettiği o yurt dışının ünlü çalışmaları sürdürülmekte ısrarlı davranılıyorsa, burada biraz düşünmek gerekmiyor mu?

İşte bu noktada, İbrahim Kaypakkaya'nın "sonuçtan asla pişman değilim. Bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak can bedeli bir mücadelede öngörerek çalıştım... Bir gün elinizden kurtulursam gene aynı şekilde çalışacağım" diyen kararlı sözlerine ne kadar bağlı kaldığımızı sormak hakkımızdır.

"Milli kurtuluş ve demokratik nitelikte en küçük kıpırdanmaları bile ezilmeye çalışıldığı, milli kurtuluşçuların ana caddelerinde halkın gözü önünde kahpece şehit edildiği, işkencehanelerde en hunharca işkencelere maruz kaldığı bu ortamda, kanun devletinden, demokrasiden bahsetmek güçtür. Ülkemizde hukuktan, kanun devletinden, anayasadan, vatandaşlık haklarından, hatta insanlık haklarından söz etmek, ardiyet aranmazsa saffillikten başka bir şey değildir" demektedir Mahir Çayan. Yine o, aynı yazısının bir başka bölümünde şunları söylüyordu: "Çark dönmesine devam edecek; cuntalar birbirini takip edecektir. Kimileri 'Atatürkçü, laik', kimileri 'reformcu' diye lanse edilecek, yurtsever aydınlar her defasında yeni bir umutla yeni gelenlere bel bağlayacak, sonra yanıldıklarını anlayacaklar, tekrar bir 'ilerici' atılım olmasını bekleyeceklerdir."

Emperyalizmin işgali altındaki ülkelerde bu çark hep böyle döner, ülkemizde de parçalanana kadar bu çark hep böyle dönecektir." Evet şimdi soruyoruz: bu çarkta mı kalmakta ısrar edilecek; yoksa bu çarkın parçalanması için devrimin bir gücü mü olacaktır? Örgüte ve örgütlülüğe düşmanlık temelinde sol'da tasfiyeciliği geliştirme çabası içinde olanların mı, yoksa devrimci eylem temelinde örgütü yaratmanın ve geliştirmenin zorunluluğunu savunan Mahir'lerin mi ardından gidilecektir.

İdam sehpasında, işkence odalarında, dağ başlarında direnen şehit düşen, ama cuntacı generallerin dayatmalarına boyun eğmeyen direniş şehitlerinin anısına nasıl sahip çıkılacaktır?

Devrimcileri devrim yapmaya davet eden; korkak, pasifist ve teslimiyetçilere hiçbir baskı ve polis korkusunu olmadığı ay'a gitmeyi öğütleyen İbrahim'in sözü, nasıl yorumlanacak, hayata nasıl geçirilecektir?

Mahir'in daha 1970'lerde parlamento hayallerine vurduğu yıkıcı darbelerle rağmen, bugün Kenan Evren cuntasının demokrasisinde yer kapma sevdaları içinde olanlara, Mahir'lerin gerçek izleyicileri sessiz mi kalacaklardır?

Bugün İsvet, F.Almanya, Fransa vd. ülkeler, onlar adına örgüt olduğunu iddia edenlerin lider ve kadrolarıyla dolup taşmaktadır. Çeşitli toplantılarda, her örgüt birbirinden daha keskin önderlik iddiasında bulunmaktadır. En basit meseleler, tek tek kelimeler için saatler ve hatta aylar alan tartışmalar sürdürülmektedir. Bunlara yeter (!) denilmeyecek midir?

Son sözü, Metris ve Sağmacılar söylemiştir. Kenan Evren cuntasının "demokrasi"sini yerle bir etmiş, geliştirilmek istenen ihanet ve tasfiyeciliğe güçlü bir darbe indirmiştir. "Örgütünüzü dağıtın, örgüt elemanlarının ele geçmesini sağlayın, nedamet duyun, sizin canınızı başınlam" diyen faşist cuntaya, Metris ve Sağmacılar'dan ölüm pahasına direniş yükseltilecek cevap verilmiştir. Dışarda örgüt düşmanlığını, önderlere isyanı geliştirmeye çalışanlar kimin ağızıyla konuş-

Devamı 22. Sayfada

KÜRDİSTAN'DA VE PARTİ YAŞAMINDA OTORİTE VE UYUM!

Günümüz Kürdistan'ında güç olma, tüm önemiyi kendisini duyuran bir sorundur.

Yüzyıllardan beri yabancı hakimiyet altında tutulan Kürdistan'da, halkın irade gücü ve otoritesi yerine, yabancı ve işbirlikçi otoriteler egemen olmuştur. Bu otoriteler, bugün de fikir düzeyinden askeri alana kadar egemenliklerini sürdürüyor ve çıkarlarını bu temelde örgütleyip koruyorlar. Ülkenin asıl sahibi olması gereken halk ise, her alanda otorite olmak bir yana, otoritenin kaynağı olan kendi gerçekliğini bile konuşup, maddi güce dönüştürmüyor. Tam tersine, son derece güçten düşürülmüş bir konumu yaşıyor.

Kürdistan halkının içinde yaşadığı durum, kendi çıkarlarıyla çelişen, iç ve dış egemen güçlerin iradelerinin hüküm sürdüğü ve onların çıkarları doğrultusunda çalışılan bir zemini teşkil etmektedir. Bu zeminde halk kendisini yaşayamamaktadır. Tabi ki, çeşitli sınıflar ve tabakalar ve kişiler de bu gerçeğe bağlı olarak, kendi gerçekliklerini yaşamak bir yana, bunun üzerinde derinliğe düşme gücünden bile yoksun bulunmaktadır. Eğer öyle olmasa, milyonların oluşturduğu bu insan kitlesi, çağdaş insan gelişiminin temel kurallarıyla, en sıradan insan haklarının bu kadar dışında kalamazdı. Sınıfsal ve ulusal haklarına böylesine yabancı olamazdı. Toplumsal gerçekliğimize bakışta bile, çağdaş insanın bilinçlilik ve örgütlülük düzeyinden çok geri bir durum vardır. İnsanımız, ilkel klan-kabile-şifet düzenlerinin bile kabul edemeyeceği bağımlı ve teslimiyete sonuna kadar açık hale getirilmiştir. Yalnız maddi menfaatleri alınanda değil, üstüyaı alanında da iradelerini yitirmiş bir durumda bırakılmışlardır. Halkın bu konumuna karşılık, düşmanın ise tüm gücü ve tüm yönleriyle bir saldırıya sahiptir. Bu saldırıya karşı, direnmenin çok sınırlı ve zayıf olduğu bilinmektedir. Herseyden yoksun olmak bir yaşam tarzı olarak benimsetilmekte, halk bunun hesabını sorma gücünü bile kendisinde görememektedir. Ama bunun yanında, aile olarak, birey olarak muazzam sorunların altında boğulmaktadır. Birey, ayakları altındaki hazineleri -ülkesini- çok rahatlıkla terk edilmekte, sömürgecilik ve emperyalizmin önüne sürdüğü her türlü tortu işe çalışmaya, yurtdışında sürünmeyi kurtuluş olarak görebilmektedir. Ve hatta buna erişmeyi mutluluğun en büyüğü olarak kabul etmektedir. Tüm geleceğini ve ailesini bu mutluluğa erişme umuduna bağlamakta; tabi ki çıkış yolu bu olmadığı için, bunalımı daha da derinleşmektedir. Afyonvari umutlara böylesine bir sarılış, çıkmaı daha çok derinleştirerek, hiç birimizin kabul edemeyeceği bir yaşam tarzı, alaca karanlık içinde bir ülke ortaya çıkmaktadır. Kürdistan'da ki kişiler çok kuzgın ve öfkeli. Ama bu kuzğunluğun kaynağını bile bilememekte, onun nasıl dışa taşınacağını kestirememektedir. Tam tersine, kendi kendilerini tahrip edecek tarzda birbirlerine yüklenmekte, birbirlerini hırpalamakta, bu ise kargaşayı daha da körüklemektedir. Ve sonuçta, ülkemizde, tarihte ve günümüzde kabul edilemeyecek bir yaşam sürüp gitmektedir.

Tabloyu en genel hatlarıyla çizerek; düzen, otorite ve uyumdan eser olmayan; kimsenin kimseye laf anlatmadığı, sınıfın ve ulusun çıkarlarının nerede olduğunun bile tartışılmadığı, tartışıldığında ise doğru sonuçlara ulaşılmadığı; herkesin gemisini kurtaran kaptan zihniyetiyle hareket ettiği, ama herkesin de gemisini kayalarla bindirdiği; bu kör döğüşü halindeki yaşamın meşru kabul edildiği bir görünüme ulaşılır. Tarih ve çağın gerekleri biraz yoklanırsa, kesinlikle bir saat bile katlanılamayacak gerçeklerin, bizde bir ömür boyu yaşanacak gerçekler olarak benimsediklerini görürüz. Bu ülkenin içinden gelen herkes, biraz geçmişini yoklayabilirse ne kadar yaralı ve rahatsızlıklarının olduğunu hemen görecektir. Birbirine geçmiş anların bulunduğu bir kovani andıran toplumumuzda, bu yaralar her geçen gün daha da derinleştiriliyor. Faşist sömürgecilik ve emperyalizmin hergün dayattıkları sistemli -dağıtıcı baskının altında yaranın daha da derinleştirilmesi karşısında, artık söylenecek tek şey kal-

mıştır: Bu tip bir yaşantı kabul edilemez! Bu sonuca ulaşmak için, derinliğine tartışmaya da gerek yoktur. Her kişinin sıradan bir gözlemi bile, onu bu sonuca götürmek için yeter. Açık ki, böyle bir sonuca ulaşmayıp, tersine bu yaşamı katlanılır bir yaşam olarak göstermeye çalışan, bize düşmandır.

Toplumumuzun ezici bir çoğunluğu bu yaşamdan zarar görmektedir. İnsan gibi, çıkarlarını bilen, bilinçli bir varlığın bu durumdan mutlaka çıkması gerekmektedir. Kısaca, ülkemiz ve halkımızın yaşamı çağımızla büyük bir tezat teşkil etmektedir ve bu çelişkinin çözülmesi şarttır. Tek tek bireylerin ve ailelerinin kurtuluşu da ancak bu çelişkinin çözümüyle mümkündür. O halde, hemen bu temelde hedefe yönelinmelidir. İşte bu noktada, halkın birleşik gücünün nasıl yaratılacağı sorunu kendisini dayatmaktadır. Halkın otoritesi nasıl somutlaşacak, hangi yöntemle-nasıl hayata geçirilecek, bu karanlık tablo nasıl aydınlığa kavuşturulacaktır? Gerçekten de zır delilerin bile yaşayamayacağı bir halde bulunan bu ülke, aynı zamanda çok mutlu insanların yaşayabileceği bir ülkedir. Ama, bu hale nasıl getirilecektir? Kaos halinde bulunan toplumsal ilişkiler, nasıl bir düzene ve uyuma kavuşturulacak, bunun için gerekli güç nereden bulunacaktır? Ve tabii ki, böyle bir güce ulaşmak için bize düşen rol nasıl oynanacak, bunun önündeki engelleri karşı nasıl savılacaktır? Bu sorular, kendini bu halka bağlı hisseden her dürüst vatansverin olumlu cevaplarla göreve koşmasını gerektirir. O halde, bizim konuşacak birliğimizin ve gelececek olan otoritemizin anlamı son derece açıktır.

Kaybettığımız herşeyin yeniden kazanılması; zır delilerin bile kabul edemeyeceği ilişki tarzı yerine, insan gibi soylu bir varlığa yakışır ilişki tarzlarının yeniden yaratılması; büyük otorite ve uyum gücümüzün ortaya konulması; uzun ve kısa vadeli çıkarlarımızın güvenceye alınması; toplum denilen örgütsel yapımızı yeniden yerli yerine oturtmak için birbirimize ihtiyacımız var. Bu nedenle birbirimizi son derece bağlı olmamız, bundan büyük bir güç yaratmamız ve bizi bundan alıkoymak isteyen her şeyi sonuna kadar düşman olmamız, kin ve öfkeyle bakmamız; bizi buna yaklaştıran her düşünce, davranış ve eyleme ise büyük bir saygı duymamız gerekir. Bunu biz, bir ahlak, bir felsefe, bir siyasal program, örgütlenme ve eylem tarzı olarak benimseyebiliriz; bunun dışında herhangi bir çıkış yolu olmadığının ve ham hayallere asla inanılmaması gerektiğini söyleyebiliriz. Yüzyıllardan beri yitirdiklerimizimiz adım adım nasıl kazanılması gerektiğini bilmek zorundayız. İnsan denilen varlık, bunu kazanmak için gerekli güç ve yeteneği yaratabilir. Yeter ki, üzerine eğilmesini, araştırmasını ve kendisini ayaklandırmasını bilsin. Bu güç ve yetenek, halkın kolektif gücünün yaratılması uğruna harcanıldığında, çok az sayıda bir insan grubunun bile, bir öcünün gerek duyduğu çok ortaya çıkaracağına inanıyoruz. Ve zaten, kaderimizi değiştirmek de bununla mümkündür. Şimdi en çok arzu duyduğumuz şey, böyle bir dayanışma temeline çeliktin bir örgüt haline gelmek olmalıdır. Kürdistan'da bunun dışında bir yaşam olamayacağı bilinmelidir. Kaybedilen her şeyi kazanmanın yolunun bu olduğuna bilerek, su ve hava kadar muhtaç olduğumuz bu yolda ilerlemekten bizi hiçbir işkence, baskı ve provakasyonun alıkoymayacağını belirtmek durumundayız. Hiçbir şey bizi, bu hayatı gerçeklerden uzaklaştıramaz.

PKK Hareketi, böyle somut bir yola girişin ifadesidir. Çeşitli sınıflar ve tabakalarıyla bir ulus olarak yüzyıllardan beri adım adım uzaklaştırdıkları öz değerlerini alt yapıdan üst yapıya kadar, maddi-manevi her alanda yeniden ele geçirmek için çağdaş insan iradesinin bizim ülkemiz koşullarında somutlaşması olduğuna söyledikimiz PKK Hareketinin, bu temelde tüm ulusal ve toplumsal sorunların çözümünün kaynağı olduğunu belirttikten, diğer önemli bir özelliğinin de güçlü bir otorite ve bu otorite altında birleşen mensuplarının uyum ve düzen hareketi olduğunu belirtmek gerekecektir. Bu anlamda PKK, toplumda geçerli olan kaosa,

anarşiye karşı dayatılan bir otoritedir. Parti gerçekliğimiz iyi kavranılmalıdır derken, birbirini çekememenin, çekişmenin, dinlememenin, anarşinin yaşadığı platforma karşı, büyük bir uyum ve otorite gerçeği olduğumuz çok iyi kavranılmalıdır denilmektedir. Temsil ettiğimiz otorite ve uyum, halkımızın da en çok muhtaç olduğu olgulardır. Otorite ve uyumun, sonuna kadar geliştirip-uygulanması başarılarımızı doğrudan etkileyecektir.

Halk olarak otorite ve uyumdan uzaklaşmıyoruz, bireyde büyük bir sorumsuzluk yaratmış, bunun da ötesinde onu kendini tanımlılık ve küfür içinde son derece saygısız bir yaşamın esiri yapmıştır. Birbirlerine karşı nefret ve öfkeyi körükleyen, ciddi bir temeli olmadan bunları derinleştirmeyi marifet bilen, açlığın ve zayıflığın bir ifadesi olarak bu sıfatların tanımaz hale getirdiği tipler olduğuna bilinmektedir. Bu tipte hiç kimsenin saygı duymadığı, hiçbir sistem tarafından dost bilinmediği de açıktır. Elbette ki bu, pek de gıpta edilecek bir yaşam değildir. Ancak, yalnız toplumda değil, Parti gerçekliğimize baktığımızda da bu tip davranışların varlığından bahsetmek durumundayız. Birçok insanımızın hala ufak bir kuzğunluğuna, bir can sıkıntısı için en yuce değerlere çok basitçe karşı çıkarıldığı oluyorsa, bu, bu insanımızın önemli zayıflıkların taşıdığıdır gösterir. Ama bu tanımaz insanımızın, bu zayıflıklarıyla sarhoş bir biçimde neyle oynadığını bilmek ve göstermek zorunluluğu da açıktır.

PKK, geçmişle hesaplaşma hareketidir. Emperyalizm, sömürgecilik ve işbirlikçilerin kendisine dayattığı her türlü insanlık dışı düşünce ve davranışlara karşı savaş hareketidir. En ilerici, en demokratik, en insanî değerlerin halkımıza tekrar mal edilmesi için bir mücadele hareketidir. Pek tabii ki, böyle bir hareketin savaşıcı da, kendisini yontabilen, eğitebilen, savuşturabilen birisi demektir. Parti hareketimiz içindeki kişi, eğer gerçekten inançlı ve dürüst ise, Parti davası hakkında tereddüdü yoksa, bilmelidir ki, bunun mutlaka yerine getirilmesi gereken şartları vardır. Köklü tarihsel ve toplumsal nedenleri olan bir takım özellikler hala taşınabilir; ama, Parti faaliyetinin böylesine gelişkin olduğu bir ortamda savunulamayacak şeyler de vardır. Bilinmeli ki, Parti davası basit bir dava değildir; Partinin yükümlendiği bir halk hareketi vardır. Öyleyse sıradan bir dava olarak algılanamayacağı, hiç kimsenin kendi yetersizlik ve duyarsızlığına meşru gösteremeyeceği açıktır. Çağa karşı sorumlu olan biri, anasından-babasından, ailesinden, aşiretinden öğrendikleriyle hareket edip, kendisini onunla sınırlı tutamaz. Çünkü, bu tutum hiçbir şeyi kurtarmaya yetmeyecektir. İnsanlığa, çağa ve halka karşı duyulan sorumluluk, buna denk düşünce, eylem ve savaş gücünün sergilenmesini gerektirir. Bunun tersi durum, Parti varlığımızda kabul edilemez.

Partimiz, muazzam bir inanç, güç ve emeğin üzerinde yükselmiştir. Parti varlığımızın temelinde en filiz çağını mücadeleye katk edenler, işkence, acı ve kan vardır. Tarihte ender rastlanacak zorluklara göğüs gererek, geliştirilen bir hareketiz. Henüz arzulanmış gelişme seviyesine ulaşamamıza da olsa, ülkemiz sahatında en saygı duyulması gereken güç olduğumuz ortadadır. Bunu kavramak, korumak ve geliştirmek, var olan Parti üyelerinin hem vazgeçilmez bir görevleri ve hem de haklarıdır. Şimdi öyle bir bilinç oluşturup, kelimizde öyle bir güç yaratacağız ki, Parti gerçekliğini etle-tırnak gibi bağlı ve bunun içinde kaya gibi sağlam olacağız. Yani, peltmesi, bir üfuriyle şekil değiştiren varlık değil, bu düşmanın hiçbir saldırısının delemeyeceği bir zırh, son derece çelikleşmiş bir nüve olacaktır. Halkımızı ayak kaldıracak olan bu yapı, son derece güçlü taşları yerli yerine oturtmasını, halka kaybettiği her şeyi teker teker vermesini bilen, kısaca onu yapı taşları halinde bir eser olarak dizesini bilen, bu doğrultuda tüm üstalığını gösterebilen -esnekliği de sergileyebilecektir. İşte otorite ve uyum, bizi bu yeteneklere ve başarılarına halinde hedeflerimize önemli oranda ulaş-

tracak iki değerdir.

Otorite olmasını bilmeyenler, mevcut olumsuz zemini aşamazlar. Yine, büyük bir uyum gücünü gösteremeyenler de, halkımızın darımadığını edilmiş yapısını birleştirmezler. Taşkıdıkları öneme rağmen, bunların yeterince kavranmış olduğunu söyleyemiyoruz.

Herseyden önce, bilinçlerde yer etmesi gereken iki soru vardır. Otorite bize gerekli midir-değil midir? Bize nasıl bir otorite gereklidir? Çünkü, otoritenin gereğinden bahsedildiğinde bir mahalle kabadayılığının sergilendiği, uyum adına kör bir itaatın gösterildiği az rastlanır bir husus değildir. Açık ki, bu otorite ve uyum bize yaramaz, yabancısıdır. Öyleyse, işe bunları kavramakla başlamak gerekiyor.

1 - Otorite'nin Tanımı ve Kaynağı

En genel tanımla otorite, toplumda, üretimde, bilimsel faaliyetler ve devrimde yetkin ve üstün olma, işleri düşüncede ve pratikte gerçekleştirmeye gücüdür. Eğer bu bir kişide somutlaşmışsa kişinin, örgütte somutlaşmışsa örgütün, sınıfta somutlaşmışsa, o sınıfın otoriter olması anlamına gelir. Kısaca bir yücelmeyi ifade etmektedir.

Otorite dar bir kapsamda ele alınmaz. Otorite, dönemin özelliklerinin ilerlemeye yatkın hale geldiği aşamada, daha ileri adımları atma gücünün temsil edilmesidir. Yani, yeni bir üretim tekniğinin bulunması, yeni bir bilimsel keşfin yapılması, devrimci harekette devrimci düşünce ve örgütün yaratılması, aynı zamanda otoritenin de ortaya çıkması demektir. Otoritenin kendi içindeki anlamı, herkesin bilemediğini, yaratmadığını, ilerletemediğini; bilmek, yaratmak, ilerletmek gücünde olmaktadır. Bu nedenden dolayı ki otorite güce büyük saygı duyar.

Tarihin çarkını geriye döndürmek isteyenler de büyük otoriteler oluştururlar; ama, onlar ilerlemeye doğru değil gerilemeye doğru muazzam güç gösterisinde bulunurlar. İnsanı ve üretimi tahrip eden baskı kuvvetlerini alabildiğine geliştirir, örgütler ve topluma böylesine bir otorite dayatırlar. Bu otoriteler gerici, toplumun gelişmesini önündeki engeller olarak yeniyi temsil eden güçler tarafından tanınmamak ve yıkılmak zorundadır.

Tarihte, keşifleriyle insanlığın gelişiminde rol oynayan ve etkileri günümüzde dek duyulan otoriteler vardır. Bunlar ya fiziğin, kimyanın vb. kanunlarını bulmuş, tıpta yeni bir hastalığı veya tedavisini keşfetmiş, edebiyat ve sanatta gelişmenin en uç noktasına ulaşmış olanlardır. Bunların insanlık tarihinde etkilerinin yayılması kaçınılmazdır. Büyük bilim otoriteleri olarak Newton, Einstein vd., edebiyatta büyük romancılar, müzikte büyük sanatçılar bu etki ve saygınlığı yaratmış olanlardır. Bu nitelikte olan insanlara bakıldığında, kendi dallarında tek oldukları, ilerletmenin, yaratmanın ve keşfetmenin en uç noktasında bulundukları görülür. Onlardan daha ilerisi yoktur. Bu anlamda da otoritedirler. Yaratılan yeni bir türkü, yeni bir roman, eğer örnekleri içerisinde en ileride ise, onu yaratanlar en büyük sanat otoriteleri olarak edelir, ve insanlık bunlara çok şey borçludur.

Devrim için de bu böyledir. Yeni-doğru düşüncelerin yaratılmasında ve maddi güce dönüştürülmesinde çaıa harcayan kişi ve örgütler, en güçlü otorite sıfatına layıktırlar. Ama gerçekten yeniyi yaratmış, gerçekten günün ölçülerini belirleyen kaderini yakından ilgilendiren düşünceleri üretmiş, onu hayata geçirecek cesareti göstermiş, dolayısıyla tek ve en doğruyu temsil edebileceklerse bu böyledir. Devrim yalnız günün değil, geleceğin toplumunun çıkarlarını da belirleyen bir olgu olmasından ötürü en otoriter olgudur denilir. Devrim olgusu, en çok saygı duyulan ve boyun eğilen bir olgudur. Devrim olayının yaratılmasında kişilerin ve örgütlerin rolü de böylesine otoriter bir anlama sahiptir. Kişi burada, basit kişisel, ailesel ve aşiret çıkarları gütmüyor, bir şirketi batırmak ya da kurtarmak için örgüt kurmuyor, biraz para kazanmak veya

ticarete başarılı olmak için faaliyet yürüt-müyor; tam tersine en katlanılmaz bir ya-sanış içinde bulunan ve bundan zarar görenlerin kurtuluşuyla ilgili yüce çıkarların ifadesi olarak düşünce ve siyaset oluşturup, hayata geçiriyor ve aynı zamanda geçmiş karanlık döneme ve egemen güce meydan okuyor. Saygı ve güç ne olursa olsun, bu noktada en aslı rollerden birisi oynanıyor demektir. Bunun bir kişi olması, bir örgüt olması fazla önemli değildir. Önemli olan, üretimin, toplumun, bilimin vs. kaderini belirlemede oynanan roleldir. Kişi ve örgüt bu rolünü oynadığı oranda, en otoriter gücün ortaya çıkmasını sağlamaktadır. İşte güc budur. O yüzden ki, yeni doğan fikir ve örgüt, en çok kabul edilmesi ve içine girilmesi gereken fikir ve örgüttür. Aynı zamanda eskiyi-gericiliği temsil eden egemenler de en çok karşı çıkılması, iradelerinin asla kabul edilememesi, ne pahasına olursa olsun ezilmesi gereken otoriterlerdir.

Bu anlamda, otoritenin kaynağı da açıktır. Otorite, zamanın doldurmuş her türlü ilişki, düşünce ve kuruma karşı yeniyi temsil etmede, buna maddi zemin teşkil eden güce dayanmada, o gücün çıkarlarını potansiyel bir konumdan aktif bir konuma dönüştürmede, kısaca kaynağını yeniyi yaratmada bulmaktadır.

Yeniyi yaratmak güçlü bir olaydır. Bir canlılığın büyümesini, gelişimini hiçbir gücün durduramayacağı, güneşin doğuşunun hiçbir kuvvet tarafından engellenemeyeceği çok açıktır. Herşeyin bir tükenişi vardır, ama yenilinin doğuşunu hiçbir şey engelleyemez. Devrimci otoritenin kaynağında da böyle bir güç vardır. Mutlaka doğması ve yeniyi yaratması gereken sınıf, bu sınıfı temsil eden birey, bunların oluşturduğu örgüt, devrimci otoritenin kaynağıdır. Öyleyse, görünüşte kendisine çeşitli sıfatlar takan, özellikle de çeşitli sahte görünümün veren kişiler ve yapılar otorite kaynağı olamaz. Böyle bir örnek verilmek istendiğinde, hemen TC'nin generalleri gösterilmelidir. Cuntanın generalleri birbirlerine çok çeşitli rütbeler, nişanlar ve madalyalar takarak, bu madalyalarla toplumun en güçlü otoritesi olduklarını kanıtlamak istedi-ler. Halen de bütün yaptıkları, en büyük otorite kaynağının kendileri olduğunu gösterme ve buna inandırma çabasıdır. Öyle ki, toplum herşeyini onlara borçludur, onlar adeta günlük erzağın bile kendilerinden alındığı bir babadırlar. Her türlü zorbalık gösterisi, bunu kabul ettirmek için yapılır. Eğer bunu başarlarsa, toplum kendilerine büyük saygınlık duyacak, kurdudan da olsa bağlı olacaktır. Ve böylece onların düzeni daha iyi yürütebilecektir. Tabii ki, bu bir yanılsama, toplumu aldatma, ve bunların konumu gerçeklerin başka türlü gösterilmesinin adıdır. Böylesine bir otorite ve böylesine bir otoritenin altında böyle bir uyum, kabul edilemez bir yabancılaşma olgusudur. Bunlar, gerçekten her türlü gericiyi temsil eden, toplumun gidişatını tümüyle durduran, güçleri yeterse geriye çark ettirmesi savunun, bunun için tüm güçlerini ortaya koyan azılı gerici güçlerdir.

Otorite ve uyum aynı, toplumda zorunlu olmayı da içerir. Otoritesiz ve uyumun olmadığı toplum olmadı gibi; en otoriter olgu olan devrimde de otoriteyi inkar ve uyumun zorunluluğunu kabul etmeme olamaz. Çünkü böyle bir inkar, geçmiş toplumdan kalan kaos ve yabancı otoriteyi benimsemek, bunu zorunlu olarak yaşamak, "her zaman padişahımız vardı ve öyle olmalıdır" anlayışında kalmak veya "böyle gelmiş böyle gider, hiçbir şeyi değiştirmeye gücümüz yetmez" anlayışına saplanmak, dolayısıyla devrimci bir otorite ve gücün gelişiminin mümkün olmadığına kendisini inandırarak; ve tabii ki uyumu değil kaosı yaşamaktır. Bunlar, çürümüş bir toplumun içinde yaşadığı düzenlerdir. Açık ki, otorite ve uyum mutlaka gerekli ve zorunludur. Otorite ve uyum böylesine dayatılırken, işte bu zorunluluktan hareket edilmekte-dir. Toplumu değiştirmede ve ilerleye götürmede otorite ve uyum kaynağına olan ihtiyacımsı böylesine açık ve kesindir. Uyumu, bu temelde kavramak zorundayız. Başarılı adımlar atmak, bunların güçlü bir biçimde sergilenmesiyle mümkündür.

Tarihe bakıldığında, bu durum daha somut görülecektir. Tarihte, toplumun siyasal üst yapısına egemen olan otoriteler, bir ihtiyacı ürünü olarak ortaya çıkmışlar-dır. İlkel topluluklarda aşiret reisine duyulan büyük bağlılık ve onun kutsal bir otorite olarak kabul edilmesinin altında yatan etken, onun, yeni örgütlenen insan türünün

İçerde güçlü bir uyum içinde tutulmasında ve dışarıda, gelecek tehlikelere karşı korunmasında üstlendiği roleldir. Bu rolden ötürü, ona hiç kimse dokunamaz ve saygı gösteri-lir. Giderek, basit bir sözü emir durumuna geçer. Aşiretin çıkarlarını kendisinde sem-bolleştirdiği için, bu kurum, tüm aşiret için kutsaldır. Reislik olgusunun temeli bu kaynağa dayanmaktadır. Bu kavramın günümüze bile hala yaşamasının nedeni, toplumsallaşmanın gelişiminde önemli bir durak noktasını teşkil etmiş olmasıdır.

Daha sonra, büyük köleci imparatorluklar ve bu köleciliğin kurucularının belir-di-gini görmekteyiz. İnsanlık tarihinin en zengin kültür birikimlerinin yaratıldığı bu dönem, aynı zamanda en güçlü imparator-lukların da yaşandığı bir tarihtir evvirdir. Orta-doğu'nun sayısız köleci imparatorluklarınd- günümüze kalan eserler, Yunan toplu-munda, Roma'da, Asurlar'da, Babil'lerde otoritelerin gücünü de göstermektedir. Mısır'da bulunan Firavunlara ait piramitler, dönem özellikleri içerisinde o otoritelerin ne kadar görkemli olduğunu anlamak için yeterlidir. Hammurabi'nin kanunları, Mısır Firavunlarının piramitleri, köleci dönemde yapılan heykeller, sanat eserleri, yükseltlen kaleler, köleci otoritenin ürünü olarak yaratılmışlardır. Bizim ülkemizde de, çok görkemli sanat eserleri vardır. İlk çağdan kalma bu eserler de, köleci otoriteyi sem-bolleştirmektedirler. Çok eski bir tarihte yapılmış olan bu ölümsüz eserler, halen saygı uyandırmaktadır. Elbette ki bunları yapan-lar, köleciliğin doğuşunda emeğin üretkenli-gini artırılmasında, bilim ve sanatın geliştirilmesinde önemli gelişmelere dam-gasını vuran devletler ve kişilerdir. Bunlar, bu gücü, toplumda otoritelerini kanıtla-mış, bunun gerekliliğini ortaya koymuş ve belli bir dönem ilerlemeyi sağlamış olma-ktan almaktadırlar.

Feodal dönemin yaratılmasında da aynı durum vardır. Feodal dönemde, özellikle dinsel görünümün altında ortaya çıkan otoriteler görülür. Gerek hristiyanlık ve gerekse müslümanlıkta peygamberler en büyük otoritelerdir. Bunların toplum üzer-inde nasıl bir güç oldukları, bugüne ulaşan etkinliklerinden rahatlıkla çıkarılabilir. Tabii ki bu, onların toplumsal gelişmede oynadıkları rolle doğrudan bağlantılıdır; toplumsal gelişimin belli bir aşamasında, insanlığın kaos içindeki yaşamına yeni bir düzen getirmiş, bunun için mücadele vermiş olmalarına dayanmaktadır. İlerlemeyi ger-çekleştirdikleri içindir ki, insanlığın belle-ğinde nüfuz etmiş, en kutsal otoriteler haline gelmişlerdir. Ortadoğu halklarının hafı-zasını kuşatan din otoritesi, bugün bile etkinliğini önemli oranda sürdürmekte, bir İran'da mollalar bu otoriteye dayanarak, milyonlar peşlerinden sürükleyebilmek-te-dirler. Bu otoriteye bağlılıkları ki, İran'da milyonlar can pahasına emirleri uyguluyor, mahşeri kalabalıklık biçiminde ilerliyorlar. Tarih, bu otoritelerin dönemleri içerisinde gerçekten de sarsılmaz bir güçte olduklarını göstermektedir. On iki havarilerin İsa'ya bağlılık temeline Kudüs'ten çıkarak büyük tehlikeler ortamdında dünyaya yayılmış, Muhammed'in ve halifelerin emri altında gerçekleşen seferler bu otoritelerin gücünü gösteren örneklerdir. Bizim toplumumuzda da hala beş vakit kılınan namaz, tutulan oruç, bağlı kalınan ahlak kuralları, feodal dönemin yaratılmasında damgalarını vur-muş olan otoritelerle dayanmaktadır. Belle-ğimize, kişiliğimize, günlük davranışları-mıza damgasını vurmuş olduğuna gördüğümüz bu otoriteler, egemen sınıfların çıkar-larını da temsil etse, belli bir ilerlemeyi yarat-tıkları ve bunun zorla da olsa yürüttükleri için büyük bir otorite gücü haline gelmişlerdir.

Kapitalizmin doğuşunda burjuvazinin gelişiminde de benzer örnekler gösterilebi-lir. Fransız devrimi, büyük hatipleri, ey-lemcileri ve sanatçılarıyla birlikte doğ-muştur. Feodalizme ve kralığa karşı sa-vaşın bayraktarlığını yapan bu kişiler, eski otoritelere karşı, tarihin gelişiminde insan-lığa yeni bir adım attırdıkları içindir ki, temsil ettikleri burjuvazinin bayrağı altında yüz binleri toplayabilmiş, onları kral saray-larının ve malikanelerin üzerine göndermişlerdir. Kitlelerin bu yürüyüşü, kralığı devirerek, yeni toplumun gelişmesi önün-deki engelleri kaldırmıştır. Burjuvazinin ir-a-desinin yasaştığı ve askerleştiği bir dönemde Napolyon tarih sahnesinde belirir. Napolyon'un, büyük saldırılarla Avrupa, Asya ve Afrika içlerine kadar girişi, onun henüz gelişmekte olan burjuvazinin ko-

mutanı olması sıfatına dayanmaktadır. Kapitalizm gelişme çağında burjuva düze-nini kitalara yapma askeri komutanlar yarat-tığı gibi, sanat ve kültür alanında da büyük otoriteler yaratmıştır. Rönesans döneminin sanat eserleri, bugün bile insanlığın hayran-lığını kazanmaktadır. O dönemde yapılan heykeller hayranlıkla seyredilmekte, müzik eserleri can kulağıyla dinlenmekte, roman-lar, hikayeler zevkle okunmaktadır. 200 yıl önce, kurdulardan cumhuriyet altında partiler ve ordularıyla toplumu çok ileriye götüren-ler, gerçekten de büyük bir otoriterlerdir. Ve nitekim, Avrupa halen bunların heykel-leriyle doludur.

Proletaryanın büyük fikir yaratıcıları Karl Marx ve Friedrich Engels ise bu sınıfın otoritesinin sembolleri olarak, bugün tüm bir dünya üzerinde sarsılmaz etkiye sahipti-ler. İnsanlık düşüncesinin en gelişmiş biçimi olarak sunulan bilimsel sosyalizm, ger-çekten de düşünce gücünün emekçi sınıf-ların hizmetinde en bilimsel ifadeye ka-vuşmasıdır. Marx ve Engels'de toplumun değiştirilmesi iliminin dile getirilişi, Len-in'de uygulamaya geçirilmiş, örgütlenme ve eyleme dönüştürülmüştür. Yeni siyasal düzeni devrimle yaratma işe, çağımızın en yüksek otoritesini ortaya çıkarmıştır. Bu anlamda devrim en büyük otoritedir. Ekim devrimiyle tarihte ilk defa, proletaryanın şahsında emekçi sınıfların çıkarları hakim hale gelmiş, ve bu temelde toplum her alanda yeniden bir düzenlemeye uğramış-tır. Proletarya devletin ve ordusunun yaratıcısı olarak Lenin, büyük bir otoritedir. Proletarya başta olmak üzere ezilen sınıflar ve halkların Marx-Engels ve Lenin'in ardın-dan yürümesi, onların yeni toplumun yaratıl-masının ustaları olmalarına dayanmaktadır. Biz de bugün, onların izinden yürüyerek, kendi toplumumuzu bu temelde değişikliğe uğratmanın savaşımını vermekteyiz. İnsan-lık bugün, yeninin, ilerlemenin ana doğru-lusu olarak bu süreci yaşıyor. Kapitalist-emperyalizmin köleleştirdiği halklar, bağımsızlıklarına bu temelde ulaşma savaşı verirken, proletarya da yine dünya çapında burjuvazinin egemenliğine karşı kendisiyle birlikte toplumu özgürleştirme mücade-lesini sürdürüyor. Marksizm-Leninizm ön-derliğinde gelişen bu savaşların, her alanda bir yenilenme ve gelişmeyi yarattıkları görü-lüyor. Emperyalizmin çığırından çıkardığı, yozlaştırdığı, körelttiği her şey bilmeden, sanata, kültüre, ahlaka ve sıradan insanı işli-klere kadar, proletaryanın otoritesi altında yeniden bir düzen kazanıyor, ve ancak bu otorite altında gelişebiliyor.

2 - Kürdistan'da Halk Otoritesinin Yitirilişi, Yabancı ve İşbirlikçi Otoritelerin Egemen Olması

İnsanlık böylesine büyük gelişme adımla-nyla ilerlerken, Kürdistan'da yaşanan bunun tam tersi olmuştur; insanlık, her üretim biçiminin gelişiminin doruk nok-tasına ulaşırken, Kürdistan'da sömürgeci-lğin doruk noktası yaşanmıştır. Kürdistan'a hakim olan her güç kendi sömürü ve baskı sistemini taşımış, toplumun öz dinamiği gelişimi dışı zor tarafından tahripkar bir biçimde önlenmiştir. Özellikle feodal sö-mürgecilikle birlikte, Arap, Fars ve Türk hakimiyeti altında, toplum kendisine ya-bancılaştırılmaya çalışılmıştır. Kapitalist-emperyalist sistem altında da, Kürdistan yine bu güçler elinde bir sömürge olma-ktan öteye geçememiştir. Toplumlar tarihinin tüm aşamalarında, sömürge egemenliği al-tında kalmış, Kürdistan'a çok şey yitirmiştir. Yabancı egemenler, Kürdistan toplu-munun aşiret-kabile düzenini bile bozmuş, toplumun kendisini örgütlemesine fırsat ver-med en egemen düzenlerin basit bir yanı-sması dayatılmış, siyasal bir güç haline gelmeden toplumsal güçler dumura uğratıl-mış, ve hatta insanlığın vazgeçemeyeceği en temel araç olan dil ve kültür değerleri ortad-ın kaldırılmaya çalışılmıştır. Tabii ki, tanınmaz bir toplum, kolları ve bacakların-dan yoksun bırakılmış bir kadavra ortaya çıkmıştır.

Kürdistan toplumu, insanlığın ilerici gelişmelerinden nasibini almak bir yana, bunların gerilemiş aşamalarının en olum-suz mirasını devralmıştır. Toplama akan bu zehir tüm vücudu kaplamış, böylesine tanı-maz bir varlık haline getirmiştir. Vücudunun bütün gözenekləri ziftle kaplanmış bir insan, dokuları vasıtasıyla ne kadar solumun yaparsa, sömürgecilik tarafından betonla-

nan Kürdistan toplumu da o kadar soluk alma imkanı bulmuştur. Sömürgecilğin zifti altında, toplum, kendisi için düşünmek, yaşamak ve otoriter bir güç olmak bir yana; kendi varlığını tartışır bir konuma düşürül-müştür. Bu, daha dün kadar yapılan bir tartışmadır. Kendi iradesini ve varlığını tartışan bir toplum, bir güç olması, elbette ki düşünülemez. Bir insanın kendi insan-lığını tartışması, ben insan mıyım-değil miyim sorusunu sorması kadar, kabul edilemez bir gerçeklik, Kürdistan'da bir halk mıyım-değil miyim, var mıyım-yok muym tartış-masında tezahür etmiştir. Açık ki, böyle bir halk çok şeyini kaybetmiş bir halktır. Nitekim, toplumda otorite diye gösterilen birçok olguya bakıldığında, bunların yaba-bacı hakim güçlerin çıkarlarının bir somut-laşması oldukları, ulusal-toplumsal geliş-menin temsilcileri olmadıkları hemen görü-lecektir.

Bugün Kürdistan'da, koyu bir sömürgeci hakimiyet vardır. Ulusal-toplumsal yapının gözeneklere kadar kendi çıkarlarını hak-kım kılan bu sömürgecilik, toplumun kendi adına hiçbir yapı ve adıma kesinlikle yaşama olanağı tanımamaktadır. Ordusu, bürokr-rasisi, kültür ve dil kurumlarıyla, yapıyı ezerek, daha ilk andan bu yana, kendisine yabancılaşmaları başka alternatif tanıma-maktadır. Yaratılmak istenen, sömürgeci-lğin çıkarları için yaşıyan, onun adına konuşan, eyleme geçen, örgütlenen bir top-lumdur. Toplumsal zeminde, Kürt hakim sınıfları, işbirlikçi karakterleri gereği, ta-rihte olduğu gibi bugün de, sömürgecilik adına konuşan, onun çıkarları doğrultu-sunda hareket eden, ulusal hiçbir özelli-k taşımayan güçler durumundadırlar. Özelli-kle yoksul köylülük üzerinde feodal-komp-rador burjuvazinin, sömürgecilik ve feo-dal-kompradorlara dayanan dinsel kurum-ların, uzun yıllar katlanılmaz bir baskı gücü oldukları biliniyor. Ancak, bunlar, güçlerini sömürgecilik ve feodalizmden alan ve sömürgecilik adına toplumun gelişimi önün-de bir baskı unsuru olarak duran, yani sömürgeci otoritenin yansıması olarak tezahür eden, bu nedenle de kendi varlık-larında bir güç taşımayan tanınması gereken, sahte ve gerici "otorite"lerdir. Bun-ların, sömürgecilğin nasıl bir basit kuklası oldukları ve ona dayanmaksızın bir an bile ayakta kalamayacakları bugün çok daha açık olarak görülmüştür.

Türk sömürgeci kapitalizminin gelişi-mine bağlı olarak doğan küçük-burjuvazi de yine bu niteliğinden ötürü, ulusal-toplumsal çıkarların temsilcisi bir güç olma konumuna yükseltemektedir. Kendisini yaşamayan, bu sınıf, Kürdistan gerçekliğinde daha da olumsuz bir tabloyu sergilemektedir. Ve hele, bu sınıf, çarpık yapılması üzerinde siyasal bir güç ol-maya kalkıştığında ucubelliği daha da göz-e batmaktadır. Kendini formüle etme, örgütleme ve eyleme konuşturma gücün-den yoksun olduğundan, siyasi bir güç oldu-ğunu iddia ettiğinde, ulusal-toplumsal ge-lişme önünde tam bir engel haline gelmekte-dir. Bu sınıfın temsilcileri durumundaki örgütlerin, ulusal kurtuluş mücadelesi kar-sısındaki konumları bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. En sıradan bir bakışla bile görülebileceği gibi, bunlar ulusal-toplumsal gerçeklikten adeta habersiz bir yaşam içindedirler. İnsani haklardan bile men edilmiş bir toplumsal zemin üzerinde değil, sanki çağdaş halklar gibi tarihi-toplumsal gelişimini güçlü bir biçimde yaşa-mış bir halk gerçekliği içindeymiş gibi hareket etmekte, yaşanan ölüm-kalım savaşı ortamında ortalık güllük-güllistan-lıklaşmasına yaşayabilmektedirler. Ve bunu, tüm toplum da çıkar bir yol olarak önerme gaffetine düşebilmektedirler. Ulu-sal-toplumsal gerçekliği yaşamayan bu sınıf, bireyleri de tabii ki aynı olumsuz konumu sergilemektedirler. Örgüt ve birey düze-yinde, tam bir güçsüzlük, iradesizlik ve şü-phe veya bu gücün etti alanına girme duru-mundan kurtulamamaktadırlar. En tipik örnek olarak Avrupa sahasındaki konumları verilebilir. Biraz üstünü-başını düzeltip, yeni güysiler giydiğinde kendisini çağdaş bir insan olarak görme şaşkınlığına düşen bu sınıf bireyinin konumu, örgüt düzeyinde de yaşanmaktadır. Yanlışında can çekişen halkına rağmen, Avrupa'da gördükleri-ya-şadıklarıyla sarhoş olan birey gibi, bu sınıf adına hareket eden "güç"ler de dışarda bir kaç ilişki yaratma adına her şeyden vazgeç-ebilecek bir sarhoşluk içindedirler. Ger-çekten eğer, sarhoş olmasalar, acınacak

durumdaki bir gerçekliğe böyle bakamazlar. Rahat düşünme ve yaşamayı kendilerine layık görmeleri, Avrupa'larda emperyalizim kucağında yaşamayı kabul edebilmeleri, bir dilenci gibi suna-buna yalvarmanın devrimcilik olduğuna inanmaları, bir paralı memur derekesine düşmeyi en gelişmiş ilişki ve hatta enternasyonalizm diye piyasaya sürmeleri, düpedüz anlaşılan olumsuzlukları en yüce sıfatları yakıştırmaktan geri durmamaları bunların, toplumumuzda yansıtılan yabancı iradelerin ve işbirlikçilerinin basit birer kopyeleri olduğunu ortaya koyar. Bunların, ulusal-toplumsal gelişme adına düşünce, örgüt ve eylem üretmemeleri buna dayanır ve bu nedenle de anlaşılmalıdır. Açık ki gerçekçi yaşamayan bir yapıdan, gelişme doğamaz. İnkarcılığın, işbirlikçiliğin bir yansıması olan ancak onların dilyle konuşulabilir. Mikrofonla ne kursun o sesin çıktığını söylemeye gerek yoktur. Bunlardan çıkan ses de, işte, yabancı egemenler ve işbirlikçilerinin tarihini karanlık dehizlerinde doldurdukları mikrofonlardan çıkan sestir.

Sömürge boyunduruğu altında bulunan Kürdistan'da, toplum adına bir otorite olmak için toplumun her alandaki gelişmesinin önündeki tıkaçlara karşı mücadeleci bir güç olmak, ulusal-toplumsal yapımızın ekonomiden kültüre kadar her alanda bağımsız ve özgür gelişimini sürdürebilmesi için, bu alanlardaki çıkarlarının uzun vadeli planlaması temelinde, gelişimi engelleyen yabancı ve yerli güçlere karşı ulusun çıkarlarının savunucusu olmak, yani ulusal kurtuluşçu olmak gerekir. Ulusun bağımsız ve demokratik gelişimini ve bu doğrultudaki çıkarlarını formüle etmeyen, bunu kararlılıkla savunup, bunun için mücadele etmeyen, "kültür özerkliği", "otonomi" gibi işbirlikçi istemler peşinde koşanlar, ulusun iradesinin temsilcisi, onun çıkarlarını sembolleştiren bir güç değil, olsa olsa işbirlikçilik ve uşaklık peşinde koşan "güç"ler olabilirler. Bu yapılarıyla, toplumu bir adım bile ilerletmeyecek olan bu "güç"lerin, toplum üzerinde güçlü bir etki yaratmaları da düşünülemez. Toplumda ulusal kurtuluşçuluk gelişip, etki gücünü artırdıkça, belli bir dönem yaratmış da olsalar, sahte etkilerinden iz bile kalmayacaktır. Öyleyse bunların etkilerinin, ulusal kurtuluşçu bilinç ve eylemin güçlenmesi veya zayıf kalması oranında bir varlık şanslarının olduğu ortadadır.

Kürdistan'da, her türlü işbirlikçi düşünce ve eylem, sömürgeci hakimiyetle doğmuştur. Varlıklarını sömürgeciliğe dayandıran, ya da ona yönelme cesareti gösteremeyerek "yumuşatılmış" biçimleri altında yaşam yolu arayanlar ne denir denilisin sömürgeciliğin iradesine boyun eğen ve bu anlamda da ulusal-toplumsal gelişmemizin her alanda engeli olan bir konumu ifade etmektedirler. Bu noktada hemen belirtelim ki, bu yapıların sahipleri, çokça iddia edildiği gibi dilin, kültürün, sanatın vb. de geliştirici, koruyucu gücü olamazlar, ulusu ulus yapan tüm bu değerlerin korunup geliştirilmesini tümüyle ulusal kurtuluş hareketinin gelişimine bağlıdır ve ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirdiği oranda korunup geliştirilebilirler. Tüm bu alanlarda bir güç olma, ne adına konuşulduğuna doğrudan bağlıdır. Ulusal-toplumsal gerçekliğe doğru yaklaşılmaksızın ve adeta ondan kaçarak, en küçük bir değer bile yaratılamaz, olsa olsa, ancak büyük bir yanlışla yaşanabilir.

Bu gerçekliğe doğru yaklaşma ve çözüm göstererek gelişmenin yollarını açma durumunda olan tek güç, ulusal kurtuluş siyaseti ve hareketidir. Halkımızın ne kadar kabul edilmez bir yaşam durumu olursa olsun, gerçekliğimizin bütün derinliğine kavranma zorunluluğu buradan doğmaktadır. Bu anlamda, her kurtuluş savaşçısı, bu gerçekliğe yaklaşma ve anlama cesaretini göstermek durumundadır. Lenin'in, "Rusya'nın utancı ve lanetiyle hesaplaşmak" sloganında dile getirdiği gerçek bizim için bin kez daha geçerlidir. Evet, gerçekten de, sömürgecilik tarihinden utanç duymak, ama bunu bu gerçekten kaçmak için değil, tam tersine onunla hesaplaşmak için duymak zorundayız. Öyleyse, insanı gerçekten acı ile kıvrandıran, hiçbir gerekçe ile örtbas edilemeyecek olan tarihimizin önümüze sürdüğü gerçeklerle hesaplaşmak durumundayız. Bunları göremeyenler, değil devrim, evrim bile yapamazlar; değil devrimci militan, devrimci militanın kopyesi bile olamazlar. Eğer yaşamı soylu bir biçimde harcamak istiyorsak, somut durumun somut tahlinini

tüm özgünlüğü içinde yapmak durumundayız. Gelişmemizin en önemli bir nedeni, Hareketimizin tarihsel ve güncel gerçeklerini tüm açıklığıyla sergilemiş olmasıdır. En görkemli direnmelerin ve en güçlü hareketlerin ortaya çıkışının, tarihe ve güncelle bilimsel bir yaklaşımın sağlanmasına yakından bağlılığı vardır. Elbette burada yapılması gereken, mevcut gerçekliğe başımızı döndürüp kaçmak olamaz. Yara-bere içindeki bir vücut bir daha kendine gelemeye diye bırakıp kaçmak ve ölüme terketmek nasıl ki en alçakça bir davranışsa, ulusal gerçekliğimiz karşısında yapılması gerekeni yapmamak da aynı biçimde adlandırılacaktır. Yine, ameliyatla geçecek bir yarayı, melhemle iyileştirmeye kalkışılması gerektiği de çok açıktır. Ulusal-toplumsal yapımızın yollarını reformla iyileştirmeye kalkmak, tıpkı, ameliyat edilmesi gereken yaraya melhem sürmeye benzerdir. Kürdistan toplumunun yarısının melhemle düzeltilmeyecek bir yara olduğu çok barizdir. Bu yarayı, ne sosyal-demokrasi ve ne de reformizm ve işbirlikçi düzenlemeler iyileştirebilir. En kahırlı bir operasyonun gerektiği, büyük acılarla geliştirilecek bir devrim operasyonu dışında vücudun kendine gelemeyeceği açıkça görülmektedir. Eğer kişi bir teslimiyetçi, bir hain, "yaşasın Kemalizmin şahlanışı" diye bağırarak bir satılık ajan değilse ve yine Avrupa vb. yerlerde toplumsal melhem hazırlayıp günün gün emeyecekse, bu gerçekçi görmemizle edemez. Kürdistan'da ulusal-toplumsal gelişme iddialı olan güç ve kişiler, bu iddiaların ancak, ellerine aldıkları neşterle yaraya dokunma cesaretini göstererek kanıtlayabilir, ancak bu temelinde gerçek bir güç konumuna yükselebilirler.

3 - Halk İradesi ve Otoritesinin

PKK'de Yeniden Doğuşu

Örgütlenmesi dağıtılmaya, iradesi yok edilmeye çalışılan bir halk adına hareket ediş, ulusal-toplumsal sorunlara köklü yaklaşımları gerektirir ve ancak bununla mümkündür. Ama bu nedenle de yakıcıdır ve üzerine cesaretle yürümeyi gerektirir. Ulusal-toplumsal gerçekliğe bilimsel-tarihi bir bakış açısıyla yaklaşamayanlar, her şeyiyle başkalaşım sürecine alınmış olan yapıyı derinliğine kavrama gücünden yoksun olanlar, insanlığın gelişim yasalarından habersiz bulunanlar, bu gerçekliğe yaklaşma cesaretini gösteremeyenler gibi, doğru çözüm önerilerinde de bulunamaz, böyle bir yaşamdan çıkış yapmanın mümkün olduğuna inanamazlar. Nitekim, PKK daha ilk düşünce filizleri biçiminde belirlediğinde, birçok çevreden "ateşle oynuyorsunuz" biçiminde yükselen feryatlar bu gerçekçi ifade etmektedir.

Kendi kendisini 'tartışır bir konuma getirilmiş toplumun birçok sınıfı ve tabakaları, devrimci kurtuluş hareketi ilk adımlarını atmaya başladığında yine bu gerçekçi ifade edeceklidir. Çünkü Kürdistan'da ulusal kurtuluş, bu yıllara gelinceye değin önemli oranda üzeri küllendirilmiş ve artık alev almayacağına inanılan bir dava haline getirilmiştir. Bu arzu hala yürekte belsenle de, kendisini konuşturamayan bir arzu durumundadır. Ulusal kurtuluş doğrultusunda atılan adımların başlangıçta biraz kaygı ve tereddütlerle karşılanması bu nedendenledir. Çoğu kez, olmayacak duaya amin denildiği söylenmiştir. Elbette ki burada ulusal-toplumsal yapının bir gerçekliği ifade edilmektedir. Bu; halkın bile kendi gerçekliğinden ürker bir konuma getirildiğini ortaya koymaktadır.

Ancak bu dönemde, sözde Kürt halkı adına hareket edenler de, ortaya çıkan bu yeni gelişmeye kurbanlık bir koyun gibi bakmış, ve hatta 3-4 vb. aylık sürelerle ömür biçmişlerdi. Tabii ki, burada da yine, bir gerçeklik ifade edilmektedir. Ulusal-toplumsal gerçekliğimize derinliğine yaklaşmak cesaretini hiçbir zaman gösterememiş olan bu çevreler, sorunun ne kadar yakıcı olduğunu bildiklerini ama, bu nedenle de onu ele alma yürekliliğini gösteremediklerini böylece itiraf etmek durumunda kalmışlardır.

Bir ulusal kurtuluş hareketi, bedelsiz yükselmez. Karşılığı verilmeye hazır olmayan davalar, sahiptir ve silinip gitmeye mecbur olan davalar. Tarihte, toplumlar için gerçekleştirilen kurtulan verildiği çok açıktır. Binlerce yıllık kölelik tarihimizin değiştirilmesinin zorunlu olarak ödenmesi

gerekten faturaları olduğu kabul edilmeksizin, Kürdistan'da bir adım bile atmanın mümkün olmayacağı, bilinmek zorundadır. Bu açıdan, daha ilk ortaya çıktığında, gerektiğinde büyük acılara katlanmak ve ağır kayıplar vermenin, kurtuluşun katlanılması gereken faturaları olduğunu önemle belirttik. Eğer bu topraklarda da yeni bir insan topluluğu doğacak, halkımız için mezar haline getirilmiş bu topraklar yaşanılır bir ülke haline dönüştürülecekse, bunun uğruna ölüme de hazır olmak zorunluydu. Toprağa düşen ilk şehitlerin, bunu bir gerçek haline getirmeleri anlamında sarsılmaz bir yerleri vardır. Dünya halklarının hemen hepsinin geçtiği bu yoldan, bizim de geçmemiz kadar doğal bir şey olamaz.

PKK, kendi gerçekliğimize doğru bakmak temelinde, inançsız ve korkakların yaklaşma cesaretini bile gösteremediği yapıyı değiştirme hareketidir. Daha da özcesi, yüz yıllardan beri gözenekleri tıkanmış, susturulmuş halk iradesinin ve yüreğimizin özgür ve bağımsız olmak için yeniden çarpması, irade gücüne kavuşmasıdır. PKK biçiminde somutlaşan güç, kaybedildiği ve artık kendisine sahip çıkılamayacağı söylenilen bir halkın canlanması hareketidir. Halkın yüreğinin bugün artık PKK'de attığı her gözün görebileceği kadar açıktır. Kürdistan halkı kendisini PKK'de dile getirmektedir. İşbirlikçi ve ajanlar dışında, hemen her sınıf ve tabakadan halkımız, tüm umutlarını PKK'de bulmaktadır.

Doğrudan ulaşamadığımız alanlarda bile, "umut PKK'dedir" denilirse, bu gerçekçi görmemek mümkün değildir. Demek ki, PKK'de, halkın çok derinde de olsa kıpırdanan iradesi var. PKK, onların çıkarlarını birleştirildiği bir ana platformdur. Halkın, maddi birçok olanaklarına rağmen, diğer örgüt ve çevrelerde değil de, PKK'de umut bulması bu nedendir. Demek ki, halk kendisini biraz zor'da buluyor. O halde, PKK'de somutlaşan gerçekler halkın iradesidir, ve PKK'nin doğuşu halk otoritesinin doğuşudur. PKK ile Kürdistan halkı, yüzyıllardan beri yitirmiş olduğu iradesini yeniden bulmuş, özgür otoritesini yaratmıştır.

Böylesine bir anlamı olan doğuş, elbette ki kolay gerçekleşmeyecektir. PKK, adeta kayayı çatlatarak filiz veren bir bitki gibi, çoraklaştırılmış bir zeminde, yüzyıllardır köreltilen halk iradesi ve otoritesini yeniden yaratma hareketi olarak doğduğundan büyük zorluklarla karşı karşıya gelmesi, birçok sorunla boğuşması kaçınılmaz olmuştur. Gübrelenmiş bir toprakta verim de çok fazla olur. Ama aynı şeyi kıraç bir toprak için söylemek olası değildir. Rus devrimi, zengin bir kültür üzerinde doğmuştur. Fransız ve Çin devrimlerinin doğuşu da yine böyle zengin bir kültür üzerindedir. Bu anlamda o topraklar son derece gübrelenmiş ve sulaktır. Devrimci fikirin tohum halinde düşmesi, o nedenle ardından son derece güçlü bir gelişmeyi yaratmıştır. Fakat, Latin Amerika ve Ortadoğu'da daha farklı bir durum görülmektedir. Filistin devriminin böylesine zor gelişmesinin önemli bir nedeni, toprağın kıraç hale getirilmiş olmasıdır. Kürdistan toprakları ise, hem maddi ve hem de manevi olarak çıplak haldeki kıraç tarlalara benzerdir. Çok eski bir tarihe sahip olan bu ülke, bugün herkesin terketmek için kuyruğa girdiği bir alana dönüştürülmüştür. İnsanlar tanınmaz bir halde kendilerinden ve ülkelerinden kaçıyorlar. Açık ki bu bizim iddiamız değil, ortada olan bir gerçektir. Demek ki, tarihin cennet ziyafetini Mezopotamya'da insanlık çok yaşatılmış. İnsanların kültürü ve mertliğiyle can vermek için güçlerini ortaya koymadıkları, tam tersine terkettiler 'bir zeminde, devrimin kolay gelişmeyeceği ortadadır. Biz adeta, kayayı çatlatarak kök vermiş, ama çok zor gelişen bitkilere benziyoruz. Elbette ki bu, saygı duyulması gereken bir gelişmedir.

İlk tanımlamalarımızda, Kürdistan toplumunu serüvzgarların gözeneklerini tıkağı; ama ırsat bulur bulmaz gübür biçimde boyatacak olan o kayalıklarda gizli bitkilere benzetirdik. Açık ki, bizdeki devrim olgusunun kaynakları zayıf ve insanları biraz kuru. İnsanlar söz dinlemiyor, bu nedenle birleşmiyor ve tabii ki çok az iş yapıyorlar. Birleşip bir kuvvet haline gelemiyorlar ve buna bağlı olarak gelişme kaydedemiyorlar. Kürdistan'daki insanların her birisi, gemisini kurtaran kaptan durumundadır. Fakat, gemisini nasıl kurtarıp, nereye demir ata-

cağı da belli değil. Bunlar, mevcut gerçekliğimizin çok sınırlı olarak değiştiğimiz bazı yönleridir.

Böyle bir gerçeklik devrimle nasıl değiştirilecek veya bunun için bir güç yaratmak nasıl mümkün olacaktı. Eğer emperyalizm ve sömürgecilğin dayattığı anlayışlar kabul edilmeyip, nesli tükenmiş bir varlık olduğumuz düşüncesine batılmıyorsa yapılacak tek şey, ne pahasına olursa olsun, bütün zayıflıklara rağmen bu gerçekliği devrimle değiştirme doğrultusunda adım atmak. Emperyalizm ve sömürgecilğin dayattığı anlayışlar, kabul edilmemesi gereken anlayışlardı. Kürdistan'da herkesin bildiği kel aynak kuşları vardır. Nesli tükenmeye yüzüyle olan bu kuşlar, Fırat'ın Güneycik kalesinde çoğaltılmaya çalışılıyor, onlar adına dernek kuruluyor. Bir kuşun bile neslinin tükenmesi böylesine çabalarla önlenmeye çalışırken; yok edilmek istenen bir halk için her şeyin yapılması gerektiği ve yapılacağı çok açıktır. Emperyalizm ve sömürgecilik barbardır; yıkar, bitirir, yok etmek ister. Ama özgürlük savaşımı odur ki, gerekirse en son ferdine kadar direnmesi bilinsin. Böyle bir halk, saşında yenilse bile, hiç olmazsa teslim olmanın utancını, kendi kendini inkar etmenin sefaletini yaşamaz. Mücadelesinde yenilebilir, imha olabilir, ama sonunda tarihe, ölmeyi kabul ettikleri fakat asla köleliği kabul etmedikleri biçiminde geçerler. Kızıl-dillerler buna bir örnek. Onlar da çok direndiler, katliamdan geçtiler, fakat çok çeşitli nedenlerle bağımsız olamadılar. Ölümlü pahasına köleliğe karşı savaşan yüzlerce halk bugün zaferini kutluyor. Bizden çok yeni ve geri olan bir çok halk devrimlerle kendine geldi. Açık ki, çok çeşitli nedenlerden ötürü boğuntuya getirilen, her türlü varlıksal gelişmesi duruma uğratılan halkımızın da, kendine gelme ve yeniden yaratma gücü vardır. Şunu hemen ilave etmek gerekir ki, her ne kadar yüzeyde sürekli hırpalanarak, sürekli darbelendiğinden ötürü gelişemeyen bir halk isek de, tarihin derinliklerine kök bağlayan en eski halklardan birisi olduğumuz da unutmuyoruz. Kökleri çok derinlerde olan bir halk, çok güçlü yeşermesini bilir. Tersi bir örnek olarak ise ABD emperyalizmi verilebilir. Amerikan emperyalizmi bugün çok görkemli ve güçlü görünmesine rağmen gerçekten çok zayıftır; hele tarihsel kökleri hiç yoktur ve çok yakında bu emperyalizmin devrilmesi mümkündür. Yani, görüldüğüne ne kadar güçlü olursa olsun, bu tip uygarlıklar devrilebilir. Bizim halk olarak bir türlü gözlerimizi açamamış ve irademizi konuşturamamızın nedenleri çok çeşitlidir. Ama bu böyledir diye, tarihsel derinliğimizi inkar edemeyiz. Üstle olarak insanlığın beşiği, ilkel klan, kabile topluluklarının doğduğu, birçok üretimin ilk gerçekleştirdiği, hayvanların evcilleştirildiği, tahılların eklendiği alanlar, kutsal tarihin en eski halklarından biriyiz. Demek ki, eğer ısrar edilir, köklerine yeteri kadar su verilir ve sürülürse, kısaca sahip çıkılırsa, büyük boy atışlardan birini de bu zeminde yaratmak zor olmayacaktır.

Yola çıkılırken, bu gerçekliğe derinliğine ve çok yakından bakıldı. Yüzeyle değil, köklerimizde bakanak kendimizde cesaret oluşturduk ve güç olmanın gereğine inandık. O halde PKK, biraz da, bu halkın tarihsel köklerine dayanmanın ifadesidir. Halkın iradesini, güçlü tarihi temellerine dayanarak oluşturma ve çağdaş bir otoriteye dönüşüm hareketidir. Bugün, bu artık cisimleşmek durumundadır. PKK'de somutlaşan halk gerçekliğimiz, şimdiye kadar açılmayan tomurcukların açılmasına, yani kendi kabuğunu çatlatarak çiçeklenme aşamasına doğru gidiş benziyor. Şimdiye kadar çeşitli egemen güçler tarafından hep tahrip edilen, kendini formüle edip kolektif bir iradeye dönüştüremeyen bir halk, elbette ki kendi iradesini yaratırken büyük zorluklarla karşılaşacaktır. Böyle bir ülkede devrim, elbette ki sancılı doğacaktır. Her kim ki, Kürdistan devriminin gelişimini kolay bir olgu olarak görürse, o büyük bir sahtekardır. Bir şeyi yaratmak için çok güç vermen gerekirken, onu el yordamıyla yaratabileceğini söylersen, bu bir yalan olur. Küçük-burjuvazinin bir diğer sahtekarlığı da, bu biçimde gözükmesidir.

Küçük-burjuvazi, Kürdistan'da devrimci zor'u bir çılgınlık olarak değerlendirmektedir. Onların önerdiği yol, sömürgeci parlamento veya emperyalizmin kucağında bir göçmen yağınsıdır. Emperyalist metropolde 20-30 ın kalın "umum konuşularda"

uçğa binip, melhem olmaya geldim diyecekleri günün hayalini yaşamaktadırlar. Bunu bir yöntem ve hem de insanı zora sokmayan bir yöntem olarak öneriyorlar. Açık ki, bu, yarayı kangren etmenin yöntemidir. Halkın gücünü görmez, daima düşmanın gücüne bakanlar, ona karşı dikilme cesaretini de gösteremezler. Korku adına ne varsa onu üretir, ve kaçınılmaz bir biçimde işbirlikliğe yönelirler. Daima düşmanın gücünü gösteren birisi, her türlü baskı ve rezil bir yaşamı zaten kabul etmiş demektir. Ama, halkımızın, böyle bir yola itibar etmediği de çok açıktır.

PKK Hareketi, gerçeğin özüne uygun bir biçimde tüm zorlukları bilerek, yaşayarak ve kendi militanlarını bunu acımasız bir biçimde sergileyerek geliştirmiştir. PKK, Kürdistan halkının işkence içerisindeki iradesinin somutlaşmasıdır, derken, halkın iradesinin otoriter bir hale gelişini vurgulamaktadır. PKK'de bu önemli oranda doğmuştur. Cenin ana rahmine sağlıklı bir biçimde düşerse, o doğuş yapar, daha sonra gençliğine ulaşır ve gürbüz bir varlık haline gelebilir. Ama ana rahmine felçli düşmüştür, istediğin kadar ona kan ve güç ver, o felçli olarak büyüyecektir. Bizde de küçük-burjuvazinin doğuşu kesinlikle felçli bir doğuştur. Fakat, PKK'nin doğuşunun bunun tam tersi olduğu ve bu nedenle gelişmesinin önünün durdurulmayacağı çok açıktır. PKK bunu, ilk doğuş anından, düşüncülerin hayata geçirilmesine ve bu güne ulaşan gelişiminde kanıtlamıştır. Sağlıklı doğuşumuz, sağlıklı gelişmemizin de ölçütüdür. Kemal Pir, sömürgeciliğin zindanları ve mahkemelerinde bu gerçeği *"Bu hareket toparlayıcılık vazifesi görüyordu, toparlayıcıydı. Ve geleceğinde zafer şeyleri vardı, hala da var, buna inanıyorum. Bu hareketin geleceği parlak, iktidar olacak"* diye ifade ediyordu. 10 yıl, 20 yıl sonra da olsa mutlaka zaferi ulaşacağı belirtilen Kemal Pir'in bu sözleri çok iyi özümsemelidir. Küçük bir çekirdek olarak doğan PKK'nin ordu haline gelmesinin belli bir zamanı alacağı ifade ettiği bu konuşmasında Kemal Pir, PKK'nin yaşayan militanların nasıl davranması gerektiğini de açıkça ortaya koymaktadır. Halkın derin tarihsel köklerine dayalı olarak doğan ve geleceği zafer olan PKK, halkımızın ulusal-toplumsal çıkarları ve umutlarını somutlaştıran iradesi ve otoritesidir.

a - Parti Otoritesini Yüceltme, Geliştirme Savaşı,

Her Türlü Otoritesizliğe, Yabancı ve İşbirlikçi Otoritelere Karşı Savaşımıdır

PKK'nin otoritesi, tüm dünya emperyalizmini arkasına almış sömürgecilik ve yerli işbirlikçilerinin otoritesine karşı mücadele içinde geliştirdi. Sömürgecilik 600 bin kişilik ordusunu ve yerli feodal güçler tüm çapulcularını bu gelişme üzerine sürdü. Bu, iki muazzam güç dengesizliğinin boğuşmasıdır. Burada daha ilk anda, halkın otoritesinin doğmaması, ilk tohumlarının ezilmesi ve yabancı otoritenin sürüp gitmesi için sergilenen bir düşman iradesi vardır. Eğer bir gafil değilsek göreceğiz ki, biz, iç ve dış dayanakları belli olan muazzam bir gerilimci karşımuza aldık. Bugün de karşımuza dayane faşizm biçiminde somutlaşan aynı gücün generalleri güruhu vardır. PKK'de somutlaşan halkın otoritesi, bunlardan yönelen azgın saldırılara karşı korunmak istenmektedir.

Sömürgecilik, insanları adeta birbirini imha kurtları haline getirdiği toplumun bu objektif durumunda da yararlanarak, kendi otoritesini Parti içerisinde musallat etmek istedi. Bu, düşmanın açık saldırılarından daha da büyük bir tehlike oluşturmaktaydı. Partil maskesi altında, her türlü yıkıcılık ve bozguncululuğun, laf anlamamanın, iş yapmama ve yaptırmanın, ister bilincin, isterse bilimsiz düşmanın otoritesini dayatmak olduğu çok açıktır. Geçtiğimiz çok kritik bir evrede, sömürgecilerin bir yandan ordularını dayatır ve idam cezaları yağdırırken, diğer yandan da zayıflıklara seslenerek; gelin bayrağı altına toplanın! dediği iyi biliniyor. Elbette ki bu, bozguncular ve yıkıcıların altında toplandığı bir bayrak ve emperyalizmin karargahlarında dalgalanmaktadır. Bireysel kurtuluş, rahat ve zevkin "çekiciliği"ne bir çağrıdır.

İçinden geçilen dönem, birçok özellikleriyle kritik bir evreyi oluşturmaktadır. Devrimci görevlerin kendisini en çok dayattığı bu evre, aynı zamanda bireysel tutku-

ların, kişisel kurtuluş ve rahatlığın da bireyde en çok canlandığı, militan devrimcilikle küçük-burjuva düşkünlüğünün genelde ve bireysel düzeyde çatışma halinde olduğu bir evredir. Nasıl ki militan devrimciliğin süreçte damgasını vuramaması düşmanın otoritesinin tüm bir toplum üzerinde bütün karanlığıyla çökmesi anlamına gelirse, bu bireysel düzeyde de böyledir. Ve bunu çok iyi bilen düşman, bütün araç ve olanaklarıyla, devrimin motor gücü olan devrimci kadroların bu iç çatışmasına müdahale ederek kendi otoritesini hakim kılmaya çalışmıştır. Bir yandan, faşizm biçiminde somutlaşan en kanlı yöntemlerle toplumun ve devrimcilerin üzerine yürürken, öte yandan da en soysuz güdülerle körükleyerek, devrimi ikinci bir hançerle ve daha da tehlikeli bir tarzda bozguna uğratmanın yoğun çabasını sürdürmüştür. Provakasyon çizgisinin böyle bir dönemde boy atması tesadüfi değildir. Ve yine biliniyor ki, demokrat ve devrimci yaftalı birçok çevre ve güç tarafından da aynı platform dayatılarak, düşman otoritesi bir de böyle bir maske altında dayatılmak istenmiştir. "Devrimci içmez mi, aşık olmaz mı, eğlenmez mi?" vb. düşünceler etrafında, militan ruhun en çok yükseltilmesi gereken bir dönemde, bu ruha saldırılmış, bütün güç ve enerjinin devrime hasredilmesi bu "devrimci" ve "demokrat" çevrelerin şimşekleriyle karşılaşmıştır. Bunlar, adeta alev almış bir evin içindekilere yatağınızda uyumak hakkınızdır diyen bir çılgının mantığını sergilemektedirler. Halkın korkunç acıları ve yoksullukları içinde olduğu devrimci tutukluların acımasız işkencelerle katledildikleri bir dönemde, Avrupa'nın metropollerinde içki masalarna davetive çıkarmaları eğer bir çalgılık değilse, adını da kendileri koymuş olmahtırlar. Ama ne olursa olsun, geliştirmek istenen tüm bu anlayışlar, TC'nin iradesinin dayatılması, korkunç bir yıkıcılık ve bozgunculuktur. Evet, TC'nin tüm amacı devrimci güçleri dağıtmak ve imha etmektir. Ve bu, anlaşılabilir. Çünkü o, mantığı ve karakteri gereği başarabilirse tüm insanlığı ortadan kaldırmak amacındadır. Fakat anlaşılamayacak şey, halkın devrimci iradesini "devrimci" adlar altında köreltilmeye çalışmasıdır.

En az, TC'ye karşı yürütülen savaşım kadar mücadele edilmesi gereken bir husus da, provakasyon çizgisinin özellikle körüklediği ve üzerinde oynamaya çalıştığı, toplumsal zeminden kaynaklanan yetersiz düşünce ve yetersiz devrimciliktir. Bunlar kendisini, bireycilik, uyumsuzluk, söz dinlememe, örgütlenmede derinleşmeme biçiminde ifade eden ve savaşılmasını durumunda en az düşman saldırıları kadar yıkıcı ve tehlikeli olan hususlardır. "Ben çekilken bir örgütün çeklik bir çekirdeği değil, kendi başına dolaşan bir element gibi hareket ederim" diyen, bireysel devrimciliği dayatan bir de açık ki, halkın iradesinin somutlaştığı Parti otoritesine karşı, bir irade ve otoriteyi dayatmak durumundadır. Yaşamın zorlukları karşısında tüm zayıflıkları ortaya çıkan insanımız, bireyselliği düşmeye çok yatkındır. Ama, bu insanımız, yetersizlikleriyle düşman otoritesinin bir kölesi olduğunu da görmek zorundadır. Açık ki, Kürdistan'da, TC'nin ve ondan kaynaklanan her türlü gerici otoriteye ve bu düşman otoritesine açık kapı bırakan zayıflık ve yetmezliklere karşı mücadele edilmeksizin, devrimcilik ve ulusal kurtuluşçuluğun geliştirilmesi olası değildir. Eğer halkın iradesini temsil etmek ve yüceltmek durumunda ve eğinde isek, bunun tek yolunun sömürgeci ve işbirlikçi otoritelere karşı, savaşım içinde devrimci iradeyi pekileştirmek olduğu bilinmek zorundadır. PKK, kendisinde somutlaştırdığı halkın iradesi ve otoritesini, tüm bu otoritelere karşı mücadele içinde yaratmış ve çeliştirmiştir. Sömürgeciliğin ve yerli uşakları feodal kompradorların otoritelerini tanımama, meşru görme ve onları halkın iradesini çeliken bir güç haline getirerek yıkmak hareketi olan PKK içinde yer alan her militan ve PKK'de kendisini bulan tüm bir halkımız da, kendi gücünü bu temelde ortaya koymak durumundadır. Halkımızın çıkar bütünlüğü siyasal ve örgütsel ifadesini PKK'de bulmuştur. Öyleyse bu kendisini, tüm bir halk olarak bu güçlerin otoritesini hiçbir biçimde tanımama ve aynı zamanda toplumsal zeminden kaynaklanan zayıflıkları aşma temelinde giderek daha güçlü birliklerin yaratılmasında kaçınılmaz olarak göste-

recektir.

b) Parti Otoritesine Uyum, Halkın Otoritesine ve Militan Özelliğe Bağlılığın Zorunlu Bir Gereği.

Her şeyini yeniden bulmak isteyen bir halkın çıkarlarının güdümlendiği bir parti hareketi, çok güçlü yürümek ve adeta bir fırtına gibi esmek zorundadır. Bir şeyin akış seyrini belirleyen, onun hedeflediği amaçlarıdır. Düşmanın her anki baskı ve operasyonları altında yok edilmek istenen bir halk; aynı zamanda görkemli bağımsızlık ve özgürlük amaçlarını var. Bu ikisinin karşılaştırılması bizim akış hızımızı belirler. Bu ise, en yüksek hız demektir. Bu, parti militanında anlamını, sınır tanımaz bir devrimcilik, düşüncede, örgütlenmede ve eylemde muazzam yaratıcı ve bitirici güç olmakta bulur. Bu kadar çarpıcı amaçlar içerisinde, kabul edilemeyecek olan tek şey, amaçlarımızı çelişen durgun bir yapının sergilenmesidir. Bilimsizlik, durgunluk ve yürüyememek PKK militanında kabul edilemez. PKK militanı, halkı PKK motoru arkasında hızla sürükleyen itici bir kuvvet olmak zorundadır.

Gerçekten de bugün PKK, Kürdistan halkını arkasından sürükleyen bir motor durumundadır. Bu, katlanılamayacağı söylenen baskı ve işkencelere katlanarak ve hiç kimsenin göstermediği bir gelişme yaşanarak kanıtlanmıştır. Devam ettirilmesi durumunda ise, milyonları ardından sürüklemesi kaçınılmazdır. O halde, bir parti militanı, önumuzdaki dönemde parti faaliyetlerini düzenlerken, her şeyi sıfırdan yaratmayacaktır. PKK'nin direniş kahramanlarının köşe taşlarını teşkil ettiği bir zemine dayanarak hareket edecektir. Hiç kimse Mazlum, Hayri ve Kemalleri unutarak devrimcilik yapamaz. PKK, onların abideleşmiş bir ifadesidir. Gelişmeler belki az başarılı, belki çok başarılı, ama mutlaka oraya dayanarak olacaktır. Dava uğrunda kendilerini böylelikle adayınlar, günü böyle yaratanlar, geleceği yaratmasını da bilirler. Alaca karanlıkta, her şey yitirildi denildiği anda düşünce ve eylem üretmesini bilenler, elbette ki geleceğin güçlü temellerinin de yaratıcılarıdır. Birçok gücün böyle bir mirasa sahip çıkamak için köşelerinde hesaplar yaptıkları biliniyor. Ama bunun ne kadar boş bir hayal olduğu ortadadır. Çünkü bu halkın evlatları, ister bugün, isterse yarın, ama mutlaka bu gelişmeye kan ve can verene sahip çıkmasını bilecektir. Ancak, bu kana sahip çıkmasını bilenler, bu mirasa sahip olabilirler. Bu açıdan, Kürdistan'ın geleceği PKK tarafından koşullandırılmıştır derken, sadece bir gerçeği ifade etmekteyiz. Kürdistan'da bugün iki şey vardır: her yere sinen TC'nin baskı, sömürü ve korkusu; ve yine her yere sinen PKK'nin bağımsızlık ve özgürlük tutkusu. Bu tutkuyu, giderek daha fazla insan paylaşacak, daha derinliğine duyacaktır. O halde, militanlar ve sempaticanlar yanlış hesap yapamazlar. Her sınıf ve tabakadan her aile ve birey şunu bilmek zorundadır ki, artık bir TC'nin kanunu, kültürü, otoritesi, yani dayatmak istediği bir yaşam; bir de ona karşı dikilen PKK düşüncesi ve yaşamı vardır. Bu iki olgu çarpışmaktadır. Ya o tarafta, ya da bu tarafta yer alınır, bunun ortası olamaz. O avanık küçük-burjuva temsilcileridir ki, "ben ne TC'nin faşizm biçimindeki baskısını ve ne de PKK'nin dayattığı devrimciliği kabul ediyorum" demekte, ikisinin ortasında yaşamak istediklerini söylemektedirler. Yani, yumaşatılmış bir sömürgecilik ve sulandırılmış bir devrimcilik! Ama açık ki, ne sömürgecilik yumaşatılabilir ve ne de devrimcilik sulandırılabilir. Bunlar, dünyada hiçbir zaman gerçekleşmemiş, ama her zaman karşısında ağır suyu aktılmış şeyleri bize de buluşturmak istemektedirler.

"Bu baylar hiç devrim görmüşmüdür yaşamlarında? Devrim herhalde, olanaklı olan en otoriter şeydir. Devrim, nüfusun bir kısmının, tüfek, süngü ve top gibi, söz uygun düşerse otorite araçları kullanarak kendi iradesini nüfusun öteki kısmına zorla kabul ettirdiği bir eylemdir. Yeneri taraf, egemenliğini, silahlarının gericilerde uyandırdığı korkuyla sürdürmek zorundadır. Eğer Paris Komünü, burjuvaziye karşı silahlanmış bir halkın otoritesini kullanmasaydı, bir günden

fazla tutunabilir miydi? Tersine, onu bu otoriteyi çok az kullanmış olmak kınayamaz mıyız? Öyleyse, iki şeyden biri: ya anti-otoriterler ne dediklerini kendileri de bilmiyorlar, bu durumda karışıklık yaratmaktan başka bir şey yapmıyorlar; ya da biliyorlar, bu durumda, proletarya davasına ihanet ediyorlar. Böylece bu her iki durumda da yalnızca gericiliğin değişiminde su tasfiyorlar." (Engels, aktaran Lenin, Devlet ve İhtilal, s. 85) Devrimci otoriteye düşmanlık, yalnızca günümüzde karşılaşılan bir durum değildir. Kaynağını küçük-burjuvaziden alan otorite düşmanlığı, gerçekte halkın iradesine ve örgütlü gücüne duyulan korkuya dayanmaktadır. Marx, küçük-burjuvazi için, *"proletarya ile burjuvazinin iz düşümüdür"* der. Küçük-burjuvazi iki varlığın yansımada meydana gelen, özgünlüğü olmayan bir sınıftır. İşte küçük-burjuvazinin, hiçbir zaman çıkarları birleşmeyecek olan bu iki sınıfı birinden yaşama iddiası buna dayanmaktadır. Bu dünya çapında görülen bir durumdur. Günümüzde geçer bir yol olarak dayatılmak istenen sosyal-demokrasi de yine, sosyalizmle emperyalizmi birleştirme çlgınlığını garip bir türü olarak karşımıza çıkarmaktadır. Reformizm, oportünizm ve revizyonizm biçiminde sergilenenler de, bunun bir ürünüdür. Küçük-burjuvazi, ulusal kurtuluş savaşlarında ne sömürgecilik ne tam bağımsızlık der; yine sınıf savaşımında da "iş barışı", "emek barışı" sözleri altında burjuvaziyle işçi sınıfını yan yana yaşatmak ister. Bu bizde de, küçük-burjuvazinin ottonomi ve özellikler taleplerinde somutlaşmaktadır. Açık ki, bunlar tedbir alınmazsa çok tehlikeli olacak anlayışlardır. Bunlar, barutla ateşi yan yana tutmak istemektedirler. Ve bu noktada bağırarak: "ne PKK'nin otoritesini kabul ederiz, ne de cuntanın faşizmini." O halde geriye kalan şey nedir? Besbelli ki, SODEP etrafında şekillendirildiği burjuva-demokrasi hayalleridir. Geçmişte UDG'ler biçiminde sergiledikleri kuyrukçu ittifaklara, bugün de şimdiden soyunuyorlar. Ama TC'nin, ne geçmişte ve ne de bugün hiçbir biçimde yumaşatılmadığı ve bunun mümkün olmadığı ortadadır. TC, doğuşunda yan-faşist bir devlettir ve bugün generaller cuntasında son şekli almıştır. Bu, TC'nin değişmez karakteridir. Ve bunun karşısında gösterilmesi gereken direniş de tekdir. Küçük-burjuva oportünistleri ve reformistleri, bugüne kadar halkı ve proletaryayı daima aldatırlar. Bugün de aynı yanıltmayı sürdürmek istiyorlar. Bunlar kendilerini de aldatmaktadırlar. Küçük-burjuva adam, kendisini her zaman altadan, hayalleri ile yaşayan adamdır. Kürdistan'da da bu tür hayalperestlere bolca rastlanmaktadır. Bunlar, kurdıkları hayali yaşıdıklarını zannedecek kadar gerçeklerden uzaklaşmış; aynaya bakıp Herkül'ü gören zavallı birer korkaktırlar. Sosyalizm adına mangalda kül bırakmayanların, en küçük bir baskı karşısında gölgeleri bile görmez oluyorsa, ızahını açık ki burada bulmaktadır. Oluyorsa, ızahını açık ki burada bulmaktadır.

Direniş, bütün ilmiyle kavranmak zorundadır. Halk savaşının özellikleri bilinmeksizin bir adam bile ilerlenilemez. Bu kesimlerden gelen yakınlardan biliyoruz. Bunlar, halkımızın savaşacak gücünün olmadığını, hainleri, ajan ve muhbirleri vurmak gerektiğini, işkenceler karşısında direnmeyen zamanının gelmediğini, "zor"la sonuç alınmayacağını iddia etmektedirler. Cezaevinde de aynı anlayışın örneklerini sergilediler. Mazlum voldaş, cezaevinden gönderdiği bir mektubunda, onların konumlarını şöyle ifade ediyordu: *"Özellikle DDKD idarenin tam gözde koştusu, Özgürlük Yolu, 'idarenin her dediğini yaparak işi laçkalastırıyor. Böylece yürüyüş yapmak, and okumak, marş söylemek önemsizleşiyor, eski önemini yitiriyor' diyor."* Cezaevinde bir teori haline getirdikleri bu görüşlerinin, onları nasıl bir ihanet sürüklediği bilinmektedir. Dayatılacak tüm kuralları harfiyen yerine getiren onları sulandırmayı ve böylece "direnişin" en "görmeklisini" yaratmayı ögütleyen ihanetin batağına saplanmış bu güçlerin, dıştaki temsilcileri de, aynı şeyi bir başka yönden dayatmak istemektedirler. Sömürgeciliğe teslim olmayı, düşmanı aldatmak olarak görece ve buna inanacak kadar sefil bir konumda olan bu "güç"ler için söylenecek fazla bir söz kalmamıştır. Bunlar, yalancı sınıfın yalancı temsilcileridir. Bu konumlarına rağmen, onlar, ken-

dilerinin de bir otorite olduğunu iddia edip, kendi kendilerini aldatabilirler. Ama, onların iddialarını bir yana bırakalım.

Evet, TC'nin bir otorite olduğuna inanıyoruz. Gerici, faşist bir otorite olan TC, karşı-devrimin azgın bir temsilcisidir. Ve ordu ile temsil edilmektedir. PKK de bir otoritedir. PKK, halkın iradesini ve devrimin otoritesini temsil eder. Ve bu otorite, çok iyi kavranmak, onun gerekleri yerine getirilmek zorundadır.

PKK otoritesi, ışıkları yeni yeni ülke topraklarına saçılan, çeşitli sınıf ve tabakaları yeni yeni kendine getiren getirici, yeni bir otoritedir. Geleceğin muazzam yaratılması, bunun yetkin bir tarzda algılanılmasından ve uygulanmasından geçer. Öyleyse, PKK'de hiç kimse herhangi bir biçimde devrimcilik yapma iddiasında olamaz, bireysel bir devrimcilik yapma hakkını kendinde göremez. Ailesinden, babasından, aşiretinden gördüğü biçimleri uygulayamaz, onların bir taşıyıcısı olamaz. PKK'de ancak, halkın iradesini birleştirme, şehitlerimizin uğrunda savaşçıları amaçları genişletme anlamında ve bizzat onların komutası altında devrimcilik yapılabilir. Hepimiz, bu emre itaat etmek zorundayız. Anıları sıradan bir bağışık bile bunu zorunlu kılabilir. Bu açıdan hiç kimse, "ben babamdan böyle gördüm; ben çok korkağım veya cesurum; ben özellikle bireycilikten hoşlanırım, anarşi ve bozgunculuk biraz tabiatımda vardır" diyerek karşıma çıkamaz. Hiç kimse kendisini sıradan işlerle uğraşmayla sınırlı tutamayacağı gibi, ben savaşçı ama önder olamam da diyemez. Tüm bunlar açık ki bir çılgınlıktır. Halkımız için direnmek ve ve hatta kadar gerekildir. Baba ve aşiret usullerinin bir direniş hareketini nereye kadar götürüleceği çok açıktır. İnsanımız eğitimsiz olabilir, buradan kaynaklanan yanlışlara düşebilir; bu bir yere kadar kabul edilebilir bir husustur. Elbette ki eğitimsiz insanımız aylar ve gerekirse yıllarca eğitilecek donatılacaktır. Fakat, burada da dürüst olmak, öğrenilen şeyleri doğru uygulamak gerekir. "Benim değişmez özelliklerim vardır" diyerek karşıma çıkacak birini, açık ki tanımamak durumundayız. Çünkü insan oğlunda değişmez özellikler yoktur, ve hele, Kürdistan gibi bir çok şeyin kof ve hızla değiştirilmek zorunda olduğu bir toplumda bireyler hızla değiştirilebilir. Sınıf ve tabakaların hızla değişikliği uğratılmasının zemini vardır. Objektif zemin, birçok şeyin bir darbeyle değiştirilebilmesi için olgundur. O açıdan diyoruz ki, Parti ve ülke gerçekliğini yeterince ve doğru anlayalım. Bunu başardığımız oranda, hızla örgütlenip gelişebilir, kurtuluşumuzu ancak böyle sağlayabiliriz.

Bunu bize, Marksizm bilimi dayatmaktadır. Kürdistan'ın kaderini değiştirecek olan yeni militanların yaratılması zorunluluğunu bu bilime dayanarak söylüyoruz. Geçerli olan eski-klasik tip örgütsüz ve hantaldir. Düşmanın "leb" dediğine "leblebi" diye cevap verir. Düşman askere çağrı yaptığında insanlarımızın şüpheye koştığını bilmekteyiz. İşte eski tip, düşman tarafından şartlandırılmış tıptır. Toplumdaki bu eski tipi hiçkimse savunamaz ve hele Parti içinde, sınıflarında yaşatılmasına kesinlikle müade edilemez. Ya, eski tipi bastırın, yeni tipi ızer; ya yeni tip filizlenir o eski tipi yerle bir eder. Nasıl ki biz, eski toplumu PKK önderliğinde yeni topluma dönüştüreceksak; bu süreçte birlikte eski tipi de ezip yeni tipi yaratacağız. Vazgeçemeyeceğimiz hiçbir şeyi özelliğimiz yoktur. Biz, halk ve kişilik olarak geçmişten çok utanmışımızı açıkça elirttik. Eski, teslimiyetçi-direnmesiz, binçsiz, örgütsüz bir geçmişti. Korkuyla, ruh düşkünlüğünün kol gezdiği bu geçişimizi terketmemek için hiçbir nedeniiz yoktur. Geçmişte direten, sanki muazzam soylu değerler üzerine bina edilmiş ibi o bağları korumaya çalışan, sanki zincir çok değerliymiş gibi onları kırmak istemeyen birisi, açık ki garip bir insan türünürgiler. Bunları yıdrıgammamak mümkünğildir. Kişi, kendisinin ayak bağları olan, zını durduran ve tüm ağırlığıyla yüreğine reklenmiş olan gerici bağlardan hızla kendini kurtarmak zorundadır. Çoğu kişi, lesine, aşiretine, bölgesine bağlılıktan m vurur. Ama bunlar yıkılması gereken ricı bağlardır. Açık ki, biz alleyi inkar nıyozur, tam tersine bir çok şeyi yeniden ratmak istiyoruz. PKK'nin bu konudaki erici biçimleri terk et, ilerici biçimlere ş" sözünde ifadesini bulan mesajı ve tüm

yazıları, birer çağrı değerindedir. PKK, tüm yazılarında, geçmişten büyük bir kopuşu sağlamak için, müthiş bir geleceğin tablosunu çizmektedir. Bugün bizim yaşayacak bir şeyimiz yok, o nedenle hızla geleceğe koşmalıyız.

Demek ki, PKK otoritesi bugün, fazla örgütlenmemiş de olsa, tüm geleceği kuşatması, herkesi emir ve komutası altında toplamaları, örgüt yaşamında militanlarını yönetmesi gereken en güçlü otoritedir. O halde, alt-üst ilişkilerinde muazzam bir uyumla bağlı tutulan ve nereye gidile "bunlar PKK'lidir" sözüne uygun davranabilen militanlar topluluğu olduğumuzu unutmamalıyız. Bu konuda önemli kazanımlar elde edilmiştir. Bir PKK'liyi, artık nereye gitse, düşünse ve davranış olarak herkes tanımaktadır. Bunu daha da geliştirdiğimizde göreceğiz ki, tek bir yürek gibi atan ve tek bir beyin gibi düşünün yıkılmaz bir kütleyiz. Bu temelde halkı birleştirip, ayağa kaldıran bir hareket kesinlikle ezilemez. PKK'nin bugüne kadar yaşamaları ve güçlenmesi de kesinlikle buna dayanmaktadır. Bizi ayakta tutan ve geliştiren, ne paramızın, ne silahlarımızın çokluğu ve ne de dostlarımızın yardımlarıdır. Tam tersine, biz böyle bir birliği yarattığımız için geliştik. Bu noktada Parti militanlarına düşen görevler vardır. Bunlar: Parti gerçekliğini tüm geçmiş ve güncel anlamı içinde her yönüyle özümsemektir. Parti gerçekliğini bu biçimde kavramak, insanlığın, demokrasinin ve sosyalizmin özümsemesidir. Ama iş bununla da sınırlı değildir. Kavrama noktasından sonra, bu kavrayışı örgüte, eyleme ve müthiş bir gelişmeye dönüştürmek sorunu gelir. Sözle, mermiyle, örgütle, eylemle ülke içinde ve dışında, yalnız militanlar içinde değil, her sınıf ve tabaka arasında bu özü yaymak, onu yüze-bine bölerek her tarafa sindirmek gerekir. Yeni bir halkı yaratmanın yolları vardır. Biz de bir halkı yaratma göreviyle karşı karşıyayız. Ve bunun, her şeyden önce bağımsız ve özgür bir temelde gerçekleşeceğini biliyoruz. Yine biliyoruz ki, bunun için ideolojik, propagandacı, siyasetçi, örgütücü ve eylemci olmak zorundayız. Bir insanın, her türlü siyasi ilişkiyi geliştirme sanatında uzman olacağına, bireysel eylemlerden ordu kurmaya - en şiddetli savaşından en pasif savaşım biçimlerine kadar her şeyi uygulamak ve geliştirme gücünü kendisinde yaratabileceğine inanıyoruz. Halkın çıkarları emrettiği zaman, kişi, en inanılmaz şeyleri yaratabilir. Dünyada birçok örnek bunun mümkün olduğunu kanıtlamaktadır. Biliyoruz ki, en büyük icatlar ve en büyük otoriteler en büyük zorluklar karşısında ortaya çıkmıştır. Kişi zorluklarla karşılaştığında düşünce ve eylem gücünü zorunlu olarak artırmak durumundadır. Yeter ki, küçük-burjuvazinin soysuzluğuna düşülmesin, ihanet ve teslimiyet yolu seçilmesin. O durumda Kürdistan'da gerçeklesek tek şey devrimdir.

Biz, bir gerçekçi oluşturuş, Parti binamızı yüceltiyoruz. Bu, halkın iradesinin yüceltilmesidir. Gözlerimizin önünde her gün biraz daha büyüyen bu gerçek, gerçek ölçütleri ile PKK militanlığının yapılması durumunda zaferle tamamlanacaktır. Hiçbir arkadaş, az iş ve az propaganda yapmayı, yeteneksiz ve korkak biri olarak yaşamayı kendisine layık göremez. "Ben yeteneksiz ve hele eyleme gelince dizleri kırılan biriyim" diyene saygı duyulmayacağı çok açıktır. Bütün bunları iddia etmek, her şeyden önce insanın doğasına aykırıdır. O insan ki, daha ilk şekillenişinde bile büyük canavarlarla mücadele etmiş, azgın suları durdurmuş, bentler kurmuş, kaleler inşa etmiş, yollar yapmış ve daima ileriye yürümüştür. Ve günümüzde feyza ulaşmıştır. Dünya halklarının hemen hemen hepsinin başardığı ulusal kurtuluş görevlerini başaramamamız için hiçbir geçerli neden gösterilebilir mi? Bunun için gerekli olan örgütlülüğü ve eylemliliği yaratamayacağımızı söylersek, insanlığımızdan da vazgeçtiğimizi ilan etmek zorundayız. Böyle söyleyen bir insanı hiç kimse affetmez, affetmemek zorundadır. Halkımızın yaşamını doğrudan ilgilendiren böylesine yüce görevler karşısında, başanlı olunamayacağı iddia eden kişiyi, kesinlikle acınmamalıdır. İnsanlığından bu kadar vazgeçen, çağa bu kadar yabancısı birisi, ya katmerli bir hain, ya büyük bir iflah olmaz, ya da bir hayvandır. Yaşamaya hakkı olmayan üçüncü de, aramızda yeri yoktur. Biz bunları yaşatılmasını söyleyen bir Hareketi. PKK, bunları yaşatmayacak olan hareketin ismidir. Biz,

halkımızın iliklerine yüz yıllardır sinmiş olan teslimiyet ve ihaneti söküp atmakta, günlük düşman imhalarını günlük direnişimizle püskürtmekte kararlı olan bir gücüz. Yeni teslimiyet akımlarını da doğdukları yerde kuruttak ve sınıflarımıza bizi görevlerimizden alkoymak isteyenleri yaşatmayacağız. Bizde yaşayacak tek şey, yalnızlık bir devrimciliktir. Devrim imlinden çıkardığımız gerçek odur ki, böyle bir devrimciliğin önünde hiçbir şey duramaz.

Her türlü teslimiyetçi, işbirlikçi küçük-burjuva akımları, "PKK'nin çizgisi çalınca bir çizgidir. İnsan iradesini zorlamakta ve maceracıdır, toplumda kopuşmuşluğun hareketidir" demektedirler. Kendilerinin de bir yol olduğunu söylemektedirler. Tabii ki bunlar, korkunc sıfatlandırılmalıdır. Onların yolu ise, toplumu bu hale getiren yol, ülke, sömürgeciliğin vahşeti altındayken tüm örgüt merkezleriyle emperyalizmin kucagina taşınma yoludur. Kürdistan'da sıradan bir aile namusu bile böyle savunulamaz. Kürdistan'da "evinin içinde öl, eşkiyaya teslim etme" denilir. Ama, görüldüğü ki, bunlarda değil ülke ve sınıf namusu, aile namusu bile yoktur. Fakat bu onların doğaları gereği böyledir. Onlar, sömürgecilik ve ortaçağın kalma gericilikle halkımızın amansız savaşımının izdüşümünü yaşamaktadırlar. Bir de PKK militanlığı vardır. PKK militanı, gelişmesi gereken gelişmesi gereken kesinlikle ayırt etmesini bilen, bunlar için hayatını ortaya koyan, otoritesini dayatan adam demektir. Yaşamın gerçek devrimci anlamı budur ve bunlar mümkün olan şeylerdir. Geçmiş bahane gösterilerek, bunların gerçekleştiremeyeceği iddia edilmisin. Hiç kimse kollarını iyi kalmadığını, dilinin iyi dönmeyeceğini söylesin. O noktada biz, öyle geçmiş kahrolsun, öyle kollar kırılın, öyle dil döksün diyeceğiz. Biz her şeyi yaratmak için şahlanıyoruz. Kurbanlık koyun gibi boynumuzu ileriye uzatmayız. Savaşın strateji ve taktiğine hakim olmak, bunları büyük bir ustalıklarla hayata geçirmek zorundayız. Bunda sonuna kadar diretelim, ama bunun dışına taşmaya geldi mi kesinlikle hayır diyelim diyoruz. O halde anlaşıyor ki Parti militanlığı, önumüzdeki dönemde Parti siyaseti ve ideolojimizin maddi bir güce dönüşümünün ifadesi olarak Parti otoritemizi, Parti içinde ve halk arasında yetkin ve doğru bir biçimde yaşama geçirmek ve onu derinleştirerek dalga dalga genişletmek görevi ile yükümlüdür. Karşısında yaşadığımız Türk ordusunun disiplin ve otoritesinden, çok daha üstün bir disiplin ve otoriteyi, halkımıza duyduğumuz sorumlulukla geliştirmeliyiz. Bu, öyle bir birlik, uyum ve otorite olmalıdır ki, istisnasız herkes "bizi kurtaracak tek güç budur" diyebilirdir. Bu nedenle kendimizi yeni baştan gözden geçirmek, bu güce ulaşmak için gerekli her çabayı göstermek zorundayız. Açık ki hiçbir PKK militanı, kendi yetersizliği, disiplinsizliği, Parti gerçekliğiyle bağdaşmayan hal ve davranışlarıyla halka gidemez. Elbette ki, disipline zorla uydurulam demiyoruz. Ama, PKK militanı olduğunu, ve bu anlamda da tarihin yapıcısı olduğunu söyleyen birinin kesinlikle uyması gereken şeyler vardır. Yeni bir halkın yaratılma rollerine uygun davranmasını bilmek zorundadırlar. Halkımız içinde aile topraklarını ve düşünlre bile en güzel ve temiz elbiselerle gidilir. Biz ise halkımızın en büyük bayramına hazırlanıyoruz. Devrime, patavatsız, yetersiz, laçka gidilemeyeceği, adamların gevşek atlamayacağı, vuruşların kuvvetsiz olamayacağı, kişinin sadece kendisinin anlayacağı dille konuşulmayacağı çok açıktır.

Tarihe güçlü, pekişmiş ve hızlı adımlarla yürünür. Tarihte, kölecilerin, feodallerin ve burjuvazinin kendi sınıf çıkarları için ve bu uğurda carmiha gerilemeye hazır bir biçimde kitleleri de sürükledikleri o yürüyüş, halkımızın bağımsız ve özgür yaşamı için yapılamayacak mıdır? Evet, tükler gibi delikten deliğe kaçarak mı yaşayacağız, yoksa düşmanın azgın saldırıları karşısında bağımsızlık ve özgürlük yolunda aslanlar gibi kükrecek miyiz. Mert bir insan için bir tilki yaşamı kabul edilemez. Ve hele PKK militanı, örgütsüz, sözsüz, eylemsiz olamaz ve hiçbir bahaneyle bunlar mazur gösterilemez. Eğitime gidilebilecek bazı yetersizliklerin olduğunu kabul ediyoruz. Ancak, artık bunun da örgütlenmeme, eylem geliştirmeme, çalışmaya ve çalıştırma için bir

neden olarak gösterilemeyeceğini, bu tutumların sahiplerine karşı acımasız olacağını söylüyoruz. Kürdistan'da, bizim haklarımızda "davaları uğrunda yaman adan vururlardı; kaçanları, teslim olanları, ihaneti asla affetmiyorduk; öyle bir vuruşla vuruyorlardı ki o lanetli sıfatı bir daha kimse taşımaya cesaret edemedi" denilecek, ama asla en küçük bir tavizi bile verdiğimiz yazılmayacaktır. Kürdistan'da, kesinlikle herkes Parti bayrağı altında koşacaktır. Bunun için her yolu deneyecek, ve bu ülke insanlarını kendileri için yaşayan, geleceklere için savaşan birleşik bir ordu haline getireceğiz. Bunu ikna ile, eğitimle ve bir çok yolu deneyerek yapacağız. Kürdistan'da hiç kimse köleliği meşru görüp, teslimiyeti geçerli kabul edemez. "Yüzyıllardan beri herkesin ihanet ettiği Kürdistan'da, ihanet normal görünebiliyor; üç-dört yıllık ömürü olan PKK mi bunu değiştirecek" diye karşıma çıkabilirler. Biz de onlara insanlık adına şunu söyleyeceğiz: Hayır! Şimdiye kadar böyle yaşayabilirsiniz, düşman size bunu dayatabilir. Ama, biz de küçük ve yeni bir örgüt de olsak, iddia ediyoruz ki bundan sonra bir çoğunuz ya halkın safına, ya da karşı saflara geçeceksiniz. Kürdistan'da iki yol vardır. Birisi PKK'nin, diğeri ise sömürgecilerin yoludur. Orta bir yol yoktur. Her sınıf ve tabakadan insanımıza bu gerçeği anlatacağız. Amcalar, dayılar, kardeşler, bacılar iki yol vardır diyeceğiz, alnup ikna edeceğiz, ama düşman için yaşamak isteyenlere zor'un ucunu göstermekten de geri durmayacağız. Militan rastgele çalışan biri değil, bunu uygulamasını bilen adamdır. PKK militanlığının çapını bazılar düşürmek istedi, istiyor. Biz buna kesinlikle müsaade edemeyiz. Parti değerleriyle oynayan, halkımızın can damarının attığı örgütü geliştirmeyen ve hatta yıkıcı çabalar gösterenler, en yakınımız ve gözbebeğimiz bile olsalar gereken karşılığı vermekte tereddüt etmeyeceğiz. Teslimiyet ve ihanet insanımızın yüreğine öylesine sindirilmiş ki, buna acımasız cevap vermezsek, onlar her şeyimizi yeniden düşmana teslim eder ve yeniliği gitmekten kurtulamaz. Biz gerçekten de en iyi eğitici ve ikna edici olmayı bildiğimiz gibi, gerekirse zor'u çok iyi konuşturmasını da biliriz. Bu anlamda zor, yeniyi doğurmanın kesin bir aracıdır.

Öyleyse PKK militanı, her şeyden önce kendisinden başlayarak, gelişmek, geliştirmek ve büyüymeyi sağlamak durumundadır. "Tanrı insanı yarattı" diye bir söz vardır; ve biz de şunu ekliyoruz: "Kürdistan'da PKK ortaya çıktı". Tek tek bireyler olarak her şeyin altından kalkamayacağımız açıktır, ama gücümüzü yüksek bir otorite ile birleştirirsek başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Aşiret aşiret, köy köy, kent kent fethedebilir, bu temelde her gün biraz daha amaçlarımızı yaklaşılabılır. Açık ki, mücadeleimiz bir çok aşamalarda geçerek mutlaka bağımsızlığın elde edilmesine ve daha da ilerisine ulaşacaktır. Burada önemli kavranılması gereken mücadeleimiz özüdür. Bu özü belirleyen şey, yüzyılların baskı ve köleliğinin hiçbir şartta kabul edilmemesidir. Bu noktadan sonra artık hiçkimse, böyle gelmiş böyle gitsin diyemez. Parti ve ulusal kurtuluş sorunları karşısında azami bir titizlik ve çabayı göstermemizlik edemez. Bu, aynı zamanda bizim, devrim yapmadaki kararlılığımızın bir ölçütüdür. Lenin'in deyişiyse, "ayrı öldürmeye" cesaret edip etmeyeceğimiz meselesi" bu doğrultuda attığımız adımlarla ortaya çıkacaktır. Özellikle bu, militanlar düzeyinde en kesin biçimde cevaplandırılması gereken sorudur. Lenin: "Yenmeye" cesaret edeceğimiz inamadan, bir ordunun ve bu ordunun yönetiminin enerji ile ve başarıyla kurulmasından söz edilemez" demektedir. Kürdistan'da küçük-burjuvazinin, değil yenmeyi düşünmek, Türk sömürgecilerinin karşısında duydukları korkuyla bu soruyu aklına bile getirmedikleri, ama bu noktada da teslimiyetin batağına saplandıkları bilinmektedir. Partimiz, düşmanı yenme kararlılığıyla ortaya çıkmış ve bu temelde hızlı bir gelişmeyi yaşamış güçtür. Parti ideolojisi ve propagandası ile biz, Kürdistan'da her şeyin yeniden yaratılabileceğini, halkımızın bağımsız ve özgür bir yaşantıya ulaşabileceğine dair inancı her alanda yayabilir, bunun için gerekli örgüt mekanizmasını hızla büyütür, gerekli eylemi her tarafa geliştirebiliriz. Çağın yolunda çok gecikmiş olmanın verdiği utançla çok güçlü ve hızlı adımlarla hedefe yürümesini biliriz. Bu konuda, ister Parti

inçinden ve isterse Parti dışından gelebilecek olan her türlü engellemeye çabalama kesinlikle müsaade etmeyeceğimiz, kendimizden başlayarak tüm çevremize devrimci yaşamın gereklerini dayatıp hakim kalacağımız kesindir, açıktır. Elbette ki, biz hiç kimseye zorla PKK'lı olsun demiyoruz. Ama, bir PKK'linin kesinlikle taşınması gereken özellikler vardır. PKK'nin kutsal bir varlık olduğu bilinenek, onun kutsal bir üyesi olunması bilinmek durumundadır. Partinin verdiği emek, gösterdiği değer, her insanımızın her gün biraz daha büyümesi için yeterlidir. Bugün, PKK bünyesindeki hemen her militan, kendisinde kaydedtiği gelişmeleri rahatlıkla görebilir. Yine, örgüt kurmanın gücünü, kendisinde duyabilir ve bu güçle halkın kaderine hükmettiğini görebilir. Gerçekten de bugün artık önemli olan, halkın kaderini belirlemeye öncülük üstlenmiş olan militanların, bu rollerine uygun düşünce, yaşam ve eylemliliği kendilerinde geliştirmeleridir. «Devrimler», derdi Marx, «tarihin lokomotifleridir. Devrim, ezilenlerin ve sömürülenlerin bayramıdır. Halk yığını, devrim zamanında, yeni sosyal düzen kurarken olduğu gibi, hiçbir zaman, o kadar yaratıcı güç safedemez. Böylece anlarda dar görüşlü ve derece derece küçük-burjuva ilerlemesi bakımından halk, mucizeler yaratır. Ama, devrimci partilerin yöneticilerinin, böylece anlarda, hedefleri, geniş ve yürekli sözlerle tanımlamaları gerekir; bu yöneticilerin attıkları sözlerin, yığınların devrimci inisiyatifini aşması, tam bir zafere, eksiksiz ve kesin bir zafere güttüren en kısa ve en doğru yolu, demokratik ve sosyalist ideolojimizi bütün yüceliğiyle ve bütün ihtişamıyla göstererek, yığınların devrimci inisiyatifinin yolunu aydınlatan feneri olması gerekir. Devrimden ve doğru yoldan çekinerek, dolambaçlı, eğri-büğürlü yolları, uzlaşmaları arama işini, osvobojdenye burjuvazisinin

oportünistlerine bırakılır. Eğer bizi bu yollarından geçmeye zorlarsa, biz, mütevazî günlük çalışmalarla da bize düşen görevleri yerine getirmeye bileceğiz. Ama, varsın hangi yolun tutulacağı meselesi, amansız savaşta karara bağlansın. Bayrama gider gibi savaşta atılan yığınların bu enerjisini ve onların devrimci şevkini, doğrudan doğruya ve kesin yolu tutmak için kıyasıya bir savaşta eksiksiz kullanmazsak korkaklar ve devrim hainleri durumuna düşeriz. Gelecekteki gericilerin tepkisini, varsın burjuva oportünistleri endişe ederek düşünsünler, işçiler, itircanın korkunç olabileceği, burjuvazinin gerileyebileceği fikrinden korkmazlar. İşçiler, pazarlıklar yapmak hevesinde değildirler, sadaka dilenmiyorlar; onlar, irtica kuvvetlerini amansız bir yenilgiye uğratmak azmindedirler. yani, proletaryanın ve köylülerin demokratik devrimci diktatörlüğünü kurmak azmindedirler.» (Lenin, İki Taktik, syf: 131-132) Kürdistan'da devrimci militanlara düşen görev, her türlü reformist, oportünist sapırmalara, uzlaşma ve teslimiyet eğilimlerine karşı, belirlenmiş, aydınlatılmış olan doğru yolda kararlıca ilerlemektir başka bir şey değildir. Partiyi ve halkın gücüne duyulan güven, birliğimizden aldığımız güç bize her sorunun üstesinden gelmede, yığınların enerjisini ve şevkini bağımsızlık amaçları uğruna hareket etmeye gerektiren gerekli cesareti de vermektedir. Kendisini Partinin çelik potası içinde eriten her militan, bunu yüreğinde çok rahat bir biçimde duyacaktır. Lenin; «bugünkü devrimci durumda kim dalgasız sulara yelken açmayı ve emniyetli 'muhalefet' yolunu tercih ediyorsa, böylesi, sosyal-demokratik eylemi bir süre için bıraksın, devrimin sona ermesini, yeknesak her günkü hayattan başlayacağı ve dar görüşlü rutin davranışların artık göze batmayacağı, ya da ilerici sınıfın görevlerinin böylesine çirkin bir tahrif

manzarası göstermeyeceği bu hayıvıllı günlerin geçmesini beklesin.» demektedir. Açık ki, devrim, en zorlu günlerin yaşandığı, ama inanılmazca gelişmeleri ve gücü de doğuran bir olgudur. Bizim, doğru ve yetkin bir önderlik yapıldığında, halkımızın bağımsızlık amaçları doğrultusunda gerekli cesaret ve gücü yaratacağına, mümkün olan her silahla faşist sömürgecilğin üzerine yürüyeceğine inancımız kesindir. Ama bir kez daha belirtelim ki, bu noktada önemli olan, devrimci savaşımın fırtınalı sularında yol alma cesareti ve kararlılığının gösterilmesidir. O halde, bu sulara yol alan Parti gemisindeki her militan, devrimin zorlu görevlerine kendini hazırlamak, bu olağanüstü dönem insanüstü insanı olmasını bilmek zorundadır.

Bu, herşeyden önce, en yüce ve değerli varlığımız olan Partimiz içinde militanca yaşamayı bilmek, eğitici, örgütleyici ve eylemci olmak, yönetme gücünü sonuna kadar geliştirmek, Parti çeperini bu temelde sonuna kadar zorlayarak pekiştirmek, Parti otoritesini, işçiler, köylüler, gençlik, kadınlar, yani tüm bir halkımız üzerinde adım adım yaymaktır. Militanın ölüştüğü de buradadır. Militan, çevresini örgütleyen ve eyleme kaldıran, dile, silahla, eylemle Parti otoritesini her alanda hakim kılan hareket halindeki adam demektir. Biliyoruz ki, biz henüz ilk adımları atıyoruz. Henüz fazla bir şey yapmadığımızı, önümüzde başarılmaması gereken zorlu görevlerin olduğunu söylüyoruz. Ve yine en kesin kararlılıkla belirtiyoruz ki; bu görevlerimizi başarmada ne kendi yetersizliklerimiz ve ne de düşma-

nın çok çeşitli yönlerden gelen saldırı ve komploları engel oluşturalıdır. Halkımızın çıkarlarını tavizsiz ve örgütlü bir direnişle görüyor, değil ihanet en küçük bir teslimiyet eğilimine bile varlık tanımayacağımızı belirtmeyi, halkımızın köleliğinden duyduğumuz korkunç utanç ve öfkemin ve onun bağımsız yaşamına duyduğumuz önu alınmaz özelemin zorunlu bir ifadesi olarak görüyoruz. Evet, açıkça belirtelim; teslimiyet ve ihanetin yolunu seçerek, halkımızı kan, vahşet, sömürü ve ağır baskılar altındaki mevcut yaşamına ebedi olarak mahkum etmek isteyenler, Partimiz karşısında yaşam hakkı bulamayacaklardır. İster sömürgecilerin karargahlarına, ister Avrupa emperyalizminin kanatları altına ve isterse Amerika'ya sığınsınlar; bir kez ihanetin batağına saplananları, kendi yaşamlarını halkımızın bağımsızlık umutlarının karartılmasında gözlenen için yaşam yolu kalmamıştır. Açık ki, biz, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçlu cesazı bırakmamaya kararlılıkla gerekirse kütalar ötesine ulaşır, Amerika'ya gitmesini de biliriz.

Nasıl ki, bir bitki, üstündeki taşla rağmen boy atıp o taşla dolanarak yüzeye çıkıyorsa; halkımızın böylesine önünde durulamaz arzusunda her türlü engeli aşarak, gücünü doruk noktasına çıkaracaktır. Halkımızın, her türlü azgın düşmanı altedeceği ve mutlaka çağın insanlık ortamı içinde yerini bulacağı kesindir. Böyle bir yolun yolcusu olmak için, böylesine bir yolda karışmaya çıkan her türlü engeli aşmak için kendimizi yaratmamız gereken bilinç ve azmi sonuna kadar yaratarak yürüelim.

Her Türlü Düşman Otoritesine ve Devrimci Otoriteyi Tanımlaşma Karşı

Parti Otoritesini Yüceltelim!

ve devrimi zafere ulaştırmayı son derece kolaylaştırdılar. Onların böylesine berraklaştırdıkları devrimci ölçüler kişiliklerimizle egemen kılarak, kişiliklerini kişiliğimiz, ruhlarını ruhumuz ve mücadelelerini gücümüz haline getirelim.

«Gerek tutuklanmadan önce ve gerekse tutuklandıktan sonra Partimiz karşı görevimi tam olarak yapamadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Mezarına borçlu yazınız» diyen Mehmet Hayri Durmuş yoldaşın soyluluğunu örnek alarak kendimizi özleştirir süzgecinden acımasızca geçirir Partiyi ve halka karşı görevlerimizi tam olarak yerine getirebilmek için gereken gücü ve azmi yaratalım!

Onlar; düşmanın her türlü saldırısına karşı Marksizm-Leninizm teorisinin yılmaz savunucuları ve uygulayıcıları oldular. İçerde ve dışarda bugün de tüm şiddetle süren, Marksizm-Leninizme saldırıları ve onu özünden boğaltma çabalarını boşa çıkaralım. Diyarbakır şehitlerinin aydınlık yolundan yürüyecek, Marksizm-Leninizmi özümseyip onun Kürdistan'a yaratıcı uygulayıcıları olalım!

Onlar; ister düşmandan ve isterse onun içteki uzantılarından gelsin, Parti çizimize ve birliğimize yönelen her türlü saldırıya karşı Parti çizisi ve birliğini yılmaz savunucuları oldular. Parti çizimizi işkenlelerde ve mahkemelerde ikirciksiz savunarak düşmanın tasfiye çabalarını boşa çıkardılar ve Partimizin geleceğini güvenceye aldılar. Düşmanın Partimizi bölmek ve parçalamak yolundaki çabalarını boşa çıkararak Parti birliğini sonuna kadar korudular ve yalnızca içerde değil, dışarda da bu birliğin çelikleşmesine hizmet ettiler.

Bugün de Parti çizimize ve birliğimize yönelik olarak, dörtbir taraftan yöneltilen saldırılara karşı, onların izinden yürüyecek bu değerlerimizi koruyalım. Kimden ve nereden gelirse gelsin bu saldırıları etkisiz kılmak için Partimize yönelen dilleri ve elleri kesip atalım. Yoldaşlarımızın katilleri hain çetenin ve sömürgecilerin dışındaki suç ortakları provakatlara karşı mücadeleli yükseltelim ve Partimizi bölme-parçalamak, Parti çizimizi özünden boğaltma planlarını yerli bir edelim!

Onlar; herkesin birbirinden tecrit edildiği, her türlü araçtan yoksun bırakılarak katı bir denetim altında tutulduğu sömürgeci zindanlarda yüz-

leri-binleri örgütleyip eyleme kaldırmayı, dışarda tutuklu ailelerini direnişle etrafında örgütlemeyi bildiler. Onların en olanaksız koşullarda ortaya koydukları örgütleyici yeteneği gelişimi aramızla birleştirerek, her alanda devrimin zafarını garantiye alarak Partimiz karşı görevleri yerine getirelim!

Onlar; düşmanın cezaevlerindeki Kürdistanlıları ailecilik, bölgecilik vb. suni ilişkilerle bölerek safları parçalamak yolundaki çabalarını boşa çıkararak halktan insanları yurtseverlik ve ulusal kurtuluş düşünceleri temeline birleştirdiler. Onların her kesimden Kürdistanlıları birleştirme yeteneğini yeteneğimiz haline getirip, en son ferdine kadar tüm yurtsever Kürdistanlıları Partimiz önderliğinde yaratacağımız Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirelim!

Onlar; düşmanın her türden çarptımlarına karşı Partimizin silahlı mücadele anlayışını doğru bir tarzda ve sonuna kadar savundular. Onların karartılmasına izin vermedikleri Partimizin askeri çizgisini doğru bir tarzda kavrayarak pratikte, kan ve can verelim. Devrimci halk savaşımızı düşmanın nihai çöküşünü gerçekleştirmeye yolunda adım adım güçlendirelim!

Onlar; düşmanın her türlü engellemeye çabalarına ve her türlü araçtan yoksun bırakılmasına rağmen ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini en inanılmaz şartlarda bile yaratıcı bir tarzda gerçekleştirmeyi bildiler. Başlangıçta demir parmaklıklar arkasında çıkardıkları gazete ile, bu olanağı tamamen yitirilmesinden sonra sözlü olarak, bunu da yapamadıkları gözleriyle, davranışlarıyla çevrelerindeki insanları bilincinden faaliyetlerini sürdürdüler, yaptıkları yanlış savunmalarla sömürgeci mahkemeleri bir ajitasyon ve propaganda alanına çevirdiler. Onların böylesine güç koşullarda ölümlü göze alarak yürüttükleri ajitasyon ve propaganda faaliyetlerini, dışındaki gelişkin araçlarımızla birleştirerek en ücra köşeler kadar ulaştırılmalı. Partimizin zengin ideolojisini kitlelere maledelim!

Onların; yaşamlarının ve mücadelelerinin her anı mücadeleyi daha da yükseltmek ve zafere götürmek yolunda bir çağın, kesinlikle uyulması gereken bir emirdir. Bu emrin gereklerini yerine getirerek onların anılarına bağlılık mücadelemizin zafarında kanıtlayalım!

Zafer, Diyarbakır Direnişçilerinin Aydınlık İzinden Yürüyen Kürdistan Halkının Olacaktır!

14 Temmuz Direnişçiliğini Yaşatalım . . .

Baştafı 8. Sayfada

yoldaşların şehit düşmeleri ile dünya kamuoyunun Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili doruk noktasına vardı. Avrupa'da geliştirilen eylemler ve savaş esirlerinin sahip çıkılması yolundaki girişimler de Kürdistan sorununun ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tanıtılmasında önemli rol oynadı. Ve dünya kamuoyunun nezdinde Diyarbakır-Kürdistan-PKK gerçeği bir bütün oluşturarak yıllarca terdit edilmişliği önemli ölçüde son verildi ve bu soylu mücadele karşısında en gerici çevreler bile bir Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeğini kabul etmek zorunda kaldılar.

Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat ve Akif yoldaşların şahsında somutlaşan DİYARBAKIR DİRENİŞİ, tarihsel rollerinden birini daha gerçekleştirecek, unutulmuş Kürdistan gerçeğine son verip, dünya halklarının bilincine onurlu bir ulusal kurtuluş mücadelesi gerçeğini bir daha silinmemek üzere yerleştirdi.

Mücadelemizde Bir Dönemin Önderliğini Yapan Direniş, Yeni Bir Dönemin de Başlatıcısı Olmuştur!

1979'lardan itibaren başlayan ve cunta sonrası dönemde hızlanan geri çekilme sürecinde Partimiz çalışmalarını ağırlıklı olarak yurt dışına kaydırarak, bu alanlarda politik, askeri ve örgütsel çizgisini netleştirme doğrultusunda teorik çalışmalarını yoğunlaştırdı ve politik olarak kadroların yeni döneme hazır ve dış ilişkilerini geliştirirken; ülke zemininde yavaşlayan pratik mücadeleden boşluğunu Diyarbakır Direnişi doldurmuş ve geri çekilme dönemindeki pratik mücadeleden önderliğini bu alandaki merkeze kadroları üstlenmişlerdir. Bu alanda geliştirilen mücadeleyle hem Kürdistan halkının dayanağına kesinlikle kazandırılır ve faşist cuntanın devrimci hareketi bittirildiği dair propagandaları boşa çıkarılırken, hem de dışarda yürütülen hazırlık çalışmalarına güç verilir, bu alanlarda mücadeleden geliştirilmesine hizmet eden sayısız değerler yaratılmıştır.

Diyarbakır Direnişi bu dönemde örgütlenmenin çekirdeği konumuna gelmiş; bir yandan cezaevindeki yüzler-binler örgütlenirliğin düşmanın satılma yöntemlerinden korunur ve

eyleme kaldırırlar; diğer yandan da başta tutuklu aileleri olmak üzere giderek genişleyen çevrelerin bu odak etrafında örgütlenmesi sağlanmıştır. Aynı şekilde başta Avrupa olmak üzere yurtdışındaki çeşitli alanlarda yürütülen örgütlenme faaliyetleri Diyarbakır Direnişinin yarattığı etkiler temelinde gerçekleştirilmiştir. İnsanlar Diyarbakır Direnişine duydukları saygı ile ulusal kurtuluşçu saflara akınmaya başlamış ve bu etki süreklilemiştir.

Diyarbakır Direnişi geri çekilme döneminde örgütlenmenin odağı olmanın yanı sıra, mücadelemizi yurt dışına dayırmada da belirleyici olmuştur. Aynı şekilde, geri çekilme dönemlerinin ortaya çıkardığı ve beslediği mücadelelerden kaçıp, yalınlık, pasifizm gibi hastalıkların yaygınlaşması bu direnişle engellenmiş, Partimizin birliğinin korunup güçlenmesinde Diyarbakır Direnişi tükenmez bir güç kaynağı olmuştur. Diğer örgütler pasifizmin batağına saplanıp sürekli dağılırlar, PKK bu dönemde de gelişmesini süreklileştirmeye başasını göstermiştir. Bunda en büyük pay şüphesiz ki, ortaya koydukları inanç, kararlılık ve bükülmez direniş azmiyle dayanağı inancı sürekli besleyen ve mücadelemiz için karşı konulmaz bir çekim merkezi olan Diyarbakır direnişçileridir. Böylesine bitmez tükenmez bir kaynakla beslenen bir mücadeleyi hiç bir gücün karartamayacağı ve rayından sapıramayacağı açık bir gerçektir.

1980-82 yılları arasında yükümlendikleri mücadelelerin önderlik rolünü erişilmez bir büyüklüğe yerine getiren Diyarbakır Direnişçileri Mart-Eylül 1982 eylemi ile bu rollerini tamamlayarak dışındaki kadrolara görevi devretmişlerdir. Parti bu süre içerisinde amaçlarına ulaşmış ve önüne koyduğu hazırlık çalışmalarını sonuç aşamasına getirmiş bulunmaktaydı. Temmuz 1981'de gerçekleştirilen I. Konferans'ta toparlanıp çalışmalarına hız kazandıran Parti, hazırlık sürecini II. Kongresi'yle taçlandırıp ülkeye girişi başlatmaya hazırlanırken, Diyarbakır cezaevinde onurlu bir direnişle Mazlum Yoldaş şehit düşmüş ve hemen ardından Ölüm Orucu eylemi gerçekleştirilmişti. Ölüm Orucu, dışındaki Parti merkezine, cezaevlerinin tarihsel rollerini oynatarak bunu son eylemle zirveye ulaştırdıkları ve artık mücadele bırakmayı dışındaki kadroların devralarak ülkeye girişi hareketinin gerçekleştirdi-

mesi zamanının geldiği yolunda bir mesajdı. Bu mesajın anlamını veren Parti, gerçekleştirdiği Ağustos 1982 II. Kongre'yle hazırlık çalışmalarını bir sonuca bağlayarak ülkeye dönüş kararı almış ve cezaevlerindeki mücadeleyi dışındaki mücadeleden amaçları çıkararak aynı noktada birleştirmişti.

Böylece; Mazlum yoldaşla başlayan ve Hayri, Kemal, Akif yoldaşlarla zirveye ulaşan Mart-Eylül direnişi, ulusal kurtuluş mücadelesinde geri çekilme ve hazırlık dönemi olarak adlandırılan döneme son vererek mücadeleden yeniden ülke zemininde örgütlenirdi. Kürdistan halkının PKK önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde birleştirileceği ve sömürgeci karşı halk savaşımızın gelişeceği yeni bir dönemi açmıştır.

Yeni dönem, Diyarbakır şehitlerinin manevi önderlikleri altında, onların yarattıkları değerlerden güç alarak ve onların devrimci ruhıyla kişiliklenerek geliştirilecek ve onların sonuna kadar şerefle taşıdıkları Parti bayrağı sömürgeci burjuvazilerle mutlaka dalgalandırılacaktır.

Şehitlerimizin Anısını Mücadelemizin Gücü Yapalım!

Diyarbakır direnişçileri, mücadele, anlayış ve kişiliklerle aşılamayacak büyüklükte ölçüler yaratarak proletar devrimciliğin sembolleri haline geldiler. Onlar, direnişleri, kişilikleri ve yarattıkları değerlerle bundan sonra devrimci ölçülerin sinasına çağrı biricik mihenk taşı oldular. Her türlü ıllıklık ve amatörölü hastalığına öldürücü darbeler vurarak profesyonel devrimciliğin ölçülerini yarattılar. Her türlü kişisel zaafa ve yetersizliğe karşı, ulaşılması gereken cesur, fedakar, atak, dikkatli, duyarlı, ölçülü, araştırmacı, inceleyici, yaratıcı ve planlı militan devrimci kişiliğin özelliklerini ortaya koydular. Düşmanın elindeki en silahlı ölüm tehdidini de etkisizleştirerek ölümlü yaşamı yaratmayı bildiler. Devrimci mücadelede asılamayacak hiçbir engelin olmadığını, devrimci mücadeleden zafer kazanamayacağı hiçbir alanın olmayacağı bizzat pratik yaşamlarıyla ortaya koyarak, sorunların aşılmasına dayanak zengin değerlerin yaratıcısı oldular. Onlar yaşamlarını ortaya koyarak, devrimci kişiliğe ulaşmayı

PKK direnişçiliği ve direniş çizgisi bizde en çok işlenen konuların başında gelmektedir. Bugün de aynı şey işlenmeye devam ediyor. Söz konusu çizgi ve anlayışın başta partili kadro ve militanlara olmak üzere, tüm Kürdistan insanına kavratılması, benimsetilmesi ve yalnızca bu çizginin izlenmesi gerektiğini vurgulamak açısından konunun tekrar tekrar ele alınması zorunlu ve anlamlıdır. Her koşula ve yerde, dağda, zindanda daha başka alanda düşmana teslim olmamak, onunla en amansız bir tarzda savaşmak. Yani, mücadeleciler için kişilik ortaya koyarak, ülke ve halk sevgisini ve Parti politikasını düşman karşısında temsil edip, Partinin ve savaşı olarak da kendisinin onurunu korumak demek olan PKK direnişçiliğinin çerçevesi artık herkesçe açıkça görülmektedir. 12 Eylül faşizminden sonra ise, bu durum daha da gelişerek zirveye ulaşmıştır. Bu, marksist-leninist devrimci direniş çizgisinin ülkemiz koşullarındaki Apocu yorumlanması ve pratiğidir. Daha dün kadar hayal bile edilmeyen şey, bugün yakıcı bir gerçekçilik. Son bir kaç yılda gerçekleşen kahramanlık destanları da bu çizgi ve pratiğin yüceltiği ve azametini belirtmeye yeter.

Öyleyse; böyle bir çizgi ve anlayışın temsilcisi, militanı olmak kadar şerefli ve onurlu bir şey olabilir mi? Hele hele bu çizginin bir gerillasavaşıçısı olmaktan daha onurlu bir meriteye dönüştürülen şey. Ülkesi işgal altında iken, toprağı ülke insanları için gerçek bir zindan haline getirilmişken, bunun tek sorumlusu olan sömürgeci Türk faşizmine karşı çıkarılan bu direnişe ne demelidir? Açık ki denenebilecek tek şey; bu mücadelenin bir neferi, bir militanı, hiç değilse bir destekleyicisi-tarafanı olabilmektir. Bu nedenle, Kürdistan'da bu çizginin bir elemanı olmak çok anlamlıdır.

Bir halk savaşıçısı olmak, gerçekten Kürdistan'da "insanoğlunun erişilebileceği en soylu ve en yüksek onura" sahip olmak demektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz her savaşıçısına böyle anlamlı ve onurlu bir yer sunmaktadır. Her devrimci militanın ve Kürd insanının buna layık olma gücünü kendinde bulması ve buna erişmesi gerekir. Bu meriteye erişmenin, güç ve yetenek çerçevesinde bir çok biçimi vardır. Ancak, en anlamlı ve yüce biçimlerinden birisi, bu çizginin düşman üzerinde doğrudan ve en fazla etkide bulunabilen unsur olarak onun savaşıçısını, gerillasını olmaları. Ama savaşı olduğu kadar, savaşıçılığın da kendine özgü yanları, yasaları vardır. Bilindiği gibi, savaş; düşman güçlerine karşı sürdürülen mücadelenin-politikanın şiddet aracıyla, yani silahla sürdürülmesi biçimidir. Savaşta düşmanın aktif güçlerinin imhası amaçlanır. Savaşın esas yanı budur. Düşman açısından da durum böyledir. Biz, bağımsız bir ülke, özgür bir toplum yaratmak için düşmanın askeri güçlerini imha etmek ve kırmak amacıyla savaşırsak, düşman da buna meydan vermemek için bizim silahlı ve diğer güçlerimizi imha etmek amacındadır. Buna karşılık düşman askeriyle bir halk gerillasının konumu bir çok bakımdan farklıdır. Halk gerillası, özgürlük ve bağımsızlığın isteminin halk ve ülke kurtuluşunun bir temsilcisi iken; düşman askeri ise, özgürlük ve bağımsızlığımızın ve bu isteminin celi, vatan ve ulus düşmanlarımızın temsilcisidir. Bundan ötürü bir gerilla ne kadar şerefli ve onurlu biriyse, bir düşman askeri de (Türk askeri) o denli şerefli ve onursuz biridir. Bu nedenle savaş aynı

SAVAŞÇI VE ONUR!

zamanda onur ve onursuzluğun çatışması eylemidir de. Bir gerilla, amaç ve onurunu düşman karşısında en iyi bir tarzda temsil etmek ve korumak durumundadır. Bunu koruma ve temsil etmenin en önemli anı çatışma ortamıdır. O anda, savaşıçının liyakatı ölçülür, şeref ve onuru sınanır ve en önemlisi de temsil ettiği düşünce ve politikaya bağlılığı denir. Bu anda şehit düşebileceği kadar, kurtulabilir veya düşman imha edilebilir. Sonuç açısından önemli olan düşman karşısında takınılan tutumdur. Yani direniliş direnildiği önemlidir. Bir askerin savaşıçılığı, fedakarlığı, cesareti ve yurt sevgisi gibi meziyetleri bu anda belli olur.

Halk savaşıçısı olarak bir gerilla, silahlandığı daha ilk gün, ne için, kime karşı ve nasıl savaşaçağı bilen kişidir. O, yurt sevgisi, özgür ve bağımsız yaşama tutkusıyla silahlanan ve bundan dolayı düşmana savaşımaya, gerekirse bu uğurda ölmeye hazır biridir. Yurt sevgisi, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi -isteminden- yoksun, fedakar olmayan birinin halk savaşıçısı olamayacağı açıktır. Bu nedenle birçok ülkede halk savaşıçılarının fedai ismini takmıştır. Birçok meziyetin yanı sıra en başta bir savaşıçıda, yurtseverlik, fedakarlık ve cesaret esastır. Yurtsever olunmadan, ısgalcılar, düşman bilinemaz, fedakar ve cesur olunmadan zorluklara katlanılmaz, savaşa girilemez ve amaçları uğruna ölüm göze alınmaz. Düşman askeri karşısında bir savaşıçının kesin tavır nasıl olmalıdır? Bu, PKK'nin mücadele tarihinde çok açık ve belirgin ölçülerle cevaplandırılmıştır. Düşmanla diş-diş ve amansız mücadele ve asla teslim olmama biçiminde defalarca örneklerdir. Bu, yüce bir yurt sevgisi, cesaret ve fedakarlık inancı ve bilinci sonucudur. Böylelikle yakın tarihimizde onlarca defa Kızılder destanı yaşanmış ve yenilimsiz bulunuyor. Elde silah bir savaşıçının düşmana karşı tutumu, belirtilen tutumdan başkası değildir. Çünkü, ilkin o, düşmanı imha etmek, ikinci olarak da ondan korunmak amacıyla silahlanmıştır. Dolayısıyla en amansız koşullarda bile bu amaçları vazgeçilemez. Gene, savaşıçısı burada Parti bayrağını ve savaşıçısı onurunu temsil etme ve korumaya da görevlidir. Silahlanma amacı unutulmaksızın, sonuna kadar direnmek, çarpmak ve gerekirse ölmek takınılacak en doğru ve devrimci tavrıdır.

Ne var ki, birkaç unsurla da sınırlı olsa bazı unsurların halk savaşıçısı bir yana, sırada aşiret savaşıçısının bile gösterdiği bazı teslimiyetçi tutumları girdikleri görülmektedir. Tek-tük de olsa düşmanın "teslim ol" çağrısına hiç direnmeden uyan, teslim olarak devrime, inançlarına, Parti ve halk yapımıza ve geleceğimize sırtını dönen bazı tipler çıkmıştır. Elinde silah olduğu halde, düşmanla karşılaşıncaya beyaz bayrağı çeken bu tipler, bir zaman aramızda bulunmuş olsalar da, açık ki hiçbir zaman PKK'li olmamış, onun direniş ruhunu özümsememiş, düşmanın kendilerine malle ettiği kölelik ruhunu yenememiş halk, parti ve mücadele gerçekçimize yabancı tiplerdir. Çatışmaksızın, meydana gelen her teslim olma -bu dönemde- en azından bir alçaklık ve ihanettir. Birakalım PKK savaşıçılarını, bir çok, belki de yüzlerce aşiret insanının basit-ailevi amaçlar için de olsa, sömürgeci düşman askeriyle sonuna kadar çarpışarak öldüğü hepimiz tarafından yakından bilinmektedir. Kürt yığılğı ve mertliğinin en önemli bir göstergesi de bu değil midir? Eğer biraz yurtseverlik, cesaret ve fedakarlık varsa; düşmandan aman dilemek, insafına sığınmak niye? Savaşılması gereken bir güç olduğu içindir ki, Türk sömürgeciliğine başkaldırmıştır. Savaşılması, imha edilmesi ve kovulması gerektiği içindir ki, savaşıçısı olarak silah taşınmaktadır. Bunun Kürt insanına ne gibi bir hayaset bahsettiği açıkça ortada iken, Deli'lerin, Bloka kahramanlarının ve daha nice devrimci-savaşıçının örnekleri bilinirken; temsil edilmesi gereken tek tutum bu değil midir? Silahlı bir

savaşıçının düşmana -özellikle de askerine- kin duyması, onu yoketme düşüncesi ve eylemi güçlüdür. Kin duyulmayan, yok edilmek istenmeyen bir düşman tasavvur edilemez.

Onuruna düşkün olmakla birlikte üzerinde uygulanan sömürgeci politikalar nedeniyle onuru ayaklar altına alınmış bir halkın içinden çıkmış savaşıçılar olarak, zorlu ve ağır görevlerle yüklü bir dönemden geçmekteyiz. Düşman, halkımıza ve Partimize karşı daha çok saldırganlaşmış ve bizimle aşıktan savaşıma güçler olarak düşmanla kuşasıya bir çatışma içinde olacağımız günleri uzak değil. Düşman, böyle bir gelişmeyi engellemek için her zamankinden daha sinsi planlar içinde bulunmaktadı. Özellikle büyüyen direniş eğilimine karşı teslimiyeti egemen kılmak için, şu an aklımıza bile gelmeyen her türlü yöntemi kullanacaktır. Büyük bir kararlılıkla elimizde bulundurduğumuz silahlı nerede ve hangi koşullarda olursa olsun düşmana karşı, onu yoketmek için kullanmamız gerektiğini bir saniye bile unutmaksızın düşmanla kuşasıya bir onur savaşı için girmekten çekinmemek, halkımız ve Partimizin onurunu düşmana çiğnetmemek, bu konuda başta Mazlum, Hayri, Kemal olmak üzere tüm devrim şehitlerimizin düşman karşısındaki tutumlarını temel almak gerçek bir savaşıçısı olmanın gereklidir. Hiçbir şey düşmanla karşı karşıya gelen bir "savaşıçının" silahlı dolayısıyla onurunu düşmana teslim etmesi kadar aşağılayıcı ve lanetli olmaz. Bunun da örnekleri az da olsa görülmüştür. Ama gelinen noktada artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bağımsızlık ve özgürlük gibi büyük bir mücadelenin yaratıcısı PKK, kendi içinden tek tek kararsız unsurlar çıkırsa da, bir bütün olarak direniş tutumunu Kürdistan'a yaymış ve halk kitlelerini böyle bir eğilime etkileyerek, düşmanın teslim alma, ajanlaştırmaya çabalarını boşa çıkarmıştır. Şu anda Kürdistan'da gelişen direnişin gücü, halkımızın patlamaya hazır kin ve öfkesiyle bütünleşmektedir.

PKK'nin direniş çizgisi ve savaşıçılığı kitleler arasında yayılıp örgütlenirdir. Yenilmezdir. Bu yenilmezlik nereden gelir? İnancın ve davranışın birliğinden gelir; bunlar PKK savaşıçılığının yenilmezliğidir. Parti, ülke, halk ve savaşıçısı onuruna bağnazca teslimi ve korunması, bir Kürt gerillasının hareket ve yaşam tarzıdır. PKK savaşıçılığının Kürdistan'da insana sunduğu şerefe ve onura layık olmayan, ya da buna erişmek istemeyen biri, sonsuz bir onursuzluğa mahkumdur; ve o, rezil, uşak ve alçak ruhludur. Oysa, artık, korku, uşaklık ve teslimiyet yurtsever bir Kürt insanına yakışmamaktadır. Dönem, cesaret, hayaset ve mücadeleden oluşmaktadır. Bu da, vatan sevgisi, cesaret ve fedakarlığın bilince çıkarılması ve pratiğe yansıtılması zorunlu kılar. Zaten, PKK'nin APO'cu direnişçiliği -bir yanıyla da olsa- engin bir yurt sevgisi, bağımsız ve özgür yaşamak tutkusunu ve Kürt yığılğı ve mertliğinin yeni anlamı değil midir?

*** Yaşasın PKK savaşıçılarının mücadeleciliği, devrimci direniş ve devrimci onur!**

*** Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve uzlaşıcılık!**

*** Kahrolsun faşist Türk militarizmi!**

B...

YAŞASIN PARTİ ÖNDERLİĞİMİZİ!

Partimizin ve halkımızın can düşmanı; başta Mazlum, Kemal ve Hayri olmak üzere onlarca yoldaşımızın katilleri "Genç Kemalistler Birliği" veya diğer adıyla Şahin-Yıldırım ihanet çetesi'nin Avrupa'daki temsilcisi Semir provakatörünün 16 sayfalık yazısı geç de olsa benim de elime ulaştı. Bu yazı, bir hainin, halk ve Parti düşmanının ruh halini ortaya koyan, onun dayandığı bütün güç ve ilişkilerini bir kez daha sergileyen ve bu anlamda da provakasyon ve bunun mimarlarını teşhir eden bir belgedir. "Genç Kemalistler Birliği"nin veya Şahin-Yıldırım-Semir örgütünün neye karşı nasıl savaştığını anlamak isteyen her devrimci ve yurtseverin bu yazıyı sıkı şekilde okuyup, incelemesini öneririm.

El kanlı faşist generallerin sesi durumunda olan Tercüman gazetesinde 1983 Ekiminden itibaren "İhanetin Robotlarıydık" başlığı ile yayınlanan röportajda Şahin-Yıldırım çetesi'nin itiraf ve belirlemeleri, ruhu ve şekliyle aynen bu 16 sayfalık yazıda canlanmıştır. Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım çetesi "PKK bir çete, Apo da onun reisidir" mi demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK kast örgütü, Apo da despottur." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım örgütü, PKK'ye bağlı sempatan ve kadrolara seslenip "cuntanın insafına sığın" mı demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK'ye karşı kükrün, ondan ayrıl, terkedin." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım çetesi "PKK hakkında ne biliyorsanız samimi olarak itiraf ettik" mi demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK hakkında bildiğim her şeyi anlatıyorum, anlatacağım." Diyarbakır cezaevlerinde Şahin-Yıldırım çetesi "Türk titre kendine dön" mü demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "Bütün PKK düşmanları titreyin, kendinize dönün ve PKK'ye karşı savaşın." Diyarbakır cezaevinde Şahin-Yıldırım örgütü: "PKK kadro ve sempatanları kandırılmış, aldatılmış insanlardır" mı demiş, Semir Avrupa'da tekrarlamış: "PKK kadroları robot, sempatanları südürür", vs. vs.. Görülen odur ki, Şahin-Yıldırım-Semir örgütü, efendilerinden aldıkları talimat doğrultusunda her şeylerini PKK örgütünü dağıtmaya, önderliğini kalamaya hasretmişlerdir. Cezaevinde ve Avrupa'da bunun uğraşını vermektedirler.

Her faşist çetede görüldüğü gibi, bunlarda da yöntem yalan, demagoji ve iftiradır. Niçin, Şahin-Yıldırım-Semir faşist çetesi ağız salyalı bir biçimde PKK'ye ve onun liderliğine saldırmaktadır? Açık ki, bu sorunun cevabını devrim tarihinin geçmişinde aramak gerekir. İşçi sınıfının, ezilen ve sömürge halkların devrimci kurtuluş mücadelesini yürüten bütün örgüt ve önderler, her zaman sömürücü ve baskıcı sınıf ve güçlerin başlıca hedefleri olmuşlardır. İşçi sınıfına ve mazlum halklara kan kusturan sömürücü sınıflar, ezilenleri kendilerine karşı direniş bilinciyle donatan, örgütleyen ve eyleme kaldıran örgüt ve önderleri fiziki olarak imha etmeyi, bu ellenden geliyorsa onları kalamayı önemli bir yöntem olarak görmüşlerdir. Tarih çok gerilerine gitmeden, uluslararası proletaryanın öğretmeni, önder ve eylemcileri Marx ve Engels üzerinde uygulanan maddi ve manevi baskılar örnek verebiliriz. Özellikle Marx üzerinde amansız bir baskı uygulayan Avrupa burjuvazisi ve gerici güçleri, bu

baskılar sonucunda, Deha'nın aile fertlerinin açlıktan ölmesine neden olmuşlardır. Marx'ın birçok kitap ve makalesinin yayınlanması açık ve gizli baskılarla engellenmeye çalışılırken, aynı zamanda birçok Avrupa ülkesi onu tehlikeli adam olarak nitelendirip, ülkelerinden kovmuştu.

Parti olarak dönemin en devrimci partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi de, gelişim ve güçlenmesi karşısında Alman burjuvazisinin duyduğu korku ve panik nedeniyle açık ve despotik saldırılara uğramış, "Sosyalistlere Karşı Yasa" gibi bir yasayla tanışmış ve ona karşı mücadeleye vermiştir.

Yine, işçi sınıfının bir diğer önderi Lenin de, Marksizmi emperyalizm dönemine uyarlar ve geliştirirken, özdele çarlığın, genelde ise Avrupa'daki gerici çevrelerin korkunç baskı ve iftira kampanyalarıyla karşı karşıya gelmiştir. Lenin ve RSDİP'nin ne tür saldırı ve iftiralara hedef olduğu hepimizce çok iyi bilinmektedir: çarlık Lenin'in yok edilmesine karar verir. RSDİP üzerinde amansız bir baskı ve dağıtma faaliyetleri yürütülür. İçten ve dıştan, açık ve gizli olarak RSDİP ve önderliği tasfiye edilmek istenir. Bütün bunlarla saldırılarını sınırlamayan çarlık ve uşakları, RSDİP ve onun önderliğini gözden düşürmek için Lenin'in bir Alman ajanı olduğu yolunda sahte belgeler düzenler vs.. Kısacası, Rusya'yı ve de dünyayı yerinden oynatan RSDİP ve onun önder ve militanları, bu dönem en çok baskı, işkence, imha ve iftiraya uğrayan, örgüt ve elemanları olmuştu. Çünkü onlar, sadece Asya gericiğini değil, Avrupa gericiğini de güçlü bir kaleli durumunda olan çarlık despotizmine karşı savaşımlar ve onları yerle bir ederek, yeni bir döneme damgalanmışlardır.

17 Ekim devrimiyel ölümlük bir darbe alan kapitalist-emperyalist sistem, bu sefer de bütün faaliyetlerinin merkezine SSCB'deki devrimci iktidarı yıkılmasını ve karalamasını koymuştur. 1847'de Avrupa'yı komünizm "hayaleti" ile korkutan burjuvazi, 17 Ekim devriminden sonra ise dünyayı SSCB "hayaleti" ile korkutmayı seçmiştir. Bunun arkasından ise, o bilinen ve bugün de hala Avrupa'da dipdiri tutulmak istenen, Stalin düşmanlığı geliştirilmiş ve tabiatın bütün iğrenç ve üremeye muktedir olmayan mihrakları var güçleriyle Stalin'e saldırımlar ve karalamaya çalışmaktadırlar. Stalin'i, bir despot, bir kan dökücü göstermek için, satılık kalemler onbinlerce kitap yazıp-çizmektedirler.

Sadece bu değil. Özellikle, emperyalizmin en zayıf halkası durumunda olan sömürge ülkelerde ulusal kurtuluşun soylu direnişini temsil eden örgüt ve önderler de, sömürgeci güçlerin, baskı, işkence, imha ve karalamaya faaliyetlerine, hem de en iğrenç biçimleriyle maruz kalmışlardır. Çin'de ÇKP ve Başkan Mao, Vietnam'da VİP ve Başkan Ho Chi Minh, Küba'da 26 Temmuz Hareketi ve Che Guevara, Fidel Kastro, Gine'de Ulusal Kurtuluş Örgütü ve Amilcar Cabral vs. vs..

Demek ki, çağımızın baskıcı ve karanlık güçlerinin, halklarına önderlik eden örgüt ve liderlere karşı sözlü, yazılı ve fiziki saldırıları sadece günümüze ve cunta-Şahin-Yıldırım-Semir çetesi'ne has bir olay değildir. Günümüz dünyasında, CIA'nın bu konuda hangi yöntem-

Devamı 23. Sayfada

ORTADOĞU VE DÜNYA

Emperyalizmin bir dayatması olarak başlatılan ve uzun bir süreden beri devam etmekte olan savaş; yeni boyutlar kazanarak, Körfez başta olmak üzere bir çok cepheye aralıksız devam ettirildiği gelen haberler arasında. Savaşın çıkış nedenleri, büründüğü biçimler ve neye hizmet ettiği bilinmekle birlikte; son gelişmeler, savaşın bölge ve uluslararası çeşitli güçleri de etkisi altına alarak boyutlanacağını ve sonucun büyük değişiklikler ve gelişmelere yol açacağını göstermektedir.

Özellikle son günlerde İran tarafından savaşın sonucunu belirleyecek olan yeni saldırı hazırlarının yapılması ve cepheye yüzbinlerce askerin yığılması, başta emperyalizm olmak üzere tüm bölge gerici ve işbirlikçi güçlerini harekete geçirmiş ve her birini belli tavırlar takınmaya zorlamıştır. Bu güçlerin çoğunluğu, meydana gelen gelişmeler karşısında Irak yönetimini ayakta tutabilmek ve bölgedeki mevcut statükoyu koruyabilmek için, savaşla doğrudan müdahaleyi gündeme getirip, bu doğrultuda hazırlık ve tehditlerini yoğunlaştırmış, bir kısmı da, emperyalizmin desteğinde topyekûn bir savaşla başıvrımı gündeme getirmekte, ancak, böyle bir savaşın sonuçlarını göğüsleyemeye endişesi ile görüşmeler yolu açtığı müddette böyle bir savaşla yanaşmak istemediklerini de çeşitli biçimlerde ortaya koymaktadırlar. Yine, başlı Suudi Arabistan ve Kuveyt'in çektiği Körfez gerici yönetimlerinin tüm tehdit ve savaş çıkartkanlığına rağmen, esasta, böyle bir savaşla doğrudan taraf olmak konusunda son derece çekimser davranışlar, Körfezdeki son gelişmelerde açıkça görülmektedir.

Savaşla bizzat yürüten güçlerden gerici Saddam diktatörlüğü yıkılmasının eshine geldiğinden, gelinen aşamada, savaş, bölge düzeyinde ve hatta daha da geniş güçleri içine alabilecek tarzda kendi iktidarının devamını savaşın yaygınlaşmasında gördüğünden, Arap gericiliği başta olmak üzere bölge ve dünya gerici güçlerini böyle bir savaşla çekerek, tüm bu güçlerle kendisinin çıkarlarını birleştirmeye çalışmakta ve bu durumla savaş, büyük olayların çıkmasına aday bir konuma itmektedir.

Savaşın diğer gücü İran ise; bugünkü konumuyla bölge düzeyinde emperyalizme ve belli oranda işbirlikçi yönetimlere darbe vurduğundan, bölgede hemen hemen tek başına bırakılmış durumdadır. Bazı anti-emperyalist güçlerin desteğine rağmen, bu durumu devam ettirmektedir. Üstesinden gelemediği ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlarından dolayı İran yönetimi, savaşla devam ettirmek ve kendi çıkarları doğrultusunda sonuçlandırmak konusunda ısrarlı ve kararlı bir tutum içindedir.

Emperyalizmin en büyük kıskırtıcılığını yaptığı savaşın Körfezde yolaştığı son gelişmeler, bölge gerici ve işbirlikçi yönetimlerini ciddi şekilde tedirgin etmekte ve özellikle ABD emperyalizmi, Irak aleyhinde bir gelişmeye meydan vermemek için tüm çabasını sarfetmektedir. İran son aylarda Irak'a karşı başlattığı yeni saldırıları Irak'ın içlerine kadar ilerletince savaşın seyri değişmiş, ve bu gelişme çok çeşitli güçleri harekete geçirmiştir. Emperyalizm, hemen, duruma müdahale etmek ve savaşla doğrudan katılmak tehditine başvurulmuş, Irak ve diğer güçler de, savaşla Körfezde yoğunlaştırmak, bu alandaki tüm güçleri savaşla çekmek için saldırı ve girişimlerini hızlandırmış ve yoğun bir silahlanmaya girişmeye başlamışlardır.

Emperyalizm, Lübnan'dan yediği darbe nedeniyle doğrudan müdahale tehditlerine rağmen, buna girişmekte çok tereddüt etmektedir. Ancak gelişmeler üzerinde denetim kurabilmek için de bir yandan savaş gemilerini Körfez'e gönderirken, diğer yandan da

bölgedeki işbirlikçi yönetimleri silahlandırarak müdahale için devreye sokmaya çalışmaktadır. Savaşın ikinci derecedeki tarafları durumunda olan Körfez gerici yönetimlerinin geriliklerini ve tereddütlerini endişeye karşılık emperyalistler, en önemli müdahale güçleri olarak Türkiye ve Pakistan'ı görmekte ve onların bu alandaki etkinliklerini artırmaya çalışmaktadır. Türkiye'nin bölgede ABD'nin sözcüsü olarak savaşın gelişim seyri üzerinde etkinlik kurmaya çalışması ve bu yüzden de çeşitli güçlere kendi politikalarını dayatması söz konusudur.

Türkiye'nin özellikle İran'a yönelik "dostluk"la denetim altına alma ve yönlendirme politikaları, İran'ın Türk faşist yönetimine güven duymaması nedeniyle sonuç vermemiş, dolayısıyla bu komplocu yaklaşım yakayı ele vererek işlemez hale gelmiştir.

İran-Irak savaşının çeşitli cephele ve özellikle de Körfezde yoğunlaşmaya başlaması ile, hızlanan bölgedeki gelişmelerin bir diğer ilginç yönü ise, Sovyetler Birliği'nin takindüğü tutumdur. Sovyetler Birliği, bu soruna başından beri takindüğü "tafafsız" ve gözlemci konumunu hemen terk ederek savaşın İran tarafından tirmandırılması ile birlikte Irak'a silah satışlarını hızlandırarak, muhtemel gelişmeler üzerinde etkin olmak istedi. Halen Irak muhalefetine süren aktif desteğinden anlaşıldığı gibi, bu durum Irak gerici diktatörlüğünün yayılması arzusunda öte (Sovyetler Birliği'nin Irak yönetimini tasfiye çabalarını çok yönlü bir biçimde ve en az dört yıldan beridir aktif biçimde desteklediği bilinmektedir), İran yönetiminin, Irak üzerinde gerçekleştirmeye çalıştığı "çözüm"den duy-

İRAN-IRAK SAVAŞINDA SON DURUM

duğu kaygından kaynaklanmaktadır. Bu nedenle görünürlüğüne ilişkinle rağmen, esasta tüm Irak ve Kürt ulusal ve demokratik güçlerini dışlayarak, bir "Irak İslam Cumhuriyeti" kurmak isteyen İran'ın tek başına sonuca ulaşmasını engellemeye çalışan SSCB, Irak'ı desteklemek yoluyla İran'ın ilerlemesini durdurmayı hedeflemektedir.

Nitekim daha çok bunun sonucu olarak büyük ve tayin edici bir saldırıyı başlatmak için içte ve dışta gerçekleştirdiği her türlü hazırlığa rağmen İran beklenen bu saldırıya girişmeye cesaret edememektedir.

İran yönetimi zaten bir hayli geniş olan düşman ve muhalif cephesine bir de SSCB'nin eklenmesini göze alamamakta, "Dimyata pirince giderken, evdeki bulgurdan olma" korkusuna kapılmaktadır. İçinde yaşadığımız günlerde İran, bunun derin muhasebesi içinde bulunmakta ve bir anlamda kendisi için çok tehlikeli sonuçlar da doğurabilecek olan bir kararsızlık ve bocalama devresi geçirmektedir.

Ayrıca Suriye ve Libya gibi İran'a dost olan güçler de, Irak yönetimi üzerinde ortak bir karar ve girişim dışında bu yönetimin tek yanlı karar ve girişimlerini hoş karşılamamakta

ve desteklememektedirler.

Son aylarda daha çok bu yönde ortak noktalara varmak amacı taşıyan Suriye-Iran-Libya üçlü görüşmeleri ve ardından gerçekleşen İran-Sovyetler Birliği temasları henüz somut bazı sonuçlara varmış gibi görünmemektedir.

Emperyalistler ve Körfezdeki işbirlikçi güçler de, İran'ın hızının kesilmesi ve böyle bir savaşla doğrudan katılıp katılmama konusundaki derin iç hesaplaşmalar ortamında ayrı bir kararsızlık ve belirsizlik tablosu çizmektedir.

Ancak her an patlamaya hazır bir

bomba gibi duran ve birçok olağanüstü gelişmeye yol açması kaçınılmaz olan bu savaşın, önümüzdeki günlerde yine hızlı gelişmelere aday olduğu bilinen bir şeydir.

ABD başkanlık seçimlerinin sonuçlanması ve daha uzun süre devam etmesi beklenmeyen İran yönetiminin mevcut kararsızlığını aşmasıyla gelişmelerin yeniden tirmanması beklenmektedir.

Gelişmeler üzerinde belirleyici etkisi kesin olan, önce hangi gücün ve hangi amaçla savaşı yeniden tutuşturacağı olgusuna ancak önümüzdeki günlerde belli olacaktır.

CIA VE İŞBİRLİKÇİLERİ YERALTI FAALİYETLERİNE HIZ VERDİ!

- Hindistan ve Libya'da karşı-devrimci kompo ve kıskırtmalar.
- Nikaragua'da abluka.
- Terörizm toplantıları.
- Siyasi suikast ve provakasyonlar.

Doğrudan müdahalelerin (özellikle siyasi sonuçları bakımından) riskli hale gelmesi nedeniyle, son aylarda, CIA başta olmak üzere çeşitli özel birimler ve çalışma grupları yoluyla, emperyalistlerin, sosyalist sistem ve halk hareketlerine karşı yeraltı faaliyetlerini hızlandırdıkları; yıkıcılık, kompo ve karşı-devrim güçlerinin atışa kaldırılması gibi taktiklerine daha fazla ağırlık vermeye başladıkları görülmektedir. Nitekim son aylarda dünyanın çeşitli merkezlerinde düzenlenen "terörizm" toplantıları; Orta Amerika'da CIA'nın düzenlediği karşı-devrim hamleleri, Lübnan ve İran-Irak savaşında hem direkt ve hem de çeşitli işbirlikçi güçlerle yürütülen istihbarat, tehdit ve provakasyon girişimleri; Afganistan, Hindistan ve Libya'da körüklenen karşı-devrimci kompolar; sosyalist ülkelere yönelik casusluk faaliyetleri ve müdahaleci tutumlar bunun bir ürünüdür. Özellikle Libya ve Hindistan'daki gelişmelerle kusaca değinmek gerekir.

Her iki ülke yönetimi de, emperyalist güçler ve onların uluslararası politikaları karşısında yeralan radikal yönetimler olarak benzer özellikler taşımaktadırlar. Burjuva niteliklerine rağmen, bu yönetimler Sovyetler Birliği ile destek politikası gütmekte, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine dayanışma göstermekte, emperyalizmin üçüncü dünya ülkeleri ile halk hareketlerine karşı yürüttüğü, sömür ve baskı politikalarına karşı çıkmakta ve onun savaş kıskırtıcılığı

ile militarist yönelimlerine karşı mücadele etmektedirler. İşte bu nedenlerden ötürü, emperyalizm bu yönetimleri rahat bırakmamakta, CIA ve benzeri yıkıcı örgüt ve uşakları aracılığı ile bu ülkelere ekonomik sabotajlar düzenlemekte, sosyal ve siyasal huzursuzluklar yaratmaya çalışmaktadır.

İşte bunun bir ürünü olarak CIA ve işbirlikçileri geçtiğimiz Mayıs ve Haziran aylarında bu ülkelere yıkıcı çabalarna hız verdiler.

Hindistan'ın karmaşık etnik, dinsel, sosyal ve siyasal problemlerinden, yoğun nüfus ile topluma hakim gelikten kaynaklanan denetim boşluğundan yararlanılan CIA, son aylarda bu ülkeyi kanlı bir iç çatışma girdabına soktu. Aylardan beridir çeşitli kanlı olaylara neden olan Sih ve Hindu çatışması böylece bir kıskırtmanın ürünüdür. Emperyalizm bu yolla yönetimi işbirliğine zorlamaya çalışmakta, aksi durumda merkezi yönetimi parçalama ya da zayıflatmak tehdidinde bulunmaktadır. Bunu yaparken, emperyalistlerin bu yönetimlerin dar görüşlülüğü ve çıkmazlarından da oldukça yararlandıklarını belirtmek gerekir.

Libya da, geçtiğimiz aylarda iki ayrı emperyalist saldırıya maruz kaldı. Bunlardan birincisi, Londra'daki elçilik saldırısı ve ardından doğan gelişmeler; ikincisi, yine bunun bir devamı ve daha çıkıntın olan Libya'daki karşı-devrimcilerin baskın ve suikast girişimidir.

Emperyalizmin bu karşı-devrimci

ORTA AMERİKA'DA SON GELİŞMELER VE ANLAMI!

Siyasi alanda da emperyalist sistem, son aylarda nasıl bir çıkmaz içinde olduğunu bir kez daha ve ciddi boyutlarda ortaya koymuştur. Özellikle ABD'nin şahsında kendini ortaya koyan emperyalizmin siyasi çıkmaz ve fiyaskoları, Orta Amerika ve Ortadoğu'da, emperyalist sistemi geri adımlar atmaya zorlayacak niteliktedir.

Orta Amerika'da, Nikaragua'ya uygulanan abluka ve saldırılar, Nikaragua ve Küba devrimci yönetimleri başta olmak üzere, Salvador vd. halk hareketlerinin kararlı direnmesiyle fiyaskoya uğratılmış, emperyalist sistemi kendi içinde bile tartışmalara sürüklemiş, ABD saldırı yönetimini ise Amerikan kamuoyu da içinde olmak üzere, tüm dünya nezdinde teşhir ve tecrit etmiştir. Bu durum karşısında, biraz da seçim yatırımı olarak Reagan yönetimi, özellikle son aylarda "sopayı ağıza altından saklayarak" uzlaşıcı bir görünüme bürünmeye başlamıştır.

yeraltı faaliyetleri, önümüzdeki dönemde (Reagan'ın Kongre'ye sunulmuş ve kabul edilen tasarımda açıkça dile getirdiği gibi) "teröristlerin etkisizleştirilmesi" adı altında devrimci önder ve kadrolara yönelik çeşitli saldırı ve cinayetlere doğru tirmandırılacağı gözlenmektedir.

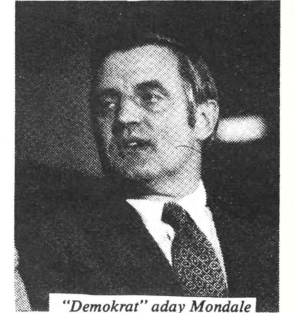
Başkanlık seçimi yaklaşıyor

"DEMOKRATLAR" ALTERNATİF OLABİLİR Mİ?

Son aylarda, emperyalist cephe, sözü edilmeye değer önemli bir gelişme ABD başkanlık seçimleridir.

Emperyalist basın-yayın organları sansasyonel bir tarzda dünyanın ilgisini bu olaya çekerken, aynı zamanda değerlendirme, haber ve yorumlarıyla kaçınılmaz biçimde seçim çekişmelerini de yansıtmakta ve gelişmeler üzerinde etkili olmaya çalıştığı gözlenmektedir. Günümüze kadar bu olay daha çok Demokrat Parti'nin iç mücadelesi noktasından izlenebilmekte, dikkatler daha çok bu yöne çekilmekte, başkanlık üzerinde asıl çekişmeyi ifade eden iki parti ve iki aday arasındaki mücadele ise henüz gündemde pek görünmemektedir. Bu konudaki gerçeklik(!) ve isteksizliğin siyasal bir anlamı olsa gerek.

Süpheşiz ki, sistem açısından bu seçimler değişikliği yönlende köklü bir anlamla sahip değildir. Dünya çapında emperyalizme önderlik eden bu ülkenin (ABD'nin) yönelimlerinde ise, seçim yoluyla çok ciddi değişikliklerin gündeme gelmesi ise hiç mümkün değildir. Ancak Reagan yönetimi ile gündeme konulan saldırı ve militarist politika, emperyalizmin dünya genelindeki gerileme ve çöküş sürecine, geçici de olsa, kılıç darbesiyle engel oluşturma ve durumu lehine döndürme çabası olarak, aktif reaksiyoner bir nitelik taşıyordu. Ve dünya genelinde yürürlüğe konulan bu politika, belli bir planlama ve zamanlama ile bazı sonuçlara vardırılmak isteniyordu. Ancak, gerek halk hareketlerinin gelişme düzeyi, gerekse

"Demokrat" aday Mondale

mevcut uluslararası denge durumu, bu politikaya beklenen uygulamaya şansını vermedi. Yönetim henüz birinci dönemini doldurmadı, bu politika birçok alanda işlemeye zamanı gelmiş. Ve hatta ters tepti. İmhacı ve inkarcı niteliği nedeniyle geniş halk kesimlerince tepkiyle karşılanan bu politika, emperyalizme karşı mücadelede barutu tükenmiş, burjuva ve küçük-burjuva birçok hareket ve çevreyi bile karşısına çıkardı.

Emperyalist sistemi bir bütün olarak böylesine tehlikeli bir sürece sokması nedeniyle, şimdi, kendi yandaşları tarafından bile birçok yönden eleştiriliye uğrayan bu yönetim ve politikası, sistemin gerçek sahiplerince, başkanlık seçimleri ile birlikte ameliyat masasına yatırılmış görünmektedir. Bu anlamda başkanlık seçimleri, dünyanın kaderiyle oynayan ve etkisini her halkın mücadelesinde hissettiren bu politikaların, değerlendirilmesini gündeme getirmektedir. Yani, ya bu politika sapantıdığı biçimde aynı kadrolarla belirlenen hedeflere doğru yürütülecek; ya da, bu gerginlik ve saldırı politikalarının sonuçları göze alamayarak, liberal görünümüyle yönetimlerle, daha uzun vadeli stratejiler ve dolaylı taktiklerle sonuca varılmaya çalışılacaktır.

Ancak, ne emperyalist ve işbirlikçi yapay ekonomilerin durumu ve ne de giderek yükselen halk hareketlerinin yarattığı tehlike, emperyalizme böyle uzun soluklu, istikrarlı politikalar uygulama şansı vermediğinden, sözde liberal politikalarla kolay kolay yaşanmayacağı bilinen bir gerçekçidir. Birçok yöneri ile heybede kalmış olan Reagan politikasının, bazı "akılcı" (!) yöntemleri de dışlamadan; yani dört yıllık uygulamaları gösterdiği ibretleri dikkate alarak, daha çok yönlü ve daha esnek bir politika biçiminde restorasyondan geçirildikten sonra yeniden devreye sokulması, en muhtemel gelişmedir.

Üç aya yakın bir süredir, F. Almanya'da DGB'ye bağlı, IG Metall ve diğer bazı sendikaların önderliğinde 60 000 civarında işçiyi kapsayan ve haftada 35 saatlik iş süresi için konulan grevler, 38,5 saatlik haftalık iş süresi ve sınırlı bazı ekonomik ve sosyal hakların kazanılmasıyla sona erdi. F. Almanya'da siyasi ve sosyal hayatı doğrudan etkileyen bu büyük çaplı grevin yanı sıra, Avrupa, İngiltere'de de giderek büyüyen grevlere ve işçi hareketlerine tanık oldu. Polisin müdahalesiyle zaman zaman çatışmalara da dönüşen İngiltere'deki grevler, son haftalarda Liman işçilerinin de greve katılmasıyla daha da boyutlandı ve Thatcher hükümetinin kaderi İngiliz ve uluslararası basında tartışılır bir konu haline geldi.

Avrupa'da son yıllarda birbirini ardına patlak veren grev, gösteri ve çeşitli protestolar giderek günlük hayatın bir parçası durumuna dönüşüyor. Özellikle grevler, son yıllarda, sonuçta elde edilen hakların ötesinde, bir anlam taşımaktadır. Sosyal hayatı derinden sarsan ve toplumu önemli oranda etkisine alan grev ve diğer hareketler, önümüzdeki yıllar Avrupa'nın görünümünü de bugünden verebilmektedir. Avrupa işçi sin-

Federal Almanya'da Haftalık 35 Saatlik İş Süresi İçin Yapılan Grevler ve Çıkarılması Gereken Bazı Sonuçlar

peryalist metropollerde de işçi sınıfı hareketleri ve sosyal çalkalanmaların boy attığı yıllar olmuştur. Emperyalizm tüm gücünü ortaya koymasına ve çok çeşitli yollar denemesine rağmen, gelişmelerin önünü hiç bir alanda alamamaktadır. Tam tersine, silahları ters tepmekte, önümüzdeki süreç daha köklü gelişmelere gebe görünmektedir.

Sistemin en gelişkin ülkelerinden biri olan F. Almanya da, bu bunalımın tüm özelliklerinden doğrudan etkilenen ülkelerin başında yer almaktadır. Sosyalizme, ulusal ve sosyal kurtuluş hareketlerine saldırı ve kompoların hazırlanması ve yürütülmesinde baş rolü oynayanlardan biri olan bu devlet, bugün Alman işçi sınıfı ve toplumun önemli bir kesiminin artan mu-

halefiyle karşı karşıyadır. Savaş ve savaş kışkırtıcılığına karşı hassas bir konumda olan kitleler, yüz binler halinde protesto hareketlerine yönelmekte, insanlığı imha araçlarının kendi topraklarından kullanılmasına izin veremeyeceklerini kararlılıkla belirtmektedirler. Kapsamına yüzbinlerce insanı alan barış hareketleri ve kitle gösterileri, kimsenin dikkatinden kaçamayacak bir potansiyele gücün en azından emperyalizmin savaş kışkırtıcılığına karşı hareket geçmede tereddüt etmeyeceğini göstermektedir.

Dışta, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı azgın bir saldırının planlayıcısı ve yürütücüsü olan bu devletler, içte de işçi sınıfı üzerinde sömürü ve baskıların derinleştirilmekte; bunalımın yükünü bu kesimler üzerine yıkarak atlatmak istemektedirler. Muhafazakar-Liberal-Faşist karmalı iktidardan işbaşına getirilerek kazanılmış bir çok ekonomik ve sosyal hakların kısıtlanmaya çalışıldığı Almanya, bu durumun son günler de göze çarpan en belirgin örneklerindendir. Yine, İngiltere'de ve Fransa'da da benzer gelişmeler yaşanmaktadır. Dikkat edilirse bu rejimlerin, dünya çapında da gericiğin örgütlendirilmesinde baş rolü oynadıkları açıkça görülmektedir. ABD-Türkiye-Almanya ilişkisi, ve yine İngiltere için en önünde olmak üzere Fransa vd.'lerinin Türkiye, Irak, Lübnan gibi Ortadoğu bölgesinde ve yine tüm bu devletlerin Latin Amerika, Asya ve Afrika'nın çeşitli ülkelerinde geliştirdikleri savaş kışkırtıcılığı, darbeler vb. bu alanlardaki ulusal kurtuluş ve işçi sınıfı hareketlerinin gerektiğinde en kanlı bir biçimde bastırılması çabalarından çekinilmemesi, bunu izaha gerek olmayacak denli açıkça koyuyor.

Bu eski ve ünlü çetenin içerisinde özellikle F. Almanya'nın daha aktif bir rol üstlendiği anlaşılmaktadır. Bu rol özellikle, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketlerinin iki eldiven de elde olduğu halde bastırılması ya da rayından saptırılması sağlanması biçiminde ifade edilebilir. F. Almanya demir eldiveni gerekçen de çok cüretkar bir biçimde halklara karşı kullanırken, içte ise henüz "pamuk" eldivenini denemekte belli bir süre

çinde de olsa ısrarlı görünüyör. Ancak gerek içte ve gerekse dışta her iki eldivenden de vazgeçmediği, saptırma ve bastırma hareketlerini yetkinleştirerek, vazgeçilmez parçası haline getirdiği biliniyor.

Kapitalist-emperyalist sistemlerin bir çıkamaz içindedir. Elbetteki böyle derin bir bunalım, her bakımdan etkisini gösterecektir. Ve bu rejimler içte ve dışta saldırıya geçtikten sonra geri durmayacaklardır. Çünkü, sistem buna yönelmek zorundadır. Nitekim, en vazgeçilmez gibi gösterilen kendi ilke ve kuralları, parlamentolar, kurumlar, partiler vs. düzeyinde çözünebilmesi, insan haklarına ve demokrasiye düşmanlığı dışarıya taşıyan kanla açığa çıkmış olan halkların katli faşist Türk rejimine verilen açık destek, ekonomik, askeri ve siyasi yardımlar ve böyle bir rejimin "demokrasi" ilan edilmesi, bunun örneklerinden sadece biridir. Bu noktada F. Almanya'nın Ortadoğu sahası ve özellikle Türkiye üzerindeki rolüne hemen parmak basmak gerekiyor.

Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarla ABD ile tam bir ortaklık içinde hareket eden F. Almanya, görüldüğü ki, geçmişte Molte'yle geliştirilen Kürdistan politikasını günün koşullarında yeniden canlandırmaya ve en etkin bir biçimde devreye girmeye çalışmakta; PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bastırılması için Türk faşist rejimine her türlü ekonomik, askeri ve politik desteği vermektedir. F. Alman ve TC yetkilileri arasındaki "sınır koruma sorunlarını görüşme" NATO ve "Çevik Kuvvet"lerin Kürdistan'da düzenlenen askeri tatbikatlarına en aktif katılımı sağlama, devrimcilerin emekleri içinde yürüttüğü faaliyetleri engelleme ve kitleleri baskı altına alma çabalarını yoğunlaştırmada Türk faşistleri ve TC'nin istihbarat teşkilatı olan MIT ve onun F. Almanya'daki şubeleri konsolosluklarla içte çalışmalar yapmakta; tüm bunlar ise F. Alman emperyalizminin Türk faşist rejimile birlikte, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesine ve demokrasiye karşı nasıl bir suç ortaklığı içinde olduğunu açıkça göstermektedir.

35 saatlik iş haftası için yapılan grevlerde çok sayıda yabancı işçi de yer aldı

Elbette ki, dışta ulusların en vazgeçilmez haklarına bile böylesine saldırı bir rejim, içte de işçi sınıfı hareketlerine karşı aynı saldırıya geçmek istemiyoruz veya böylesi bir sonuç çıkarmıyoruz. Ancak bugün, milyonlarca insan başı için yürüyor, liberal, reformist ve revizyonist barajın, dayanışma grevlerini kırıcı, engelleyici her türlü çabalarına rağmen 100 000'lere varan işçi, IG Metall direnişçileriyle dayanışma grevi düzenliyor, bu noktada proletaryanın politik önderliğine büyük görevler düşmektedir. Eğer bu gelişkin eylem potansiyelindeki etkinliğin karşısında, komünistler, oldukça cüce kalıyorsa, bu durum-

da ideolojik-politik-örgütsel hat'la ciddi yetmezliklerden bahsetmek gerekiyor. Bugün, F. Almanya'da ciddi devrimci çıkışlar sağlanamamasının nedeni işçi hareketi önderliğinin, muhalefeti, burjuvazinin yönüne yontmada ve tehlikesiz bir hale getirmede başarılı olabilmesidir.

Her sınıf hareketi, her eylem mutlaka kendi bünyesinde devrimci önderliği doğurur. Bu açıdan, gelişen sınıf mücadelesinin devrimci önderliğe kavuşmasını engellemek için, burjuvazi çeşitli metodlarla başvurmaktadır. Özellikle I. Dünya savaşı sonrası dönemde, burjuvazi devrimci gelişmeleri engellemek için belli başlı iki karşı-devrimci yöntem geliştirmiştir: Birincisi, çıplak zor olan faşizm; ikincisi, uzlaşmacılığı temel alan sosyal-demokrasidir. Ekonomik, politik, sosyal ve toplumsal koşullara göre bazen birini, bazen de her ikisini iç içe ve birbirlerinin yedeği olarak kullanmaktadır. Bu politikalarında burjuvazi, zaman zaman başarılar da elde etmektedir.

İşçi sınıfı, ekonomik ve sosyal hakları uğruna yürüttüğü mücadelede içten ve dıştan, çok yönlü baskılara maruz kalmış, grevler ise, bir yandan ilan edilen lokavtlarla, diğer yandan önderliğin grev kırıcı çabalarıyla proletarya aleyhine sonuçlandırılmak istenmiştir. Her türlü devlet olanakları kullanılarak (polis baskısı, işsizlik parası vermemek... vb.) işçiler üzerinde pasifikasyon geliştirilmiş, tekeliler ise kendi egemenlikleri altında bulundurdıkları basın, yayın, TV... vb. iletişim araçlarıyla en utanmazcasına demagogilerle kamuoyu oluşturmaya çalışmış; bir yandan muhafazakar-faşist karmalı mihraklar hareketi geçirilerek işçilere karşı pervasızca saldırı ve tehditlerde bulunulmuş, diğer yandan da sosyal-demokrasi vasıtasıyla "işçi hakları savunuculuğu" havarilikleriyle greve ve direnişçi saplanmek istenmiştir. Bunalımın kaynağı kapitalizmin kendisi olduğu halde, tüm propaganda gücü en son haddine kadar kullanılarak sosyalist ülkeler ve yabancı işçiler gösterilmeye çalışılmıştır.

Tekelci burjuvazi, tüm bu devlet olanaklarını kullanarak, diğer yandan lokavtlarla kendi arasında güçlü bir sınıf dayanışmasını da sergilemiştir. Buna karşılık proletaryanın güçlü sınıf dayanışması bizzat önderlik tarafından engellenmiş, kendiliğinden gelişen dayanışma grevleri bizzat reformist, revizyonist önderliklerce etkisiz kılınmaya çalışılmıştır.

Yüzyılların sert sınıf savaşım-larına uğruşan, 19. yüzyıl Avrupa'sının en güçlü komünist partisine sahip olan, proletaryanın yüce öğretmenleri Marx ve Engels'in önderliğinde savaşmış; kendi bağrında Bebel, Liebknecht ve Rosa Luxemburg gibi komünist önderler doğuran ve dünya komünist hareketine sayılamayacak kadar güçlü teorik, siyasal, pratik ve örgütsel deneyimler bırakan Alman proletaryası, elbette ki, her türlü revizyonist, sosyal-demokrat ve euro-komünizm karmalı önderliği aşma gücünü kendisinde yaratacaktır. Gerçekte bu, tüm Avrupa proletaryası için başarılabilecek bir görev durumundadır. Soyguncu emperyalist burjuvazinin, dışta halklara, içte ise bizzat kendilerine yönelik sömürü ve vahşet politikasına Avrupa proletaryasının sessiz kalması düşündürmez. Ancak, gerekçeler de göstermektedir ki, Avrupa'da proletarya, kendi gerçek önderliğine kavuşabilecek ve bu sahadaki görevlerini yerine getirmek için, ulusal kurtuluş hareketleriyle daha sıcak bağlar ve mücadele birlikleri oluşturmaya zorundadır. Emperyalist tekeli burjuvazi, dört bir taraftan sıkıştırılmaksızın, amaçlara ulaşılacak, veya çok daha büyük zorluklarla karşılaşılabilecek ortadadır.

Alman proletaryası, son grevde, sözde önderleri ve sendikalar tarafından çok kötü bir biçimde aldatılmıştır. Alman proletaryası, bunun gibi, Alman burjuvazisinin, dışa yönelik politikalarından da aldatılmış, bu politikayla emekleriyle kan veren alet olarak kullanılmakta bulunmaktadır. Fakat, gelişmelere dayanarak biz, daha bugünden Alman proletaryasının kendisinin içinde itilme istendiği bu duruma mücadele etmeyeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

TU ÊRÎŞ NİKARE PÊŞVEÇÛNA TEKOŞÎNA BERXWEDANA NETEWÎ BÎRAWESTÎNE!

Ji buharê pêde di livbaziyeş leşkerî yê KT (Komara Tirk) de, lezbûnekê tê xuyakirin. Tê dîtîn ku bi taybetî van rojên talî de, yekîtîyên leşkerî timdorî rewşa tevgerî de ne, tenê hefta pêşîn a meha Gulanê de 40 panzer bi tirênan kişandin sinorên Iraqê û gelek yekîtîyên leşkerî ji rojava kişandin tixûbên Iraqê. Gora agahiyan, KT bi Suûdî Erebistan re têkili û pêwendîyên nûh girêdide û tê gotin ku planên nûh li hemberê heremê tîrî sazîkîrîn. Li gora van planên nûh ku pêşvebêstîyê, ger tehlûka hilweşandina rejîma Saddam behtir diwar bibe, wê artêşa Tirk heremê pêwîst yê Kurdîstana Başûr, weke Mûsil, Kerkûk û Erbil zêftbike û karbidestîyan van parêz-gahan bixe bin hegemonîya xwe.

Ji hazîrîyên ku artêşa Tirk dajo tê fahmkîrîn ku, planên êrişan pir dorfirên. Mêtîngerên Tirk ku Kurdîstan seranser qulibandine karagahên "hêzên lezî", bireke girîng ji yekîtîyên sêrbazên xwe ji timdorî dîkşênin vî qadê û bi têt-bîqatên diwar yên leşkerî, ceribandînan planên êrişan pêk-tînin. Disa, tê zanîn ku KT, bi USA re ser bincihkirina fuzeyên nukleer li Kurdîstanê ku li hemberê gelan, hacetên tunekirîne yê emperyalîzmê ne, lihevhatîne du-hêlî pêkaniye û hazîrîya vîna lezîrî tê meşandin. Artêşa Tirk a ku her kêlî alarmê de ye, tê dîtîn ku ne tenê li Kurdîstanê, ji bona êrişên gengaz li heremê, tim hazîrîyê de tê seknandin. Belê, li derî vî jî, bi hazîrîyên diwar ku li ser xaka Kurdîstana Bakûra Rojava ku nav sinorên KT de ne, tîrî meşandin, emperyalîzm, vî qadê, serî de li hemberê Yekîtîya Sovyet, sosyalîzmê û gelên mintîqê, mîna karagaheke êrîş û tehdîtan bikartêne.

Artêşa Tirk a ku di nav NATO de û bi pêwendîyên du-hêlî bi USA re, ji her alî tê zexmkîrîn, ji alîkî bo êrişên emperyalîzmê li hemberê heremê weke hêzeke destdirêj tê amadekirin, ji hêla din jî burjuwaziya Tirk dixwaze pîrsîgîrêka netewî, ser bîngeha tunekirîne bîghîjîne helkîrîneke talî û hesabê vî yekê pêk-tîne. Tê tîgîhiştin ku armanca hazîrîyên li hemberê Kurdîstana Başûr, ji nêzîkî girêdayî vî yekê ye. Ji ber vî sedemê KT tenê ne bi amadekarîyên leşkerî xwe dinav çarçevê de digre, lê ji bona êrişên xwe afirandina pêwendîyên bîngêhî ji sazî dîke. Ji bo vî yekê, bi hêzên nav-welatê û hin kesên pêşkêşên Kurd yê paşverû re, pêwendîyan pêşve dibe. Herçûqas têkili û pêwendîyên dijbehê van li Îran û Kurdîstana Rojhelat ji dorfirê dibin jî, li ser van pêwendîyan agahîyên rast hêj berdest nebûne. Diyarê ku dema borî de ji KT peywendî û tîkîlîyên wîsa dixwest pêşve bibe.

Belê tiştê rast ewe ku, KT, hazîrîyên van êrişan de û ser bîngeha van xebatên pir hêlî de, rawestandina pêşketîna Tekoşîna Berxwedana Netewî a Kurdîstana Bakûra-Rojava, ku van qadan diqulîbîne enîya-paşîna a tekoşîne, li ramanêke diwar daniye pêşîya xwe. PKK, a ku ser qadên rêdartin berxwedanê li Kurdîstanê bi diwarî hazîr dîke û pêşengîya tekoşîna berxwedana netewî pêşvedibe, tê xwestin ku ji hêla van hêzên dijîmin bî pejlîandin.

KT, ramanên xwe ser vî xetê sala buhurî bi êrişê li dijî Kurdîstana Başûr mîjûya 25ê Gulanê zelal danî holê. Balam vî carê, ser rîkna ji ber çav borandîna êrişê sala-par a ku bi fiasqo dawî pêhatibû, êrişên zêftkirînen nûh yê bi bînkolo hazîrdîke. Pêşketîneke din a ku balan dîkşene ser xwe vî jî ewe; mîna sala-par ku van deman de, li dijî dawa PKK a Diyarbekir dayîna 35 bidarvekirînan, îsal jî eynî demî de li dijî dawên PKK 26 bîrîyaren cezayên bidarvekirînan hatin dayîn. Weke bîrînan, gava cunta faşîsta mêtînger, sala buhurî 25ê Gulanê de bi artêşên xwe tevgerên zêftkirîne li dijî Kurdîstana Başûr dimêşand, eynî rojan de li girtîgahên de hingavtîn û pîkolî diwarîr kir; bi cezayên bidarvekirînen hatin dayîn û serdanên qirkirînan, xwest serê şoreşgerên girtî li pêşîya xwe bîde tewandin. Mêtîngerên ku çeta îxanetê a di girtîgahê de jî bo armancên xwe diqûxulandin, hêvîkirîbûn ku, berxwedanê bi pîkolî û hingavtînen giran bişkênin. Disa di eynî mîjûyan de, li Awrûpa jî li hemberê berxwedana şoreşgerî qompo hazîrkîrîn û bi girêdanîya bi çeta îxanetê a girtîgahê de, êrîşekî bîşeref tevgerandin. Balam, ev êrişên mêtîngeran yê ji her alî, nekarîna xwe ji taliya bînkînetîne xelas bîkin.

Iro jî pêşketîneke dijbehê vî tê jîyandin. Ji alîkî, gava ji bona êrişê tevgerê nûh hazîrî pêk-tîn, li girtîgahên pîkolî û hingavtîn tîrî lezandî û payhev bîrîyaren cezayên bidarvekirînan tîrî dayîn; ji aliyê din jî, li Awrûpa li dijî berxwedanê bin parastîna emperyalîzmê, êrîş tîrî lezandî. Tê temasekirin ku livbaziyeş herifandîna Partîyê, bi destê provaqatorekî, di rojên me de bi belavokên bî îmze û di eynî mîjûyê de, tîrî meşandin.

Gelê me-baş dizane ku ev êrişên hanan bi raman û armanca hilweşandîna PKK, ku ser rêya afirandîna Enîya Berxwedana Netewî gavên berezî û serfirazî avêtîye, tîrî ajotin. Diyar û daxûyane ku, PKK a ku berxwedanek ser xeta stratejîya serê gel a dem-dirêj, bîlîndîke, wê van êrişên tunekirîne yê berçav, xebatên xwesiparî û hilweşandîkar pûç-bîke, û pêşketîneke zexm berdwam bîke.

Li girtîgahên Metrîs û Sagmalcîlar berxwedana bîrçîmayîne geure dibê!

ROJÎYA MİRINÊ DE PÊNC ŞOREŞGER ŞEHÎT KETÎN!

Berxwedana bîrçîmayîne a ku li girtîgahên Metrîs û Sagmalcîlar meha Nîsanê de destpêkirîbû, roja 55an de bi tevgerandîna rojîya mirinê jî hêla 18 şoreşgeran, dom dîke. Çûqas dem dibuhire, rewşa şoreşgerên dest bi rojîya mirinê kirîbûn, nebaş dibe û tê salox kirin ku jîyana wan bin kujanrîşê (tehlûkê) de ye.

Saziyeş ferimverî (meqamên resmî), ta niha derivandîne ku 5 şoreşger, ronakrewan bûne. Belê, nûçeyên belav dibî, daxûyan dîkin ku bîlî vî yekê, hin rûdanên mirinê, yê din jî hene. Navên şoreşgerên ku pêvajoya berxwedana bîrçîmayîne de şehît ketîne wîsa ye: Abdullah Maral, Haydar Başbuğ, Hasan Balci û Sermet Parkin endamên Dev-Sol (Şoreşgerîya Çep); Mehmet Fatih Oktulmuş endamê TIKB (Yekîtîya Komunîstên Şoreşger a Tirkîye).

Agahî berdest dibî ku li bin girtîgahên din li Tirkîye û Kurdîstanê, girtî dest bi berxwedanê bîrçîmayîne kirîne û jî van girtîyên bin pîkolî û hingavtînen giran de ne jî, hin mirî û bîrîndar hene. Weke jî vejîlandîna serekwezîrê cunta Turgut Ozal jî ku mîjûya 19ê Hezîranê civîneke pêşîya rojnamanê de kirî tê tîgîhiştî, mîjûlî dibî ku tevger û livbaziyeş gişanî girtîgahan balîfandîne, ji alema giştî veşerî. Ozal, di vî civînê de neçar ma bîderivîne ku girtîyek jî girtîgaha Elezîzê, rakirîne nexweşxanê.

Tê gotin ku, şoreşgerên bi navê Abdullah Maral û Mehmet Fatih Oktulmuş 15ê Hezîranê, û yê peyre ronakrewan bûne, ciheke pêwîst di palandîna berxwedanê li hemberê daxwazên pêşvebirîna xwesiparî û îxanetê li girtîgahê, digrî. Di van rojên ku cunta, ji alîkî bi diwarîkirîna hingavtîn û pîkolîyan bîzdan û melisandan, jî aliyê din bi ahd û peymanan xwesiparî, bextreşî û îxanetî pêşve dibe, tê zanîn ku şoreşgerên bi hogirî jîyana xwe fîda dîkin û van leyîstokan pûç dîkin, her kîlî li pêşberê gef, xof û tîrs fîroşîne (tehdî). Gîrînge ku alema giştî, tîdayîya vî xwergirtîna di demekî bîvî awahî bîlînd dibe, baş tîgîhişî.

Cunta faşîst dixwaze bi dorfirê û serdestîkirîna xwesiparî û xwedîdestdayîna li girtîgahan, berxwedanê bîfîtesîne. Metrîs û Sagmalcîlar 2 girtîgahên tê de, ev serdan û bîkarînan rojgeran dibînin.

Cunta ku di mehên dawî de, bi destê bextreşî jî xwêre kirî noker û xulam, xebatên bîdestanî û xwesiparîyê li herdû girtîgahan

dîwar dîke, lez dîce pîkolî û hingavtînan; û bi vî awahî mîjûlahîyê de ye, daku bikarîbe li ser girtîyan armancên melisandî, tîrs û xofê bîafîrîne. Gava li derve propexendê weke "derbasbûna demokrasîyê" hwd. dilezîne, li girtîgahan de jî pîkolî, teede û zîlmê tûj dîke.

Mîna niha jî, ji zagana "efû (azad)" kirîne ku dixwazî derînen tî fahmkîrîn; bona cunta bîghîje ramanên xwe, her rê jî xwe re berdest tîne serî dîde her gengaz û derfetê û zagonên xwe bîxwet dîperçîqîne, bîvî rengî dakû îxanet û xwesiparî pêşve bibe, pîr dekûdolabên veşartî dîtevgîrîne. Cunta hemû bîkarînan xwe ser vî yekê bîngêh dîke û li hev dîcivîne.

Berxwedana bîrçîmayî û rojîya mirinê a ku li Metrîs û Sagmalcîlar bîrêketîye, ramana bîlêkerîkirîna hemû bîkarînan cunta faşîst û pûçkirîna leyîstokên wê, dîkir. Nexasîm, berxwedana bîvî armancê û bi bîr û bawerî hat domandî, karûbarên cunta belavkîr û rûcîkê bextreşîya bi gemar a pêşvebirîna wê dihat xwestî, pêşîya çavan de da weşandî. Berxwedanên talî aşkartin (îspat kirin) ku, ger cunta ser bîde kîjan leyîstok û dekê bîla bîde, wê karûbarên wê yê kîret û qîrêj bî encam bîmînin.

Cunta berî niha jî li girtîgaha Amedê (Diyarbekir), karûbarên dijbehî ku dagerî rojên em tîde dibî, meşand û herçûqasî qompo û planên bedbextîrî jîyanê de pêkani jî; ev karûbarên hanan li hêlên berxwedanê yê jî pola ketî û tarûmar bûn. Îro jî, xebatên berdestanî, xwesiparî û fîreşkî-

rîna îxanetê, livbaziyeş hilweşandîne ku li girtîgahê û pîrê girêdayî li derve dajo, bi bîlîndîkirîna berxwedanê li herder û cîgehê, bînkêftî dibî, bî dawî dimînin.

Ev berxwedana ku li girtîgahên Metrîs û Sagmalcîlar li dijî karûbarên cunta yê veşartî û xwînrîjonek ku armanca pejlîandî û hilweşandîna şoreşên Tirkîye û Kurdîstanê hêvî dîkin, tê bîlînd kirî; ji bona hemû hêzên şoreşger û demokrafîk yê Tirkîye û Kurdîstanê re, bangeke. Bêgotî, zor-hewce û gîrînge ku bersîva vî banga berxwedanê a bîlî her-cure kîmasî û tîngezarî li girtîgahê bîlînd dibe, li derve bî dayîn.

Xebatên cunta û her babet xulamên wê, ku dixwazî lepên reş yê faşîzmê, di sîngên gelên me de derbasî, pêwîste bi bîlîndîkirîna ala sor a şoreşê bîn tunekîrîn. Tenha wîsa, bersîva berxwedanê li girtîgahan dikarê bîcîh bî; hêvî û tîqeyên şoreşger yê gelên me, berdelên xwe peyda bîkin.

● Bîranîna pênc şehîdên berxwedanê ku di rojîya mirinê de ronakrewan bûne bî mirîne!

● Em bersîva karûbarên cunta bi berxwedanê xurtîrî bîdî!

● Bîjî yekîtîya tekoşîna şoreşger a gelên me, li dijî faşîzmê!

● Bîjî EBYDF (Enîya Berxwedanî a Yekbûyî Li Dijî Faşîzmê)!

DAWÊN PKK DE

BÎRYARA DÛ BÎDARVEKIRÎNÊ DÎN!

Dawên PKK de ku van rojên talî jî hêla danîngahên leşkerî a girêdana awarte yeko-yeko dawî kirî tê xwestî de, bîryara cezayên bidarvekirînen nûh tîrî dayîn. Gava dawên, seknên wan tîrî lezandî dawî pî tîrî, hejmarê kesên derheqê wan de cezayên bidarvekirînan tîrî dayîn jî, bîlînd dibe.

Dawa "PKK a Îskederûn"ê jî, ku bin serleşkerî û girêdana awarta şeşmîn bi destê dadingaha leşkerî a yekemîn dihat dîtî û 23 kes pêşberê dadingahê hatîbûn derxistin, dawî pêhat. Nexasîm, dema dermafê 2 şoreşgeran bîryara bidarvekirîne hat dayîn, kesek ceza heyatî taliya jîyanê, 12 kes jî cezayên girtîmayîna babetî girtî. 8 kes jî hatî berdan.

Ev bîrîyaren cezayên bidarvekirînen talî ku dawên PKK de hatî dayîn jî, ji ber sedemên cezayên bidarvekirî-

nên berî nîhan hatîbûn dayîn de tîrî temasekirî, hatî girêdan; seknên dadingahan xaponekî tîrî meşandî û bîryara bîngêhî, berî nîhan hatîye daxûyanî kirî.

Dawên ku yek-derbê talî kirîna wan tîrî xwestî, bêçaretîya cunta û bînkêftîna rêzaniya wê behtîr kûr dîkin. Berxwedanên girtîyên şoreşger ku marûzî her babet hingavtî û qirkirînan bûne, nikarê bi cezayên hatî dayîn, bîrî rawestandin. Bervajî vî, ev cezayên hanan, tekoşîna li hemberê cunta de, gavêkî xurt bîcîh tînen.

Dîlîyên şer, endamên PKK ku li bin her ûştî de berxwedan bîlînd dîkin, wê bîzanîbin van leyîstokên talî jî pûç-bîkî û carek din, wê hînkareş bîhempa bo girêdanîya bi gel, tekoşî û partîyê re şanî bîdî.

LÎ LÎBYAYÊ PROVAQASYONEKÎ MÎTÊ A XWÎNÎ LÎ DÎJÎ KARKERAN!

Di demekî de ku êrîş û tehdîten emperyalîst li hemberê Libyayê zêde dibî, bi armanca karkerên jî Kurdîstan yê li Libyayê û sazîmanîna Libyayê bînen hemberê hev, provaqasyonekî xwînî jî aliyê MIT (Rêkxistîna Îstîxbarata Tirkîye) hat bîrêxistin. Ev provaqasyonekî xwînî a ku mîjûya 24.4.1984an de hat bîrêxistin, bû sedema kuştîna karkerêk û bîrîndar ketîna 10 karkerên din. Pêşketîna rûdanê halo tê vejîrandî.

Karkerên ku şîrketa TEFA de dixebîtin, bona bîkarîbin meaşên xwe yê mehen derbasbûyî bîstînen, jî demekî pêde raberîk (grev) sazî kirîbûn. Hemû serdanên xwedîyê kar û dixwest raberîyê bîskîne, jî ber bî bawerî û yekîtî tevgerîya karkeran, pûç ketî. Belê, zerp û dewsa ser karkeran çûqas cû zêdetîr bû.

Roja 24.4.1984an de ku bûyer pêkhat; karkerên ku raberî dajotin jî

hêla polîsan, di seetên sibê de jî xew hatî şîyarkîrîn û qadekî de lihev civandî; polîsan bi çekên xwe karkeran dan ber berîkan. Navbera vî rûdanê de sempatîzanekî PKK, karkerêk jî bajarê Qersê hat kuştî û 10 karkerên welathîz bîrîndar ketî. Mîna agahîyên gîhiştî ber destê me, tê daxûyanîkirî ku rewşa karkerêkî din pîr xedare û karkerên ku jî nexweşxanê derketî, cîh de hatîne girtî û wan bîrîn girtîgahê. Pêr jî tê saloxdan ku hemû karkerên raberî didomandî jî hêla polîsan hatîne girtî.

Pîştî bîkarînanî vî qetîlamê, karkeran belavokêk nîvîstîne û gîhiştîndîne saziyên berpîrsîyî; di belavoka xwe de, diyarî kirîne ku dewleta Tirk bi destê konsolosîya xwe, lihevhatîneke jî şîrketan re pêkaniye û hazîrîya hin provaqasyonan dîke, û bi vî awahî dixwaze karkeran û dewleta Libyayê

bîne hemberê hev. Balam berpîrsîyîyên Libyayê li hemberê bûyerê bêdeng mane û tîrî diyarkîrîn ku dîtîn bi karkeran re nederivandîne.

Pêvajoya baldînd pîkhat jî gellek alîyan rakîşandare. Ev provaqasyona ku demekî de, pîrsîgîrêka konsolosîya Libyayê li Îngîltere berçavbû û sîûqestek li dijî Qeddafî hate derxistin, hat meşandin, dîde tîgîhiştî ku jî hêla MITê bi rewşekî bi plan hat bîkarînan. Mîna tê bîran, MIT, livbaziyeş provaqasyonê bîvî rengî berî nîhan li Frensa hwd. bîrêxist, û xwest karkeran û berpîrsîyîyên wan welatan deyne hemberê hev, an li dijî hev rake. Wîsa tê fahmkîrîn ku, serdanên provaqasyonê bîvî awahî, di dema pêşîn de, wê behtîr bî lezandî. Gîrînge li hemberê provaqasyonê halo bi hîşyarî bî tevgîrî û leyîstokên cunta bîn pûçkîrîn. Vî merhelê de şankîrîna balbûn û hîşyarî pîr hewce ye.

EMÊ RÎHÊ PROLETERÎ ŞOREŞGER YÊ HEVAL ABDULAZÎZ (HUSEYÎN) DÎ TEKOSHÎNA XWE DA ZINDÎ HÊLÎN!

Me heval Abdulazîz (Huseyîn) di miha Sibat'a (reşemeh) çûyî li encamê ketina rîneyekê wenda kir.

Bizava me dema nû dest bi kar kir diyar kiribû kû Tekoshîna Serxwebûn û Azadiya Netewayî Kurdistan ewê geleki bi jan, diwar û heqasî jî bi şeref derbas bibî û bi vî kinyatî (rîhî) derketibû rê. Rûdana kû bûye rastîya vê ditînê bi rengekî vekirî dideynî meydane. Tekoshîna bi kiryar, janê û şahiyê di navhev girêdaneke diyalektîkî da heldigirî; ango di nava tekoşînê da ne-xweşî jî heye, şahî jî. Weha kû, her rûdaneke tal gelek caran di nav xwe da tovê hatineke bişeref jî heldigirî. Vesarrûdana însîyatîvî diwar ya heval Abdulazîz jî dinav xwe da hatineke wehîyî bişeref heldigirî. Kesera bi vî şeweyî dinav kewanên xuristî da (şertên tabiatî da) wenda kirina heval Abdulazîz kû jî sala 1978'a virve bi zanîn û niştîmanperwerîyeke kûr û bi tekoşîna rizgariya welatê xwe ve girêdayî, di rêza Partiya xwe ya binavûdeng PKK da ceng dikir, geleki mezine. Helbet li encamên rûdanên weha kû em ne lihêvîya wanin an jî kêmlîhêvîya wanin wendakirina hevalên me keserake mezin dikî dilê me, bi hemen (aynî) rengî xerez û dijîmatîya me diji kolonyaliyê hezar qet zêde dikî. Herçend li encamên kewanên xuristî yên sext (zehmet) me hevalê xwe wenda kiribî jî, berpirsêrên vênâ yên binaxeyî dewleta kolonyalistî faşistî Tirk û emperyalîzme. Jiber kû yên gelê me û welatê me kirine vê belengazîyê, birçî -bê av-lapêşêlêlê, avêtine girtixanên, zordarî lê kirine, kêşane îşkencan û bi rengê cemawerî qir-kirine kolonyalist û emperyalîst.

Heval Abdulazîz (Huseyîn) jî dorûberê bajarê Mêrdîn qeza Qiziltepe, ji maleke gûndiyên hejare. Hemû jiyana xwe bi karkerî derbas kirîye. Wekî danûstîndana genim û barkêşî (hemalî), qentari li cihên cûre cûre zêdetir bi nanezikê xebat kirîye. Jiyana Wî ya vê qonaxê geleki sade û bêdeng bû. Niştîmanperwerî kû layê Wî yê diartirîn bû, di demeke kurt da Wî bi şoreşgerîyê da naskirîn û jî jiyana Wî ya sade û rawestayî cûda kir.

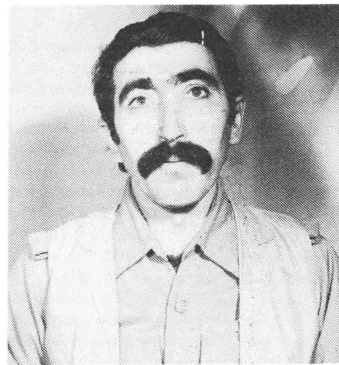
Egerê di demeke weha kurt da kû heval Abdulazîz hilpektî pêş û jî karkerêkî niştîmanperwer gihîştê rêzên şoreşgerên-proleter eve kû qutabiye (şagirtîyê) jî rêberên me yê mezin Ferhat KURTAYAN, partizanên qehreman yên xweragirtina Şikestûn Ahmet QURT, Mehmet QURT û Salman DOGRU; navên nemir yên xweragirtina Bloka Dawut ULUÇ, Zekî PALABİYÎQ û İdrîs AQTASHAN bû û bi kinyatê wanan yê xweragiriya şoreşgerî ya berez hatibû sitîrandin.

Heval Abdulazîz kû jî vî binaxeyî havênê xwe sitandibû, li hember feodal-kompradoran, pêbendên wanan û avayiyên reformistî-teslimkar kû bi salan zordariya wanan di dilê xweda sehdikir, xwedîyê kin û xerezeka mezin bû. Di jî van hêz û destên xiyaretkar li salên 1978-79 û 80yî kiriyara cengeke diwar jiya, li rêzên pêş şer kir. Kiriyara Wî ya tekoşîna şoreşgerî bi vênâ jî nema, hîn feretir bû. Bi hatina cunta faşistî-leşkerî ra, dema partiyê taktîka bipaşvekişanê bikaranî, hate xakê Lubnan-Filistin. Li van cihan jî, bi rengekî çeleng û serkevtî beşdarî xebatên we amadekirinê yên partiyê bû û bi politîkî û leşkerî perwendekirina xwe temam kir. Wî, li xakê Lubnan'a Başur-Filistin li cihên bêtir jî dû (2) salan li ser girantirîn çekan diji sîyonistên İsrail û nokerên wanan Suat Haddatan ceng kir û bi vî rengî jîlayekîve xebat kir û amadeyiya xwe-ya gihîştina ewde zivirna welat xelas bikî, jîlayê dî ve jî helbijartirîn nîmûneyên bî mabiratiya gelê Kurdistan û Filistin û di tekoşînê da êrken enternasyonalistî yên bi kiryar çawa pêktên liber çav rastix.

Paşî Konferansa Yekim ya Partiya me kû xebatên xwe amadekirinê gihîştine bilindtirîn radê û taktîka zivirna welat

destpêkir, Heval Abdulazîz kû pêşkevtî-neke geleki mezin da diyarkirin, dinav yên kû pêşî zivirne welat da cî girt.

Pişti kû jî warên Lubnan-Filistin ve-qetiya, xebata xwe li beşen Kurdistan a Başur û Rojhelat berdewam kir. Li van cihan, jî bawerî, zanîn û xusûsetên xweragiri şoreşgerên wekî Mehmet KARA-SUNGUR tesîr dît û xusûsetê xweyî

şoreşgerî-proleter bihêz û qehîmtir kir. Hîn paştir bi erkê partayetî çû navçeyê (mintiqê) Wanê li Kurdistanê Bakur-Roj-ava. Nêzikî salekê di xebatên xwe yên li cihî da nîmûneyên xebata şoreşgerî yê serkevtî nîşan da û jîlayên hemû hevalên xwe yên kû pêra xebat dikirin bi şoreşgerîkî nîmûne yê vê qonaxê dihatê qebûlkirin û geleki dihatê hislêkirin. Bi hemen şeweyî wekî dostekî nêzikî yê gelê wî cihî, di pêwendiyên xwe yên bi cemawer ra hemû hunerên xwe bikar tanî û xusûsetê rêberîkî rastegîne yê gel di şexsê xwe da diwar kir. Divê xebata xweyî kurt ya qonaxa nû da, di rêkxistina xeta partiyê da encamê serkevtî pêkanî.

Heval Abdulazîz, tevayî hemû êrîş û pilanên diji-şoreşgerî yên dijîmînê kolonyalistî-faşist û zahmetiyên bêmeheravan yên kewanên xuristî, yek carê jîbî jî ser erkên xweyî şoreşgerî cûda nebû. Di jiyana xwe da, di pêwendiyên xweyî bi hevalên xwe ra û di nav gel da, endazeyên partiyê ku bi wanan ve girêdayî bû bi rengekî geleki rast bikaranî û bi vî tarzê

xebatê bawerîyeke geleki mezin li wî navçeyî pêkanî. Di yek kirina teorî û pratîkê da bi rastî nîmûne bû.

Divê bile rûdana wendakirina heval Ethem Akcan (Mehmet Saîd) kû li encamê derbaskirina xwîn hatina midê me wîyalidest da, û divê jî bila rûdana heval Abdulazîz bi kû li encamê hatina reniyê (herikîna berfê) şehîd ket kû ta neha tiştên weha nehatine dîtin, lê belê hinbihîdî di nav kewanên xuristî da ewê zêde bibin, hemû cengavan naçar dikî kû jî neha pêve beramberî kewan û rûdanên xuristî kû nayêne bîra yekî jî geleki huşyar û bi tedbir bin. Çawa di komalê da tiştên baş û nebaş bihevra hene, di xuristî da jî wehaye. Û çawa diji wayê nebaş yê komalê em cengê dikir, pêwîste diji kewanên nebaş yên xuristî jî em huşyar bin. Heke na, gihandina hevî xuristîya Kurdistan û bizava rizgariya netewayî Kurdistan kû li ser zahmetirîn parçeyekî xuristî bipêş dîkevî û hevîgirtina şoreşgeran bixwe û xuristî ewê geleki zahmet û bijan bibî.

Bi sixlet û xusûsetên xweyî bihêz di qonaxa pêkanîna Berê Rizgariya Nete-wayî da kû geleki pêwîstî bi heval Abdulazîz hebû, bi rûdaneke tal û jî nişkêve wenda kirina wî bo Partiya me û gelê me xesareke mezine. Balam xebateke kû jîbo gihîştina serkevtinêyî doza rizgariya netewayî ya kû di rêya wê da can daye, can fidayî ya diyarkirîye, birûbawerî û kinyate wî yê bi gel û partiyê ve girêdayî jî neha pêve herdem ewê rêya me rûşen bikî û ewê bi sedan endamên partiyê û rêberên gel pêkbîni. Erkê dîkevî ser me kû em hevalên wî yên hemen dozê û birûbawerîyên: Hîn bêtir bilindkirin û gihandina serkevtinêyî tekoşîna kû diji dewleta kolonyalistî-faşistî Tirk, rêberê vê doza evra (qutsal) PKK kû bînerîna berjewendekî şexsî xwe di rêya serxwebûna Kurdistan û azadiya gelê Kurdistan da kirîye gofî, vekirîye ye.

— Heval Abdulazîz Bêmirine!

— Kinyatê Xweragiri Şehîdên Me Serberz û Rêberên Me Ne!

— Partiya Me PKK Kû Ev Rûmetên Berez Pêkanîye Temînata Serfirazîye Ye!

— Bijî Xweragiriya Şoreşgerî Ya PKK!

Direnîşin Anlamı Doğru Kavranmalı . . .

Baştarafı 10. Sayfada

maktadırlar, kimin takipçileridirler? Bu-nu açıklamalıdır.

Eğer PKK, içinde Şahin-Yıldırım, dışarda Semir hainleri eliyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne dayatılan ihanet ve teslimiyete, yıkıcılık ve bozgunculuğa karşı, bugün güçlü bir devrim örgütü olarak kitleleri arkasında sürükleyebiliyorsa, tek nedeni; toprağa düşen ilk şehitten, son direniş şehidine kadar bütün devrim şehitlerinin anısına bağlı kalmasıdır. Direniş ve ihaneti kesin çizgilerle ayırmayı, Haki'den Mazlum, Hayri, Kemal ve Karasungur'lara kadar uzanan şehitler halkasına sıkıca sarılması, onların aydınlatmış olduğu yolda kararlıca yürümesini bilmesidir.

PKK'de her militan ve daha bugünden tüm bir halkımız, bu yoldan en küçük bir sapmanın yenilgi, bozgun ve imha olduğunu bilmekte, bunun sorumluluğunu derinden duymaktadır. Kürdistan'da artık, ilzencecek yol çok net ve kesindir. Bu yol, direniş şehitlerinin kanlarıyla aydınlattıkları ve onu hergünkü pratiğiyle maddi bir güce dönüştüren PKK'nin direnişçi yoludur. PKK, böylesine güçlü temellere dayanmaktadır. Artık, Türk sömürgecileri ve her soydan düşman, hangi yöneme, silaha, işkenceye başvurursa vursun, hangi satılık ağızları konuşturup, kalemleri oynattırsa oynatsın, sonuç bugünden belirlenmiştir. Ama, biliyoruz

ki, bu yolda ilerlerken, güç alacağımız bir kaynak da Türkiye devrimidir. Türkiye devrimci hareketinin rotası bir gemi gibi yalpalaması ve hatta onun da ötesinde rotasını iyice şaşırın bazılarıncı düşman limana demir atılması, sadece Türkiye halkı ve proletaryası için değil, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından da ağır bir darbe olacaktır. Zaten bu nedenle, ki, Türkiye cephesinde bu teslim alma işlemi gayretli bir çabayla sonuçlandırılmak istenmektedir. İçerde-dışarda bunun kararlık çabaları sürdürülmektedir. Türk sömürgeci-faşist burjuvazisi, PKK'de gerçekleştirmedigini, Türkiye cephesinde sonuca götürmek istemektedir. Bunu örgütler düzeyinde, tek tek bireyler düzeyinde cezaevinde, ülkede, Avrupa'da vs. denemektedir.

İşte Metris ve Sağmacılar, şimdi cuntanın bu yollu adımlarına esaslı bir çelme attı. Ama, bunun dışardan mutlaka sürdürülmesi gerekiyor. İhanete götüren yolun terk edilmesi, militan ruha sahip çıkılması, dar bakış açılarının aşılması, devrimin ve halkın çıkarlarının her şeyin önüne konulması gerekiyor. Kime sahip çıkılacak, net bir biçimde belirtilmesi gerekiyor.

En son olarak Metris ve Sağmacılar'da, dayatılan ihanete, örgütlerini çöktürme isteğine karşı direniş yükselten ve bu

Hiç bir iftira...

Baştarafı 7. Sayfada

erkek herkes "ölseydin de konuş-masaydın" diyorlardı. Şimdi herkes benden nefret ediyor, hatta halkı fars bulursa beni boğar. Çünkü, herkes bana lanet okuyor ve kin biliyor. Halk haklıdır, suçlu olan benim, bana iş-kencenin yapılması, zorla konuşturul-mam benim işlediğim suç için mazeret olamaz. Ancak, yaptığının bu kadar kötü olduğunu bilseydim yapmaz-dım. Cahilliğimin ve korkaklığımın kurbanı oldum. Bunun için benim yaptığım herkese ders, ibret olmalı, kimse benim gibi rebel olmamalıdır. Şunu da söyleyeyim; devrimciler halkı uyandırmalıdır ki; kimse benim durumuma düşmesin.

Soru- Bu yaptığımız suç karşısında halktan ve Parti'den ne istiyorsunuz? Kendinize ne gibi cezayı uygun gör- rüyorsunuz?

M. Oğuz- Her şey ortadadır; ben halkın mücadelesine ve devrimcilerle karşı istemim dışında da olsa, iftira ederek suç işledim. Diyeceğim; ölün-meli yine de benim yaptığım yapılmamalı, düşmanın oyununa gelinmemeli-dir. Oyuna gelmek halkın mücade- lesine büyük zarar veriyor. Ben ha-yatım boyunca böyle bir suç işle-me-dim. Halkın ve Parti'nin vereceği her ceza razıyım. Aslında televizyonda konuştuğumdan beri yaşadığım her gün benim için cezadır. 33 yaşın-da-yım, konuşmamdan önce simsiyah olan saçım, görüyorsunuz, bembeyaz olmuştur. Televizyonda konuşmadan önceki fotoğrafları ve televizyondan son-ra-ki durumuma bakın ne hale gel-mişim. Her gün acı çekiyorum, kendi kendimden nefret ediyorum. Ölüm benim için kurtuluş olur. Herkes ben-den ibret alsın. Düşmanına uşaklık yapmasın!

uğurda şehit düşenlere mi, yoksa "pişman-nız, vicdanınızın sesini dinleyerek her şeyi açıklıyorsunuz" diyenlere mi sahip çıkılacaktır. Yine, Mahir, Deniz ve İbrahim'le-rin devrime davet eden sesine mi kulak verilecek, yoksa Avrupa metropollerinde en keskin(!) sloganları da ihmal etmeden cuntanın "demokrasi"sinin kanatlarına sığınma rüyaları gören ve bu rüyayı gö-meyiş başkalarına da ögütleyenler mi?

Kürdistan'da, faşizmin ve Türklüğün şahlanışını temsil ettiklerini, PKK'ye karşı savaş açtıklarını, bu örgütün yıkıl-ması gerektiğini söyleyen Şahin-Yıldırım cetesi mi, yoksa Direnmek Yaşamaktır! şiarı ile bağımsızlık ve özgürlük için ölmesini bilen Mazlum-Hayri-Kemal'ler mi savunulacaktır? Dışarda, bu ihanet cetesi-nin bir uzantısı, Kenan Evren faşizminin azgın bir pıyonu Semir alçağına kol-kanat-mı gerilecektir, yoksa direnişin kızıl bayrağını dalgalandırarak ihanet ve tesli-miyete yaşam hakkı tanımayacağıni söy-leyen ve bunun kararlı uygulayıcısı olan Ulusal Kurtuluş Hareketi mi destekle-necektir?.. Yani, Kenan Evren cuntası mı-Devrim mi? Türkiye sol güçleri, hem Türkiye ve hem de Kürdistan sahaları için bu sorulara cevap vermek durumunda-dırlar.

Biz cevabı, Metris ve Sağmacılar'dan aldığımız incandıydı. Onların cevabı: devrim ve devrim güçleri olmuştur. Şimdi sıra, onların yoldaşları olduğunu söy-leyenlerdedir.

Direnişle direnişle cevap verilmelidir. Ve direnişin, ihanet ve teslimiyet karşı-sında en kararlı duruş olduğu kesinlikle unutulmamalıdır. Direnişin kök saldık- yerde, ihanet vücut bulamaz. Ama, ihanet ve teslimiyete meşruiyet kazandırılan bi-yapıdan da direnişin yeşermesi bekle-nemez.

Ya cunta demokrasisi ve halka ihanet- Ya da şehitlere bağlılık ve devrimci dire-niş. Başka yol yoktur.

(1) İ. Kaypakçaya, Seçme Yazılar, Ocak Yayınları.

(2) M. Çayan, Kesintisiz Devrim, Devrimci-Sol Yayınları.

Yaşasın Parti Önderliğimiz!

Baştarafı 18. Sayfada

leri ürettiği kamuoyunca bilinmektedir. Liderlere suikast, işbirlikçi örgütler yaratma veya onları dünya kamuoyunun karşısında küçük düşürmek için başvurduğu yalan ve demagogik hikayeler, hemen hemen her gün burjuva yayın organlarında sergilenen durumundadır. O halde, cunta ve Şahin-Yıldırım-Semir çetesinin, PKK ve onun önderliğine olan saldırılarını hiç de ilginç bulmamak gerekir. Onyıllar önce diğer devrimci parti ve liderlerin karşılaştığı saldırılarla, bugün PKK ve liderliği karşılaşılmamaktadır.

PKK ve onun liderliği (Haki, Mazlum, Kemal, Hayri başta olmak üzere şehit düşen yüzlerce yoldaş ve başta Abdullah ÖCALAN olmak üzere savaştan yüzlerce yoldaş) ne yapma durumundadır ki, cunta ve onun uşaklarının bu denli saldırılarına uğramaktadır?

PKK ve liderliği, üzerinde yüzyıllardır sömürü ve imha uygulanan klasik sömürge bir ülkeye, Marksizm-Leninizmi uyarlayarak çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmektedir.

PKK ve liderliği, bir dönem teslimiyet ve uşaklığın kol gezdiği bir ülkede, en onurlu yaşamın direnmek ve savaşımla olduğunu; bağımsızlık ve özgürlüğe ancak bu yolla ulaşılabilceğini göstermiştir.

PKK ve liderliği, dörde bölünmekle kalmamış, aynı zamanda her parçada da kendi içinde parçalanmış bir halkın, birleşik ve demokratik bir ulus olarak yaşama savaşını yürütmektedir.

PKK liderliği, çağdan tecrit edilmiş bir halkı, başta sosyalist sistem olmak üzere, tüm ilerici insanlıkla bütünleştirme savaşını yürütmektedir.

PKK ve liderliği, sadece kendi halklarına karşı olan sorumluluklarını değil, aynı zamanda başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünya halklarına karşı sorumluluklarını yerine getirmekte ve bu uğurda onlarca üyesini şehit vermektedir.

PKK ve liderliği, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele yürütmekte, uluslararası alanda

Marksizm-Leninizme yaşam hakkı tanımak istemeyen her türlü sapıklığa karşı, Marksizm-Leninizmi amansız bir biçimde savunmaktadır.

PKK ve liderliği sadece Ortadoğu gericiğinin değil, aynı zamanda Avrupa emperyalizminin de güçlü bir kalesi olan faşist Türk cuntasına karşı mücadeleyi yürütmektedir. Bu anlamda PKK ve liderliği, bu dönemde birçok Parti ve liderliğin karşı karşıya olmadığı çok zor ve en şerefli bir görevle karşı karşıyadır. Özcesi, PKK ve liderliği, 80'li yılların bölseviciliğini temsil etme durumundadır.

PKK ve liderliğin tarihi misyonu bu denli açık ve şerefliyse, Semir vb. hainlerin yalan ve demagogileri kaç para eder. Semir haini iki yüzlü ve tam bir hain edası ile PKK ve onun önderliğini "tanıdığını" söylemektedir. Hayır! Semir ve Semir gibi alçaklar isterse yüzyıl PKK bünyesinde kalma imkânına sahip olsunlar, hiçbir zaman PKK ve liderliğini anlamaları mümkün olamaz. Çünkü bu hainler, işin şeytani ve komplocu yanıyla uğraşmaktan, bu soylu Partinin ve liderliğin konumunu anlamaya vakit ve güç bulamazlar.

Açık ki, Semir haini içimize sızısından bu yana Partimizin ve onun liderliğinin çok edileceği umudu üzerine hesaplar geliştirmiştir. Bu hesaba göre, PKK liderliği cunta veya emperyalist istihbarat servislerine çok edilecek ve meydana Semir hainine kalacak (eğer kalırsa, eğer bizim cesetlerimizi çiğneye bilirse...). Böylece Semir, cunta ve "Genç Kemalistler Birliği"nin, PKK için düşüncülerini pratikte gerçekleştirecek ve PKK'yi işbirlikçi bir parti haline dönüştürecek (eğer dönüştürülebilir, eğer biz onca emek ve yıllarımıza sahip çıkmazsak...). Ancak, kendi deyimiyle "75'lerden" buyana yaptığı bu hesap boşa çıkmış, "erken doğum yapmış" (çünkü hainler hiçbir zaman üreme kudretinde değildir), tersine PKK ve liderliği kuzgın savaş ortamı içinde daha da çelikleşip, sağlamlaşmıştır. İşte, Semir'i çılgına dönderen de budur.

İşte, Semir'i yalan ve demagogi ile PKK ve onun liderliğine karşı saldırıya sürükleyen de budur. İşte Semir haininin PKK liderliğine "despot", kadrolarına "robot", sempatican ve taraftarlarına "süri" diyerek ağzıyla hımtıllarına neden olan da budur.

Zavallı Semir! Sizin gibi piyonlar bir yana, TC ve emperyalist güçlerin istihbarat servisleri, suikast örgütleri bu işi başaramadılar ve başaramayacaklar. PKK'nin şu veya bu önder şahsiyetini fiziki olarak yok edebilirler (tabii bu Semirleri çok sevindirir. Ancak, biz on sevindirmeyeceğiz). Fakat, önderlik olarak PKK önderliğini ortadan kaldırmak artık asla mümkün değildir. Bu önderlik şehit ve yaşayınlarıyla yüzlerce kadro ve militandır. Bu liderlik milyonlarca Kürdün beyin ve yüreğine nüfuz etmiş bir direniş ruhudur.

İşte biz böyle bir liderliğe sahibiz.

Bu liderlik, bizlere insanca yaşamını, köleliğe ve soysuzluğa karşı savaşmasını öğretmiştir.

Bu liderlik, bizi, çağımızın en devrimci bilimi olan bilimsel sosyalizmle donatmış, bu donanımla biz ülke içinde ve dışında sömürgecilığe, emperyalizme ve hertürlü ihanet çetesine karşı savaşa girmişizdir.

Bu liderlik, bize, yaptığımız işin sadece devrimcilik ve yurtseverlik olarak değil, aynı zamanda basit bir insanlık görevi olarak da görülmesi gerektiğini kavratmıştır.

Peki ya Semir haini kendi liderlerinden (Kenan Evren ve Şahin-Yıldırım çetesinden) ne öğrenmiştir? Sömürülen ve fiziksel yaşamı bitirilmek istenen bir halkın acıları üzerinde haince hesaplar yürütmeyi, ihaneti, ahlaksızlığı ve

* Yaşasın Halkımızın Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!

* Yaşasın Partimiz ve Onun Lider Kadrosu!

* Kahrolsun Partimizin Düşmanları!

Salih Yoldaşın

Anısı...

Baştarafı 24. Sayfada

"konumuna ulaşıldığı bir dönem olacaktı."

Bütün bunların başarılmasında ise, temel görev silahlı propaganda birlikleri düşecektir. Silahlı propaganda birlikleri, halk arasında ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüterek, örgütlenmenin siyasal zemini yaratacak, örgütlenme önünde engel teşkil eden ajan yapı, kurum ve kişilere karşı silahlı mücadele vererek bu engelleri ortadan kaldıracak ve bu temelde tüm ülke sahnında parti örgütleri yaratıp pekiştirecektir. Parti örgütleri pekiştikçe geniş halk kitleleri devrimci saflara çekilerek kitle örgütlerinde birleştirilecek, ve bu temelde silahlı mücadeleye geçecek, daha üst aşamalara ulaşp bir halk savaşı düzeyine çıkabilecektir.

Yeni dönem, geçmişte Sıverek'te yaratılması düşünülen ama pratikte gerçekleştirilemeyen gizli siyasal-askeri üslerin yaratılarak bu zeminde tüm ülke sahnında mücadeleden dalga dalga yayılacağı bir dönem olacaktır. Bu nedenle yeni dönemde atılacak adımlar, Sıverek mücadelesinden çıkılacak dersler temelinde ve o hatalara bir daha düşmemek kaydıyla gerçekleştirilebilecektir. Sıverek Direnişi olumlu yönleriyle olduğu kadar yetersiz ve hatalı yönleriyle de iyice özünmesmesi gereken, pratizme işik tutacak bir direniştir. Bu derslerin

iyice bilince çıkarılması, yeni dönem nelerin nasıl yapılması, nelerin yapılmaması gerektiği yolunda son derece öğretici olacaktır.

Salih KANDAL yoldaşın şehit olunun ve Sıverek Direnişinin başlamasının bu yeni yıl dönümünde, Salih yoldaşın ve başta Cuma TAK olmak üzere Sıverek Direnişimizin diğer şehitlerinin anlarına bağlılığın yolu, onların kanlarıyla yükselttikleri bir direniş bütün yönleriyle kavrayıp olumlu yönlerine sahip çıkmak, olumsuz yönlerinden ise dersler çıkararak, bu dersleri yeni dönem mücadelemizin gelişmesine katkı yapmaktır.

Ve yine Salih yoldaşın anısına bağlılığın yolu, onun kişiliği, kişiliğimizde somutlaştırarak; ajitasyonda, propaganda, örgütlenmede, halk kitleleriyle ilişkilerde, Partide sahip çıkmada ve onun değerlerini korumada, her türlü halk düşmanı anlayışa ve güce kınımı bilemede ve silahlı mücadelemizi geliştirmede onu kendimize örnek almaktır.

Yeni dönem örgütlenmemizin ve silahlı mücadelemizin başarılı yapılması; güçlü ajitator, propagandacı, örgütleyici ve komutanlık düzeyine yükselerek Sıverek şehitlerimizi zafere giden ulusal kurtuluş direniş savaşımlarıyla yapılmalıdır.

● Yaşasın Sıverek Direnişimiz!

● Salih Kandal Yoldaşın Anısı Ölümümüz!

PKK Mardin Davası...

Baştarafı 1. Sayfada

mektuplarla açığa çıkarılmış, ve geçen yıl bu faaliyetin dış uzantısı oluşturan Semir alcağı PKK tarafından tüm faaliyetleriyle teşhir edilmiş ti. Sömürgecilik tam bir işbirlikçi içinde geliştirildi komplolarıyla "Genç Kemalistler" örgütünü, cezaevindeki gelişmelere paralel olarak dışarda da halkımızın başına bir hançer gibi sokmak isteyen Semir haini, suçüstü yakalanmanın korku ve telaşı altında başka güçlere sığınmakta bulmuştu. Cezaevinde ve dışarda tüm bu alcağın faaliyetlerini boşa çıkararak işlemez kılması karşısında sömürgeci faşistlerin giderek daha da azgınlaştıkları, işkence ve cinayetlerine hiç verdikleri bildirilmekteydi. Son aylarda da, yine devrimci tutukluların, tüm bu alcağın komploları karşı çeşitli defalar açlık grevi eylemlerine başvurdıkları ve sürekli bir hayatı tehlike içerisinde oldukları ulaşan haberler arasında dır.

E...

Devrimci Demokratik Kamuoyuna!

Baştarafı 4. Sayfada

rağmen çeşitli küçük hesaplar peşinde koşuyor ve bazı sonuçlar elde edilecek isteniliyorsa; doğrudan provakasyona sahip çıkılmasa da alttan dedikodular, sözlü propagandalar ve açıklamalarla merkezi tavır konulduğu söyleniyorsa, biz bu durumda bu güçlerin ardiyeli olduklarını kuşku duyuyor ve bu noktada tüm güçleri açık bir tutum takınmaya davet ediyoruz.

Kürdistanlı Emekçiler!

Yurtseverler!

Kürdistan tarihinde defalarca karşılaştığımız ihanet, direniş için parçalama ve tasfiye cabaları, bir kez daha çok yönlü bağlantılarıyla yoğunlaştırılmaktadır. Yüzyıllardır karıtılan ve bir daha dirilmemesine betonlandığı sanılan bağımsız ve özgür Kürdistan özlemimiz, ortaya koyduğumuz direniş hattı, verdiği yüzlerce şehit ve bu hattı perçinleyen PKK tarafından canlandırıldı. Yeniden hayat bulan bu umutlarımızın, bir gerçek haline gelmesi direniş mücadelemiz ve onun önderi PKK etrafında daha sıkı halkalanmaktan, her türlü saldırıya karşı aşılma bir baraj oluşturmaktan geçmektedir. Emperyalizm, faşist Türk sömürgecilik, sosyal-sovenizm ve Kürt küçük-burjuva reformizmi tarafından hangi yöntem ve ağızla olursa olsun yöneltilen saldırılara kararlıca karşı durulmalıdır. Bağımsızlığımızın güvencesi PKK'yi göz bebeğimiz gibi koruyalım, nereden gelirse gelsin Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik saldırılara karşı tavizsiz ve kararlı tutumumuzu ortaya koyalım. Provakasyon çizgisini ezelim ve ona destek verene, Partimiz etrafında en kesin ve tavizsiz cevabı verelim.

Türkiyeli Emekçiler ve Devrimci Demokratik Güçler!

Sömürgeci-faşist cuntanın azgın saldırılarıyla karşı karşıya olunan yaşadığımız süreçte, devrimci değerlere ve direnişin sahip çıkarak ortak sorumluluğu ve görevimizdir. Türk sömürgeci güçlerinin azgın şoven saldırılarıyla halkımızı imha planları ve ona destek olan güç ve anlayışlara yaşam hakkı tanımamalıyız. Kürdistan ve Türkiye halklarının mücadele birlikleri ve kardeşlik bağları ancak bununla anlam bulacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve demokratik çevreleri, Türkiye devrimi üzerinde de oynanan oyunlara, Avrupa'nın devrimi için boşaltmanın bir zemini haline getirilmesine kesinlikle izin vermemelidir! Bugün Türkiye'de en sahte görüntüler altında "polis sosyallizmi" ve "Kenan Evren sol'u" yaratılarak istenmektedir. Metris ve Sağmalcılar'dan yükselen son direniş, sizlere bu konuda nasıl tutum almanız, neyi destekleyip, neye karşı savaşmanız hususunda yeterli mesajı vermiştir. Bu mesajı cevap vermeli, ister Türkiye'de ve isterse Kürdistan'da direnişin karşı geliştirilmek istenen her türlü ihanet ve provakasyona karşı tavır almalısınız. Avrupa'yı kişisel yaşamın örgütlenmesi bir haline getirmek ve bu zeminde devrimi tasfiye etmek isteyen sözde "devrimci önderlere" gerekli cevabı direnişin sahip çıkarak ve dayatarak vermelisiniz. 60 yıllık TC tarihinde uğratıldığınız ağır baskı, sömür ve bugün faşizmin zulmü altındaki yaşamınıza karşı, devrimci direnişin sahip çıkmalı, Mahir, Deniz, İbrahim, Cevahir vd. lerinin militan direnişçiliğinin ardından yürümelisiniz.

Askeri-faşist rejime karşı mücadelede en

büyük direniş gücü ve en yakın müttefikiniz olan Kürdistan halkı ve ulusal kurtuluş mücadelesine destek olun! Yaşamı çekilmez kılan faşist rejime karşı ortak direniş hatnında birleşin! Kürdistan halkı ve onun önderi PKK, bu konuda üzerine düşeni yerine getiriyor ve getirmeye devam edecektir. Değerli evladınız, büyük enternasyonalist devrimci Kemal Pir yoldaşın "bu harekette -PKK'de- zaferi görüyoruz" diyen sesine kulak verin. Gününüzü Kürdistan halkıyla ve onun öncü gücü PKK'yle birleştirin. Bu konuda üstünüzü çöreklenmiş olan reformizme, revizyonizme ve sosyal-sovenizme karşı mücadele edin, tecrit edin ve devrimci-proleter önderliğin oluşmasını sağlayın! Hangi gerekçeyle ve adla olursa olsun, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve onun öncü gücü PKK'ye karşı olan tutumu, devrime karşı bir tutum olarak görüp, doğru devrimci tutumu size önderlik etmek isteyen güçlere dayatın! Bu konuda geçmişten bu yana başvurduğunuz her türlü çarpıtma, karalama ve inkarın hesabını sorun, bugün de sürdürdükleri aynı tutumlarından vazgeçmelerini dayatın.

Partili Tüm Militanlar!

İçten ve dıştan gelen her türlü provakasyona, reformizme ve her türlü sınıf dışı eğilimlere karşı kararlıca mücadele edelim ve Parti birliğimizi daha da çelikleştirelim. Devrim kaçınılmaz ve dönükliğin, direnişin boşalmış bir ruhsuzluğun saflarımıza bulaşmasına, devrimin rotasından sapıtılmasına karşı Parti çizimimize bağlı kalarak,

* Her Türlü Bozgunculuğa, Yıkıcılığa ve Provakasyona Karşı Parti Bayrağını Yükseltelim!

* Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadele Birliği!

PKK- Avrupa Temsilciliği
20.7.1984

Siverek Direnişi ve Salih Yoldaşın Anısı Yeni Dönem Mücadelemize Işık Tutuyor

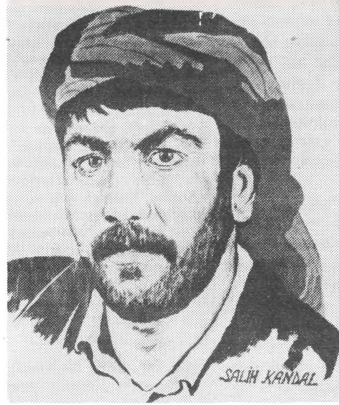
30 Temmuz 1979; ortaya çıkardığı kazanımlar ve derslerle Partimizin ve halkımızın mücadelesinde önemli bir yere sahip olan; Partimizin devrimci halk savaşına geçiş yolunda ilk pratik adımları attığı Siverek Direnişinin başladığı ve Partimizin seçkin elemanlarından yigir altı önderi Salih KANDAL yoldaşın bu mücadelede şehit düştüğü gündür. Mücadelemizdeki önemini hiçbir zaman yitirmeyecek bu günü, her yıldönümünde geçmiş pratik mücadelemizi daha çok bilince çıkararak geleceğe ilişkin dersler edindiğimiz ve Salih yoldaşın kişiliğine ulaşma yolunda azmimizi bildiğimiz bir gün olarak değerlendirmiyor ve gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Ulusal kurtuluş direniş savaşımızın ülke zeminine aktararak halk savaşının koşullarını yaratma yolunda çalışmaların hızlandığı bu yıl, Siverek Direnişi daha derinliğine kavranması ve sonuçlarından dersler çıkarılması gereken bir direniş durumundadır. Ancak bu pratik derslerin ışığında mücadelemizde yeni büyük kayıpların ortaya çıkması engellenebilecek ve halk savaşına geçiş yolunda güçlü adımlar atılabilecektir.

Başlangıçta Türkiye metropollerindeki bir grup Kürdistanlı aydının bilinçlerinde şekillenirken Kürdistan ulusal kurtuluş düşüncesi, 1975'lerden itibaren Kürdistan'a aktarılmaya başlanmış, ancak her şeyden önce devrimci hareketin kadrarlarını yaratma zorunluluğu bu dönemde mücadelenin Kürdistan kentlerinde, Marksizm-Leninizm kavramına ve yatkın aydın gençlik arasında yaygınlaştırılması gerekmiştir. Bu temelde, daha çok kapitalizm en çok geliştiği Kürdistan'ın Türkiye'ye sınır bölgelerinde gençlik arasında ideolojinin yaygınlaştırılması faaliyetleri yürütülmüş ve bu süreçte mücadelenin gelişmesi önderinde faşist örgütlenmelerin dağıtılmasını hedefleyen bir silahlı mücadele yürütülmüştür.

Başlangıçta bu gelişmelerin kendileri açısından taşıdığı tehlikeyi fark edemeyen işbirlikçi Kürt feodalleri, ulusal kurtuluş düşüncelerinin kendi etki alanlarına da taşınması ile birlikte, efendileri Türk sömürgecilerinin de kuşurtmalarına saldıran gençler ve ilk saldırıların 1978 Mayıs'ında Hilvan'da geliştiği Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilmesi, mücadelenin ideolojik oluşum aşamasında politika aşımına geçişini ve kendi gerçek temellerine yönelerek Kürdistan köylülüğü içerisinde gelişmesini sağlayan ilk kıvılcım oldu. Kürdistan tarihinde ilk kez Kürdistan köylülüğü proletarya önderliği altında ayakta kalkarak, yıllardır kendileri üzerinde azgın bir baskı ve sömürü düzeni kurarak kendilerini karanlığa, yoksulluğa, acıya mahkum eden feodal-kompradorlara karşı mücadele etmeye ve bu temelde ulusal kurtuluş düşüncelere kaynaşmaya başladılar. Hilvan halkının devrimciler önderliğinde aşiret-feodal çete Süleymanlara karşı zafer kazanan mücadelesi etkilerini Kürdistan'ın dört bir tarafında duyurarak, yoksul Kürt köylüleri için biricik umut ışığı oldu. Yıllardır maruz kaldıkları katmerli sömürü altında adeta kurtuluşun umudunu kesmiş görünen Kürdistan köylülüğü, bir çıkış yolu bulmanın coşkusuyla devrimci saflara akmaya ve devrimcilerden talep feodallere karşı da mücadele etmelerini talep etmeye başladı.

Hilvan Direnişinin en yakından etkilediği yöre ise, Türk sömürgecilerinin Kürdistan'daki en has uşağı ve Kürdistan'ın en kanlı, en nüfuzlu feodal-kompradoru olarak tanınan M. Celal Bucak'ın hükümlarını sürdürdüğü Siverek yöresiydi. M. Celal Bucak baskı ve sömürsünü yalnızca bu yöreyle de sınırlı tutmayarak diğer yöreler üzerinde de sürdürüyor, tüm feodaller üzerinde yeralan, onları karşı-devrim saflarında örgütleyen bir "otorite", sömürgecilerin Kürdistan'daki temsilcisi sıfatıyla ile, başta Hilvan olmak üzere Kürdistan'da gelişen devrimci mücadeleyi engellemek için çok çeşitli planlar geliştiriyor; yurtsaver çevreler üzerinde azgın bir sindirme politikası hayata geçiriyor. Hilvan Direnişinin etkilerini Siverek'te de duyurmasıyla birlikte bu karşı-devrimci çaba ve saldırılarına hız kazandırarak Hilvan köylülerine çapulcularını saldırtıyor. Süleymanlar'a maddi ve manevi aktif destek veriyor, sömürgeci parlamentoda dikkatleri Kürdistan'daki "bölücü" tehlikeye çekerek devletin maddi-hale etmesini istiyor ve böylelikle tehlike kendisine ulaşmadan boğmaya çalışıyor.

Diğer taraftan 27 Kasım 1978'de Partiya Karkerên Kurdistan-PKK'nin ilanı ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir aşamaya giriyor ve ülke sahatında Parti örgütlerinin yaratılması görevi kendisini dayatmış bulunuyordu. Parti örgütlerinin yaratılması ise, herşeyden önce bu örgütlenme önderi engel teşkil eden ajan yapı, kurum ve kişilere karşı, uzun süreli halk savaşçı çizgisine uygun olarak devrimci şiddet temelinde bir mücadeleyi zorunlu kılıyordu. Ancak bu temelde Parti örgütleri kurulup sağlanılabilecek, ülkenin

derinliklerine taşınarak geniş halk kitleleri ulusal kurtuluş saflara çekilebilecek ve giderek tüm ülke sahatında gelişen bir ulusal kurtuluş hareketi haline gelebilecekti. Bu doğrultuda atılan adımların güvencesi alınması ve sürekliliğinin sağlanabilmesi için ise, genelde çeşitli alanlarda yürütülen mücadelelerin dayanacağı, besleneceği ve yönlendirileceği bir üs yaratılması zorunlu hale geliyordu. Bu dönemde düşmanın artan saldırı, takip ve tutuklamalarına ek olarak, yerli gerici güçler ile sosyal-şöven ve küçük-burjuva reformistlerinin saldırılarının da boyutlanmasında ve örgütlenme adımlarını tehdit etmesi böyle bir üsse duyulan ihtiyacı daha da arttırıyordu.

O dönemde Siverek geçici olarak böyle bir üs haline getirilebilecek olumlu özelliklere sahip bir yöre durumundaydı. Herşeyden önce, bu alanda sınırlı bir siyasal çalışma yapılmış olmasına rağmen, belli bir örgütlenme söz konusuydu. Başta Hilvan olmak üzere çevresini saran alanlarda olumlu devrimci çalışmalar yapılmış ve önemli gelişmeler sağlanmıştı. Bu nedenle de hem o yörelerin güçlü desteğini alabilir ve hem de o yörelerden çok sayıda insanın eğitimi ve örgütlenmesi bu alanda gerçekleştirilerek diğer alanlara dağıtım kolayca yapılabilir. Diğer taraftan Siverek yöresi, Türk sömürgecilerinin denetimi ve örgütlenmesinin fazla güçlü olmadığı bir alandı ve gizliliğe dikkat edildiği oranda devrimci çalışmalar daha rahat yürütülebileirdi. Üstelik M. Celal Bucak gibi azgın bir halk düşmanı mücadeleinin hedefi durumundaydı ve böyle bir hedefin ortadan kaldırılması ile devrimci kitlelerin Partinin otoritesi altında ve ulusal kurtuluş düşünceler etrafında seferber edilmeleri fazla zor olmayacaktı. Yıllardır feodallerin azgın baskı ve sömürsü altında insanlık dışı bir yaşam içinde tutulan Siverek köylüleri, kendilerini bu feodal çeteden kurtararak devrimcileri bağrına basabilecek ve zaten derin olan yurtsaver düşünceleri ve mücadele azmiyle ayağa kalkmasını bilecekti. Bütün bu olumlu yörelerinin yanı sıra Siverek, coğrafik olarak devrimcilerin barınmasını, korunmasını ve seri hareket etmesini kolaylaştıran bir yapıya da sahipti.

O dönemdeki devrimci taktiklerini belirleyen Partimiz, bütün bu olumlu özelliklerinden dolayı Siverek yöresinin geçici bir üs haline getirilmesi ve genelinde mücadelenin bu alandan beslenmesini kararlaştırdı.

Hareketimizin bu amaçları ile Siverek halkından gelen istekler birleşince; eşkiyabaşı M. Celal Bucak'ı cezalandırmak üzere alınan karar gereğince, 30 Temmuz 1979 günü, yöre-nin diğer feodalleri ile birlikte Devrimci Hareketi durdurmanın planlarını görüşmek üzere Kırbaşı köyünde bir toplantı yapmakta olan M.

Celal Bucak'ın kaldığı eve baskın düzenlendi. Bu soylu görevi bizzat gerçekleştirmek isteyen Salih yoldaş, eli kanlı çete başının gizlendiği odaya kadar ulaşmayı başardı. Ancak küçük bir çocuğun bedeni arkasına gizlenecek ve onu kendi sefil bedenine siper edecek kadar alçalan eşkiyabaşı yaranlanmasına rağmen ölümünden kılpayı kurtuldu. Hain feodalın eşkiyaları ile çatışarak geri çekilmeye çalışan Salih yoldaş bu arada aldığı kurşunlarla ağır yaralandı. Yoldaşları tarafından eylem yerinden uzaklaştırılırken fazla kan kaybından dolayı şehit oldu ve mücadelenin bir dönemine damgasını vuran bir dava adamı olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihine geçti.

1956 yılında Hilvan'ın Özbek köyünde doğan Salih KANDAL, feodallerin her türlü baskı ve zulmüne yaşıntısı içerisinde bizzat tanık olmuş ve bu güçlere duyduğu kinle, boyun eğmez direnişçi bir karakterle büyümüştü. Ulusal kurtuluş düşüncelerine erirken bütünleşmesinde en büyük rolü oynayan bu özelliği, Halil ÇAVGUN yoldaşın katledilişi ardından, mesleği olan öğretmenliği bırakarak profesyonel devrimcilik atılmasında da en büyük itici gücü oldu. Yıllardır içinde bulunduğu insanlık dışı yaşam ve dayanılmaz baskılar altında dünyası karartılmış halkına duyduğu sevgi ve yüreğinin derinliklerinde duyduğu acı ile sömürgecileri ve uşakları feodallere kinini Marksizm-Leninizm ve ulusal kurtuluş düşüncesiyle inançla bütünleştirerek yoldaşının devrettiği bayrağı en önde taşıyan seçkin bir kavga adamı haline geldi. Halk kitlelerini içinde bulduğu çağdışı geri yaşama isyana, sömürgeciliğe ve yerli gericiye karşı direnişçi çekmek için bitmek-tükenecek bilmez bir çabayla ajitasyon ve propaganda faaliyetleri yürüttü. Onların sorunlarını en yakından tanıyan, zorluklarını yaşayan bir halk önderi oldu. Devrimci alçak gönüllülüğü, engin fedakarlık ruhu, cesareti ve kavgaya inancı ile çevresindeki tüm insanları etkileyecek duruma bağlayıcı, yoldaşlarının izinden yürüdükleri örnek bir militan kişilik ve mücadele sergiledi.

Güçlü ajitator, propagandacı ve örgütçü olmanın yanı sıra, bir askeri komutandı da. Halk savaşının teorisini çok iyi özümsediği gibi, o günün Kürdistan koşullarına uygun olarak çeşitli eylemleri de planlamış ve gerçekleştirmesinde bizzat yer almıştı. Bütün bu özellikleriyle, o feodal-kompradorların korku rüyası olurken, yöre halkı ve devrimcilerin de güç aldıkları bir kaynağı.

Salih yoldaşın şehit düşmesi düşman saflarında tam bir bayram havası yaratır ve onlara saldırılarına daha da pervasız davranma gücünü verirken, halk kitlelerinde ise derin bir acı, ama buna karşılık da düşmana karşı daha derin bir kin ve savaşma azmı yarattı.

Tarihleri boyunca gerici bir otorite örneği olarak halk üzerinde estirdikleri terörle tam bir despot kesilen ve o güne kadar hiç kimsenin kendilerine karşı çıkma gücünü gösteremediği Bucaklar için bu saldırı asla kabullenilemeyecek ve eğer geleceklerini güvenceye almak istiyorlarsa, misliyle ödetilmesi gereken bir "cürretkarlık" örneğiydi. Bu nedenden ki, Kürdistan'daki en büyük dayanaklarını kaybetme korkusu ile her türlü desteği sağlayan sömürgecilerin de yardımlarına, halk üzerinde eşi görülmemiş bir zulüm uygulamaya, köyleri basmaya, insanları kurşunlamaya, dağa kaldırmaya, devrimcileri verdikleri destegin "hesabını sormaya" başladılar. Bu saldırılardan en çok etkilenenler ise, Hilvan köylüleri olular.

Ancak, her kez köylülerle yaratılması gereken ruh yaratılmış, asla yenilmez görülen feodal çetenin kof yapısı gözler önüne serilerek otorite yerle bir edilmiştir. İçlerinde yılların kini birikmiş halk kitleleri bir kez kurtarıldığını tanıdıktan ve onlara güvendiikten sonra artık hiçbir güc onların zulme karşı akan bir sele dönüşmesini engelleyemedi. Ve engelleyemedi de... Salih yoldaşın manevi komutanlığı ve devrimcilerin önderliği altında feodal çeteye karşı mücadeleye atılan Siverek köylüsü, yılların zulmünün hesabını sormak; bağımsızlığı, özgürlüğü ve toprağa kavuşmak azmiyle ulusal kurtuluş saflara akmak, silahlı mücadelenin hedefi ve boyutlarını alabildiğine genişletiyor.

Siverek Direnişinin etkileri ilçe sınırlarını aşarak Kürdistan'ın dört bir tarafına yayılıyor,

başta Batman olmak üzere birçok alanda köylü kitlelerini feodallere karşı mücadele içine çekiyor, ülke çapında ulusal kurtuluş düşünceleri binler-onbinler tarafından coşkuyla kucaklanıyor ve mücadele gençlik kitlelerinde tasharak işçi, köylü, esnaf, memur her kesimden Kürdistanlıları içine alıyor, Parti kişiselleşiyor.

Ancak, bu dönemde genelde Parti kadrolarının içinde düştükleri illiklik ve amatörlik, kendini aşip profesyonel devrimciler haline getileme, dar pratik içerisinde bularak dönemin gerektirdiği ölçülere ulaşamama, örgüt yaratamama ve gelişen kitle kabarmasının gerisinde kalarak kitlelere önderlik edememe durumu kendisini Siverek'te çok daha yakıcı olarak gösteriyor, yolaçtığı gelişmelerin yanı sıra Siverek Mücadelesi birçok sorunu da beraberinde getiren bir mücadele haline geliyor.

O dönemin koşulları gereğince başvurulması gereken vur-kaç eylemleri yerine, düşman devrimcileri güçlerini aşan bir mücadele içine çekerek bitirme doğrultusundaki bilinçli çabaları sonucu geniş çaplı mevzi savaşları veriliyor ve bu da çok sayıda kadro kaybına ve saflarda boşlukların doğmasına yol açıyor.

Gelişen kitle kabarması kucaklayacak ve denetim altına alacak örgütlerin yaratılması ve devrimcilerin çıkan sorunları çözümlemeye yetersizliğe düşmeleri sonucu silahlı mücadelenin insiyatifini önder ve sürükleyici güç olması gereken devrimcilerin elinden çıkarak kitlelerin eline geçiyor ve başlangıçta bir ajana karşı verilmesi amaçlanan mücadelenin boyutları genişleyerek bir köylü savaşına dönüşüyor. Bunun sonucu olarak da, etkisizleştirilmesi veya tarafsızlaştırılması gereken kesimler de karşıya alınarak düşman cephesinin genişlemesine yol açılıyor.

Silahlı propaganda birliklerinin eğitilip örgütlenmesi ve ülkenin diğer alanlarına taşınarak Parti örgütlenmelerinin yaratılması amacıyla bir üs olarak düşünülen Siverek, ülkenin dört bir tarafında kadroların aktarıldığı ve bu mücadele içerisinde geniş kadro kaybının ortaya çıktığı bir alana dönüşüyordu.

Ve yine, halkın desteği ve düşmanın elde edilen malzemelerle geneldeki mücadeleyi beslemesi gereken Siverek, Parti kaynaklarının uğruna seferber edildiği çok büyük miktarda malzeme kaybının ortaya çıktığı bir maddi yük haline alıyordu.

Bütün bunların ve genelindeki gelişmelerin sonucunda ise, Partimizin silahlı propaganda birlikleri temelinde ülke sahatında örgütlenmelerini yaratarak, giderek geniş kitleleri örgütleyip mücadeleye seferber etme ve bu temelde düşmana karşı savaşan bir ulusal kurtuluş hareketine dönüşme taktiklerine pratikte işlerlik kazandırılmaması, durumu ortaya çıkıyordu. Partimizin devrimci taktiği doğru olmasına rağmen ortaya çıkan bu durumun nedenleri açık ki, dönemin gereklerine uygun kadrolar düzeyine çıkamama, pratik çalışmada hata ve eksiklikler içine düşme, örgütlenme ve mücadele anlayışımızı yeterince kavrayamama geliştiremeye ve bunları doğru yöntemlerle pratikte uygulamamadır.

Mücadelemizin geleceğini tehdit eden bu olumsuz duruma son vermek, kadroları eğiterek dönemin gerektirdiği düzeyde kavuşturma, örgüt sorununu çözüme kavuşturmak ve mücadelenin çizgi bağlanmasını kurmak amacıyla 1979'ların sonundan itibaren Hareketimiz geri çekilme taktiklerine başvurarak adım adım kadrolarını yurt dışına çekmeye başlıyor ve 12 Eylül darbesi sonrası bu süreç hızlanıyordu. Yurt dışında yapılan çalışmalar sonucu Hareketimiz, Siverek'te ulaşamadığı amaçlarını gerçekleştiriyor, çok yönlü kadro eğitimini ve silahlı propaganda birliklerinin yaratılması görevini başlarıyla yerine getirerek 1982'nin sonlarına doğru ülkeye yeniden dönüş adımı atıyordu. Böylelikle, ülke içinde çok daha gelişmiş bir pratik mücadele başlatma ve sağladığı gelişmeler ve hazırlıkları ülke pratiğine aktarma düzeyine gelmiş bulunuyordu.

İçine girilen yeni mücadele dönemi; ülkemizin stratejik alanlarında ve halkımızın bağında Parti örgütlerinin kurulup sağlanılabildiği, bu örgütlerin halkımızın bulunduğu bütün alanlara yayıldığı, Partimizin önderliğinde tüm yurtsaver halk kitlelerinin bağında birleştirilen ulusal kurtuluş cephesinin kurulduğu, adım adım halk savaşına geçiş koşullarının yaratıldığı ve topyekün savaşın bir halk

Devamı 23. Sayfada

Impressum

V. i. S. d. P.:

İ. Demir

Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:

SERXWEBÜN

Postfach: 10 16 83

5000 Köln 1

Ödeme Adresi :

Deutsche Bank Köln

İ. Demir

Konto Nr.: 107 45 18

BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
İngiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	35.00 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.